

viselő Tobler János a főszerkesztője. A keresztény magyar munkásság jobb jövőjét készíti elő. Előfizetni lehet a lelkészknél. Egész évi előfizetés 20 frank. Ha lárme is, de erre nem szabad sajnálni a 20 frankot. A « Jövők » szerkesztősége ezúton is felhívja a keresztény táborba tartozó öntudatos franciászégi magyar munkásságot a hazai hivatalos lapjának támogatására, amely csakis a munkásérdek előbbrevitelét tűzte ki zászlajára.

Magyar Kultúra (főszerkesztője Bangha Béla S. J.) a hazai katolikus társadalom egyik legnövösabb és legolvasottabb folyóirata, havi két számmal. Beosztása a következő: a *Tanulmányok* a tudományos, a *Tárca* az irodalmi rész, a *Pajzs és kard* a katolicizmus elleni támadásokra válaszol s a *Szemlék és kritikák* a gondolatközlés eszközeire (szó, betű, színház és film) vonatkoznak. Az 1933. dec. 5. és 20. számokból: *Csóka Lajos O. S. B.* középkori történelmünk nagy specialistája, kire a párisi katolikus misszió oly sokszor és oly kedvesen gondol, hisz alig néhány hónapja, hogy köztünk volt, a magyar történelemből választott: XI. Ince pápa és a felszabadító háború előkészítése c. tanulmányában a XVII. sz. második felének oly alapos képét adja, hogy benne egyszerre látjuk az akkori Európa államai diplomáciájának és politikájának a magyar ügyért vagy ellene irányult tetteit. — *Drucker György* folytatásos tanulmánya a nemzetközi vonatkozások tudományáról vázolja a nemzetközi jogtudománynak legújabb fejlődését, mely főleg a Nemzetek Szövetségének létesítése óta halad óriási léptekkel. — *Gálos László* végigvezet bennünket a középkor vezéreszméin. Bemutatja, hogy a), míg Nyugaton a hit mindinkább katolikus, államfeletti lesz, addig Bizáncban nemzeti, sőt udvari ügyé válik; b), a következő korban (XIII. sz. végétől) már a nemzeti eszme jut előtérbe és c), a renaissanceban pedig az individuum, az egyén a centrális gondolat. (y. f.)

VÁR!

A földben pihen az arany
Mirjád év óta, hangtalan.

Fent tűz a réz is fényesen,
S ő nem fénylett még, percre sem.

Fent sok-sok ember nyomorog,
S ő nem kiáltja: itt vagyok!

Kalóz indul a nagy vizen;
Fölötte lejt el — s nem izen!

Csakány csendül a hegy tővéen,
S ő meg sem rezdül rejtekén.

Fürő fűr le, mellette tán —
Ő némán vár, év év után.

Gazdag lehetne a világ:
S ő nem kiált, és nem kiált!

Látod, az arany is pihen.
Te is várj még, várj még, szívem.

Székely László

Imakönyveket és hittankönyvet be lehet szerezni a lelkészknél.

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A PÁRISI ÉS LILLE-I MAGYAR KAT. MISSZIOK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE PARIS ET DE LILLE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe.

Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

Előfizetési díj egy évre 10 fr.

☆

Magyarországon 4 pengő

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 1. szám

1934. Január

Megjelenik havonta egyszer

Krisztus békéje

Krisztus országában

Ezzel az apostoli köszöntéssel állít be és kíván boldog új évet a « Tudósító » minden olvasójának. Nagyobbat, szebbet és jobbat nem óhajthat ennél. Ez az apostoli szózat dicsőségesen uralkodó pápánk jellemadata és felőleli korunk emberének és társadalmának legégetőbb problémáját, betölteni képes egy tátongó mély üreget, korunk példátlanul álló nagy gazdasági és erkölcsi szakadékát. Mert a reánk szakadt minden bajnak nem az élettelen anyag, a gép és az áldott föld, az ember szolgálatára rendelt teremtmény az oka, hanem az élő, gondolkozó és cselekvő emberi lélek az oka, amely elpogányosodott, megtagadta teremtő Istenét, felrugta az erkölcs szabályait és tág teret nyitott a gonoszságnak, durva szenvedélyeknek, az erdei vadak természetének. *Korunk nagy Ismeretlenje Krisztus!* Olvassuk-e csak egyszer is nevét a Népszövetség gyűlésein, a kormányok kommunikéiben, az országgyűlések naplóiban, a szerencsétlen áldozatok fölött elmondott gyászbeszédekben? A tárgyalótermek, a műhelyek, az iskolák és családi szobák falán látható-e Krisztus képe? Ha ott nem található, hogyan található meg akkor a lelkekben? Hogyan lehet Krisztus országáról beszélni, mikor mint valami halálos ellenséget, úgy kiüldözték őt az intézményekből, épületekből és emberi lelkéből és *Nagy Ismeretlent* csináltak belőle.

« Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek » jelentette ki Krisztus ünnepélyesen. Az emberi előrehaladás, jólét és boldogulás kulcsa az örökkévaló és a világot, annak minden eseményét kezében tartó századok királyának, Krisztusnak kezében van, aki elmondotta magáról: « Nekem adatott minden hatalom az égen és a földön. » Ne várjuk hát addig e

zkatoló világháris megszünetés és egy új harmonikus világ kialakulását, míg a *Nagy Ismeretlenből az Áldott és Szeretett Ismerős* nem lesz, míg Krisztusnak e világ Uralkodójának át nem adjuk a nemzetek kormányzatát, alkotásainkat, intézményeinket, családjainkat és szívünkét.

Ezt a minden irt betöltő, minden problémát megoldó és a várva-várt béke aranykorát hozó Krisztus országát, annak mielőbbi eljövételét kívánjuk és kérjük a *Századok Királyától* minden olvasónknak az új év alkalmával.

Szent Mártonról nevezett Párisi Magyar Szivgárda

Mi a Szivgárda? Katonás szervezet, Jézus szentséges Szívének zászlaja alatt. Katonás szervezet, hadsereg és mint ilyen küzdelemre hivatott. Küzdelmének célját kimondja jelszavában: Jézus Szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod! Fegyvere, eszköze erre a szent szeretet. Tehát az Ur Jézus akaratának a megvalósítása szívünkben és ezen krisztusi szeretet átültetése az összes emberek szívébe a gyermekek által. Elsősorban gyermekeink boldog jövőjének biztosítása, amely pedig nem más, mint a Szentséges Szív öhája, akarata, hogy már itt a földön boldogok legyünk, hogy gyermekeink az élet nehézségeiben, küzdelmeiben a biztos, a helyes egyensúlyt megtartsák, hogy kedvüket nem veszítve bátran szembeszálljanak az élet legnagyobb megpróbáltatásaival és kísértéseivel. Egyszóval, hogy gyermekeink tudatában legyenek annak, hogy nem vagyunk egyedül, hanem az Ur Jézus az Ő szeretők szívében lakik, mely tudat gyermekeinket nemessé, kötelességtudóvá, az Isten-, szülő- és felebarátszeretet apostoláivá teszi.

A Szivgárda az Ur Jézus testőrsége.

Jelenleg a Szivgárda tagjai, kik december 31-en fél 4 órakor nyertek ünnepélyes felvételt: Forsthuber Margit, Gerstenbrein Erzsébet és Iholya, Kovályi Margit, Medve Mária, Pécsi Kató, Kovályi Imre, Pruzsinszky László, Veress László.

A Szivgárda vezetője Németh József szerep. Példás, erényes élete és szorgalmas Gerstenbrein Iholyát tette méltóvá arra, hogy a Szivgárdában a legszebb helyet foglalja el, hogy a párisi magyar Szent Márton csapat első kapitánya legyen.

A szivgárdisták lapja a «Sziv» újság. Felnőtt és gyermek egyaránt lelki haszonnal olvashatja. Előfizetési ára 20 frank; minden héten megjelenik és átvethető a Misszió irodájában. Reméljük, hogy minél többen fognak rá előfizetni. A Szivgárdák országos központi vezetője, Blaskó Maria irónó sok szeretettel, háromszoros éljennel köszönti a párisi magyar szivgárda jelenlegi és jövendő tagjait és a Sziv franciaországi olvasóit.

Németh József.

A Párisban tartózkodó ifjú magyar katolikus akadémikusokat ezúton felkérj a párisi elkész, hogy január 30-án (kedden) este fél 9 órakor jöjjenek össze lakásán (9, square de Vergennes, XVe) barátságos eszmecsere és a Franciaországi Magyar Katolikus Akadémikusok Körének megalakítása céljából. Célkitűzéseink: a) havi egy összejövetel keretében hitéleti, etikai problémák megvitatása és alkal mazása s ezáltal a valláserkölcsei élet elősegítése; b) francia-magyar kapcsolatok létesítése, illetőleg kiépítése; c) volt és jövő tagjainkkal való érintkezés fenntartása, illetőleg felvétele, tanácsadás; d) a diákság szociális megsegítése.

SZOCIÁLIS PROBLÉMÁK

Mi a szociális kérdés?

Irta: ifj. Dr. PINTÉR ISTVÁN.

A szociális kérdés *nem* csak a munkásság kérdése, *nem* csak gazdasági baj. Szociális — magyarul: társadalmi. Szociális kérdés tehát társadalmi kérdés. Nem egy társadalmi rétegnek, a munkásságnak, hanem az egész társadalomnak a kérdése. És nem csak a gazdasági életnek, hanem az egész társadalmi életnek a baja.

A mai társadalom beteg. Beteg a család, mert ismeri a válást, az egyikét és semmikét. Beteg az állam: mert adói agyonnyomják a népet; mert sok olyan feladatot végez, ami nem az ő dolga; mert sokszor viszont nem bünteti a bajok okozóit, mert zsebükben van. Beteg a gazdasági élet. Megvan a sok termény és gyártmány — a termelőnél, aki sokszor nyomorog, mert nem tudja eladni. Nincs meg a szükséges étel vagy ruha sok fogyasztónál, aki nyomorog, mert nem tudja megvenni. Sok munkás nem dolgozik, mert nem kap munkát. S a munka nélküli «munkapiaca» megjelent a «Dr. Munkanélküli» is, hóna alatt egyetem diplomájával. A gyárakban nők dolgoznak potom bérért, férjük otthon töpreng vagy a kosmokban iszik. A proletároknak a száma növekszik, a kapitalistáknak a vagyona.

Ez a szociális kérdés. Életkérdés az egész társadalomnak, melyre ha nem felel meg, még pedig *fárfasan és haladéktalanul*, elpusztult.

Miért van ez így?

Nem azért, mintha «gazdasági törvény» volna, hogy csak a tőkés gazdagodjék, a munkás meg proletár maradjon. Ez a kapitalizmus meséje. De *nem is azért*, mert magántulajdoni rend a gazdasági életünk alapja. Ez meg a szocializmus meséje.

Az a *baj oka*, hogy a szabadverseny korlátlan volt, a gazdag le-törtte a szegényt, támadták a családót, az emberiség csak élvezeteinek kielégítését kereste minden eszközzel és minden áron s — az állam: mindezt tűrte.

De még *mélyebbre kell néznünk*. A kapitalisták bűneinek, a szocialisták túlzásainak, az államfértiak lelkiismeretlenségének s az emberiség féktelen élvezetvágyának legvégső oka: elvetették Istent, nem tartották meg a tizparancsol.

A szociális kérdés tehát végső vonatkozásában súlyos erkölcsi kérdés. *Mi a szociális kérdés megoldása?*

Meg kell rendszabályoznia az államnak a gazdasági élet hibáit, elsősorban rendeznie kell a *magántulajdon* és a *szabadverseny* kérdését. Meg kell védenie és támogatnia a *család* intézményét. A társadalomnak meg kell szüntetnie az *osztályharcot* s meg kell találnia *szervekedésének* korszerű és helyes formáját.

De ha mindez meg is történik, de az emberek maradnak azok,

akik ma, újból bajok keletkeznek, csak másfélék, mint ma. A szociális kérdést nem lehet megoldani anélkül, hogy az emberek meg ne változzanak, anélkül, hogy a mai önző és hitetlen társadalom és állam vissza ne helyezze az istenhitet és tizparancsot az első helyre.

A szociális kérdés megoldásának első és elengedhetetlen feltétele az *erkölcsi megújulás*.

Mi a feladata az egyének a szociális kérdés megoldásában?

Kezdje mindenki a seprést a maga bázis előtt, éljen tisztességes családi életet, s gondolja meg, hogy a VII. parancs nemcsak a lopást tiltja, hanem az alárendeltek kiuzsorázását is, meg a munka lelkiismeretlen teljesítését is.

Mindenki vegye ki részét saját társadalmi rétegének keresztény irányú megmozdulásából. Ne nézze közömbösen: « Engem nem érdekel! » Egyes emberek alkotják a társadalmat; ha mindenki katolikus módon gondolkodik és cselekszik, a szociális kérdés meg lesz oldva.

A szociális kérdés megoldására vár. Mindnyájunktól függ, meg lesz-e oldva. Mindnyájan lissunk hozzá, hogy meg legyen oldva.

A francia szociáldemokrata vezérek és a nyomor.

Az egyre fojtogató világháború nem kiméli az eddig még tűrhető viszonyok között levő francia gazdasági életet sem. A hivatalosan kimutatott és segélyezett 180 ezer munkanélküli mellett ott van a hetenkint csak két-három napot dolgozók tekintélyes száma. A munkanélküli segélyt adó állam mellett ott áll a francia katolicizmus is, amely különösen az északfranciaországi nagy iparcentrumokban gyönyörű példáját adja annak, hogyan kell a munkanélküliek nyomorúságos helyzetét segíteni. Az a francia papság, amelyet a szabadkőműves kormányzat minden anyagi eszközöktől megfosztott és amely a legszerényebb viszonyok között él, utolsó falat kenyereit is képes megosztani a munkanélküliekkel, templomi és társadalmi gyűjtemeket rendeztet érdekükben, népjóléti intézményeiben a legnagyobb áldozatra is képes, csak hogy enyhítse a nehéz helyzetet. Megvalósítja azt a paradoxon mondást, hogy a kevésből is sokat ad. Hogy mit művel az északfranciaországi papság a munkástársadalomnak a Quadragesimo Anno szellemében való átalakítása érdekében, az az Egyháztörténelem legszebb lapjai közé való.

És ez a keresztény munkásságért hevülő papság, amelynek vezére a nagy szociális bitoros, Achille Liénart lillei püspök, nemrég támadásban részesült Salengro, lillei szociáldemokrata képviselő-polgármester részéről, aki a « Peuple Libre » című lapjában azzal támadta meg a papságot, hogy csak a másvilági boldogsággal vigasztalja a munkanélkülieket. Gyönyörűen megfelelt neki a « La Croix du Nord » című lap vezércikke, hogy a valóban szegény francia papság mennyire nem csupán túlvilági ígéretekkel, hanem heroikus erőmegfeszítésekkel előteremtett anyagi eszközökkel is odalép a munkanélküli mellé, akiben a szenvedő, nyomorgó Krisztust látja. Azt azonban nagyon is tagadja a cikkítő, hogy az Ostende fürdőhelyről a támadó cikket író polgármester annyi áldozatot hozna a munkanélküliekért, mint a legegyszerűbb pap. Ugy ő, mint a többi szociáldemokrata népvézér eklatáns példáját nyújtja annak, hogyan lehet egy tant szóval

hirdetni és példával az ellenkezőjét cselekedni. A valóban halálos ítéletre méltó kapitalizmus megdöntését hirdetik és sürgetik lomtárba való ásatag marxista elveikkel és ugyanakkor szép lassan feltornázzák magukat a nemcsupán vagyono-
sának, hanem egyenesen dúsgazdag osztály választottjai sorába. A száraz és világos számadozat is mutatják, hogy mily önzetlenül és a közös nyomorúságból fakadó együttérzéssel beszélnek és cselekednek a francia szociáldemokrata vezérek.

A párt vezére Léon Blum, zsidó ügyvéd, mint képviselő 60 ezer frank, mint a « Populaire » igazgatója 36 ezer frank és mint a Conseil d'Etat-nak immár tíz év óta tagja 32 ezer frank fixizetést kap. Az összegeze 122 ezer frank. Hol van ezenkívül a kapitalisták védelmében kifejtett ügyvédi munkájának tekintélyes honoráriuma? és azonkívül bankrészesedései? Nem csoda, ha az a hír járja róla, hogy neki van Párisban a legszebb ezüst evőkészlete.

Az előbb említett Salengro, lillei polgármester a 60 ezer frank képviselői honorárium mellett 40 ezer frank polgármesteri fizetést is húz. Lebas, roubaixi képviselő-polgármester elvtárs e két nagy tétel mellett mint a « Populaire » lap adminisztrátora évi 36 ezer frank díjat is kap. Compère-Morel elvtárs kastélyt és 200 ezer frankot érő autót birtokol. Fiancette elvtársnak oly mesésen berendezett kastélya van, hogy a Seine megye prefektusa, Renard, ki nemrég elvett egy milliómos amerikai leányt, e kastélyban kívánta mézesbeteit tölteni. Spinasse elvtárs a képviselői honorárium mellett külön számára felállított katedra 72 ezer frank jövedelmet kapja. Ezek után nem csodáljuk, ha Daladier volt miniszterelnök Blumbhoz a következő kijelentést tette: « Installé dans la capitalisme. » Be van iktatva a kapitalizmusba. Ugyanezt elmondhatjuk a többi vezérelvtársról is. Lám az egykori fiakkeres Fiancettenek ugródeszka volt elvtársainak háta, amelyen eljutott a kastélytulajdonos címig. Mialatt a vezérek a kapitalizmus ellen küzde-
nek, önmaguk is kapitalisták lesznek. Nézzük csak meg a keresztényszocializmus vezéreit, egy Prohászkát, egy Seipelt, egy Giessweint, egy abbé Haegyt, akik egy fillért sem hagytak maguk után, mert minden tehetségüket, azt a szerény anyagit is a mások ügyének előmozdítására fordították. Ezek működésükkal anyagi előnyök után nem törtek, hanem önzetlenül a legnemesebb szándékkal a munkástársadalom megmentését és felemelését szolgálták.

A LÉLEK ÚTJA

Lelked remegő kis postagalamb
Most itt repes alant.
De hívja, egyre hívja már
A mennyei harang.

Az Ur egy életpályahosszat
Vergődő vándorutadon
Élibéd harangoztat.

Az Isten keze kieresztett,
De, látod, visszavár.
Repülj, szegény madár.

A világ úgysem otthonod.

Az üzenetet átadod.
Isten írását lennhagyod.
Es egyenesen visszaszálls.
Földi vigaszról meg nem álls.

Fehér galamb, siess,
Az útjaidra heja les.
A tollaidnak híja lesz.
Szegény galamb, siess.

Csak szállj a felhőkön fölül.
Lent fiókat ereszt a fecske,
Család örül, fészek ürül —
Te messziről nézd, messzirül.

Halálra fáradt kis madár,
Fent béke vár.
Ha ellankadtak szárnyaid,
Ha kis szíved nem bírja már.
Eléd jön az angyalfogat,
Isten kitarja szent szívet,
És úgy fogad. És úgy fogad.

Székely László

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Házasság. December 3-án esküdtek örök bűséget egymásnak a Lovallais-Perret-i plébániatemplomban Ivanoff Wladimir és Weisz Mária. Hozatartóik és barátaik a szent szertartáson és a lakodalmas házban nagyon szép számban jöttek össze, hogy szeretetüknek és tiszteletüknek kifejezést adjanak. A magyar menyasszony nővére alig pár éve hasonlóképen emigráns oroszhoz ment férjhez s az esketés, mint ez esetben is, katolikus templomban történt. Boldog házaseletet kívánunk az ifjú párnak s a jó Isten bőséges áldását.

Lelkészi látogatás. December 4-én Hydrequentbe (Pas-de-Calais) látogatott a párisi lelkész, hogy a kedves Medek és Hromada családok ismételt szives hívásának eleget tegyen.

Az Egyházi Énekkar Mikulása. December 6-án az Egyházi Énekkar körébe is ellátogatott Mikulás bácsi a társas vacsora alkalmából, melyet Nagy Ilona karvezető rendezett meg páratlan leleményességgel 43 résztvevő számára. Mikulás bácsi, kit Kínszes Ferenc személyesített meg, mindenki számára tartogatott ajándékot, ami bizony sokaknak meglepetést okozott. Az ajándékok között igen sok volt a jó lélekkel adományozott diploma és levél, melyben a megajándékozottnak tudat alatti, de mások által még kellemesen vagy kelmetlenül jól ismert tulajdonságait, vágyait, tehetségeit stb. közölték. Volt ki köhögés ellen mézet, tudásvágyának kielégítésére látócsövet, hirtelen harag ellen vizeslepedőt stb. kapott.

Foyer de la Paix baráti körünk december 10-én tartott előadása és összejövetele a legteljesebb sikerrel végződött. Szerencsés elképzelésnek bizonyult az, hogy az összejövetelt a Magyar Ház nagytermében tartsk meg, mivel nagy közönség jött össze Göbl László tanár «Katolikus szellem a magyar irodalomban» c. értékes előadásának a meghallgatására, mely teljes egészében nyomtatásban is megjelent a kassai «Uj élet» c. aktív katolikus orgánumban. Hálás köszönettel adózunk kedves háziasszonyainknak és házikisasszonyainknak, Gerstenbrein Józsefnének, Pruzsinszky Lászlónának, Mme Kuthynak, Türk Györgynének, Angyal Margitnak, Füleky Ilonának, Kishéger Teréznek, Baráth Jusztinának, Szőke Erzsébetnek, kik odaadással és fáradhatatlanul végezték tisztüket, de különösképen köszönetet mondunk Weisz Ferencnek, aki a tiszta sikeres megrendezésében a legnehezebb részt, a büffe vezetését vállalta. — Legközelebbi összejövetelünk január 7-én lesz, melyen az előadást Rubletzky Géza tartja «Történelmi képek» címen. A háziasszonyi tisztségre ez alkalommal felkértük Dobó Ferencné, Bodor Antalnét, Dr. Müller Lipótnét, Stouy Ferencné, Szeifert Józsefnét, Szőke Györgnét, a házikisasszonyi tisztségre pedig Baráth Juliát, Ketskés Erzsébetet, Lovász Erzsébetet, Magyar Gizellát, Reiszweber Erzsébetet és Reiszweber Olgát. Az összejövetelre való gyűlekezés fél 4 órakor, az előadás pedig 4 órakor kezdődik. Ismételten kérjük a pontos megjelenést, ami végeredményben mindenkinek csak csekély önfegyelmzésébe kerül, viszont nagy jelentőséggel bír azoknak a részére, kiknek kiszámított az idejük. S ugyan kié nem az ?

Karácsony. A szeretetben való bensőséges összekapcsolódás jegyében ünnepelte a párisi környéki magyarság a Szeretet ünnepét. Misszióknak a szent-

estén karácsonyfát állított és agapét rendezett azoknak a katolikus magyar testvéreknek a részére, akiknek egyedül, a családi tűzhely melegségének nélkülözésével kellett volna különben megülni azt az ünnepet, amit mindenki igyekszik családi körben megtartani. Hivatalsok voltak elsősorban azok a katolikus magyar egyetemi hallgatók és ösztöndíjasok, akikről előre tudtuk, hogy az ünnepekre Párisban maradnak. A vacsorára mintegy negyvenen jöttünk össze, de a karácsonyfagyertyagyújtáson s a matyóvidéken szokásos módon bemutatott pásztorjátékon már sokkal többen voltak. A gyertyagyújtási elmélkedést Baráth Juci tartotta, az Ur Jézus születéséről szóló örömhirt pedig a tiszestendős Veress Lacika olvasta fel csengő hangon. Éjfél szentmisénket a Misszió elnökének, Dr. Müller Lipótnak, az Egyháztanácsnak, a Leánykörnek a nagyszámú összejűlekezett magyar hívőknek a részvételével a Saint Sulpice plébániatemplom kriptakápolnájában tartottuk bensőséges áhitattal. Többen mondták már, hogy kiváló Egyházi Énekarunk énekei talán soha még nem hangzottak el annyi áhitattal, bensőséggel, oly szépen, mint ép a szent ének. Mindenkit elaraszott az imádásos hangulat, s valami egészen különleges érzés, amit csak az tud igazán, aki ott volt, vagy aki élenken oda tudja magát képzelni a szent éjen ezer kilométerekre távol az édes hazától egy idegen főváros kriptakápolnájába, melynek ridég és homályos boltívei alatt száz magyar sziv dobogása és az édes anyanyelven a «Dicsőség mennyben az Istennek, békesség földön a jóakarató embereknek», «Csordapásztorok» és az «Isten áld meg a magyart» akkordjai és dallamai hullámszerűen, fölfelé törnek, hogy a fölöttünk levő óriásméretű templom hajójában összejűlekezett sokezerény francia katolikus testvérek «Minuit Chrétien»-ével egyesülve dicsérjék, áldják, magasztalják Istent s az áldott betlehemi Kisdedet. A magyar hívek közül mintegy negyvenen áldoztak az éjfél szentmisén s nagyon sokan a másnapi ünnepi szentmisén az Idegenek Templomában, hol a csehszlovák kolónia részére is a párisi magyar lelkész mutatta be a szentmisét. Karácsony délutánján a Szövetség rendezésében volt nagyon szép karácsonyi ünnepély Párisban és Drancy-ban, melyen a hatalmas karácsonyfa alatt mintegy kétszáz magyar gyermek részesült ajándékban. — A Misszióknak kedves vendége volt a szent ünnepek alatt Varga Géza honfitárs, ki Villiers-Saint-Georges-ból, tehát több mint 100 km. távolságról jött, hogy az ünnepeket velünk töltsse. Hogy mily jól érezte magát körünkben mutatja ez a december 28-iki leveléből kiragadott részlet: «...rosszabb volt az elválás, vagyis búcsúzás, mint mikor hazulról búcsúztam szüleimtől. Akkorjában nem sirtam, de mikor önöktől elbúcsúztam, bizony még az állomásra le nem értem, mindig könnyeztek a szemeim, mert nehéz volt ott hagyni a magyarakat. Bizony szerettem volna ott maradni közöttük...» — A karácsonyi pásztorjáték szereplői Huszár Maria, Szőke Erzsébet, Urai Józsefné, Veress Lászlóné, Pécsi József és Sztankó István voltak. A karácsonyi összejűleteinket Lengyel Paula, Nagy Ilona, Dr. Tergina Irén vállaltett buzgósa készítette elő. Nagy Ilonának különös köszönettel tartozik a Misszió az Egyházi Énekkar egyszerű vezetéséért és az összejűletek megrendezésében a fáradságos vezetői munka vállalásáért.

Évvégi hálaadás. Szent Szülvester napján d. u. fél 4 órára sok hívó jött el a Szent Erzsébet plébániatemplomba, hol ünnepélyes áldás után Teodéumot énekeltünk. Ugyanakkor történt kis szivgárdistánk fogadalomtétele. A hálaadási és fogadalomtételei szentbeszédet Németh József szerepelt tartotta,

kinek ez volt első szentbeszéde, melyet nyilvánosan, hívőseger előtt mondott. Már ez a körülmény is, de legfőképp a szónok nagy felkészültsége minden jelenlévőnek a lelkében nagymértékben fokozták az áhitatot.

Látogatásukkal örvendeztették meg a Missziót: Dr. Wünschér Frigyes kormányfőtanácsos, Dr. Farkas Éva Bruxellesből, abbé Maurice Phalempin, a roubaixi Institution St-Louis tanulmányi felügyelője.

Üdvözlétüket küldötték a Missziónak: különösképen az Egyházi Ének-karnak: P. Dr. Csóka Lajos O. S. B. főiskolai tanár Bécsből, Talabér Vilma és a Jézus Szíve Énekkar a zeneakadémián rendezett hangversenye alkalmával Budapestről, Deák-Bárdos György karnagy és zeneszerző Budapestről (műveit szívesen felajánlotta a Missziónak), Hesz Kálmán Pécsről, Gábriel Asztrik prem. kanonok Gödöllőről, Perényi Baba Bonyhádról, Molnár József káplán Érsekújvárról, özv. Blédy Boldizsárné Ujaradról (imáinkat kéri fia, a mi szeretett Géza testvérünk számára), Sœur M. Anna a St. J. a szombathelyi karmelita apácák perjelnöje, Lovassy Andor Pécsről.

Adományok. Természetben: Pécsi Józsefné 2 liter rum, Türk Györgyné 2 kg. cukor, Gerstenbrein Józsefné csomag tea, Szőke Erzsébet 1 kg. cukor és citrom, Kishéger Teréz 1 kg. teasütemény, Angyal Margit 1 kg. teasütemény, Lovász Erzsébet 1 kg. teasütemény, Lengyel Paula 1 kg. teasütemény, Nagy Ilona 1 kg. teasütemény, Weisz Ferencné 80 darab sandvich, özv. Rajcsányi Ferencné 6 kg. narancs, Rácz Kálmán diós és mákos-tekeres, Hiesz család diós és mákos-tekeres, Lenger vendéglő sült hús. Ezen adományokat részben a december 10-iki missziós teára, részben a karácsonyi vacsorára fordítottuk. — *Gyermekek részére ruhákat adtak:* Gelb Ferencné, Klucsek Ferencné. — *Tombola tárgyakat adtak:* Kesselbauer Lajosné, Sœur Carola, Pokomándy Anna, N. N., Weisz Ferencné, Dr. Tergina Irén, Nagy Ilona. — *Pénzadományok:* Ambró Ferenc 150 fr., Varga Géza 50 fr., N. N. 60 fr., özv. Rajcsányi Ferencné 42 fr., Kesselbauer Lajos 20 fr., Huba Károly 10 fr., Stróhr Adolf 5 fr., Fazekasné Vaulx-en-Velinből 5 fr.

Könyvtárunk ujárendezve várja minél nagyobb számban az olvasókat. Könyvtárórák minden csütörtökön este 6–8 közt a misszió szobájában (III. em. 2). Könyvet négy hétre adunk ki. Többek kívánságára az eddigi persely-rendszert megszüntettük és könyvenként két sous-t kérünk. Ezekből a csekély összegekből iparkodunk könyveinket beköztetni. Késedelmes behozás: heti egy sou pótdíj. — Kétféle katalógusunk van: írók neve szerint és a könyv tárgya szerint. Könyveink és folyóirataink megismertetésére szolgál Tudósítónk két új rovata: **KÖNYVEINK, FOLYÓIRATAINK.** — *Kérjük kedves Testvéreinket,* hogy: 1. látogassák a könyvtárat; 2. jelezzék szóban vagy írásban, milyen hiányzó művek beszerzését tartják kívánatosnak; 3. tehetségük szerint támogassák a könyvtárat pénz- vagy könyvadományokkal, hogy a fontosabb új műveket beszerezhesük (pl. most Prohász-kának 25 kötetből álló sorozatára gyűjtjük a pénzt); 4. közöljék a könyvtárra vonatkozó észrevételeiket, ötleteiket s az általuk esetleg ismert olcsó vagy ingyenes beszerzési forrásokat; 5. vállalják egy-egy könyvnek ismer-tetését a Tudósítóban.

Előfizetési felhívás. A Missziók lelkeszei szeretettel kérik azokat a kedves híveket, kiknek előfizetése, következőleg a Misszióhoz való tartozásá-gi díja lejárt, újítsák meg azt és azokivül adományaikkal tegyék

lehetővé a havi állandóan megismétlődő 600-700 frank kiadás fedezését és a Missziók könyvtárának stb. gyarapítását.

Állandó amerikai árverés. A jövőben minden teákon amerikai ár-verést tartunk, avagy sorsjátékok. Bevétel a sajtó- és kápolnaalapra megy. Kérjük kedves testvéreinket, hogy közreműködésükkel és ajándékaikkal járuljanak hozzá a sikerhez.

Szentmisék a Szent Erzsébet plébániatemplomban. Bejelentettük már, hogy 1934-ben a Szent Erzsébet plébániatemplomban (195, rue du Temple) minden vasárnap és parancsolt s Franciaországban is megtartott ünnepnapon déli 12 órakor a környékbeli magyarság számára szentmisét tartunk magyar egyházi énekkel és magyar evangéliumfelolvasással. E be-jelentéshez még a következőket fűzzük: 1) A szentmisék egyes kivételektől eltekintve nem a templom hajójában, hanem a bejáratnál balra eső első oldalkápolnában lesznek megtartva. E kápolna rendelkezésünkre áll délután is és egyes alkalmakkor litániát fogunk ott tartani. 2) Az istentiszteleti sor-rend a Szent Erzsébet plébánia «Temple» című revuejében, valamint a templombejáratnál is hirdetve lesznek. 3) Mivel a lelkesnek alkalomról-alkalomra missziós útra kell indulnia, távolléttel, ill. a szentmise elmaradását az előző vasárnapi szentmisén be fogja jelenteni. 4) Függetlenül attól, hogy 2 lelkes Párisban van-e, vagy nincsen, az Idegenek Templomában (33, rue de Sévres) a fel 11 órai szentmisét magyar egyházi énekkel a jövőben is fenntartjuk. Így a magyar híveknél két alkalom adatik magyar népének szentmisén való részvételre. 5) A Szent Erzsébet templomban január 14-én lesz a magyarok első szentmiséje. Figyelmeztessük ismerőseinket erre: apóstolködjünk!

A Leánykör előadása. Január 14-én d. u. 4 órai kezdettel a Leány-kör (gyülekezés fél 4-től) zsinielőadást rendez a Magyar Házban. A leányok Dr. Tergina Irén vezetése alatt két kedves, vidám darabot fognak színrre hozni a mult években is tapasztalt nagy ügyességükkel és játszókézségük-vel; Kincs István: A bacillusok c. színművét és Nyári Andor: A nyugta c. történetét. Lesznek ének és táncszámok is. Az előadás után tánc következik 11 órrig. Hideg bufférol gondoskodás történt. Belépődíj felnőtteknek 6 frank, gyermekeknek 2 frank. Kedves honfitársainkat ez úton is meghívjuk és szeretettel várjuk.

A keresztyény felebaráti szeretet hősé

A francia Akadémia nemrég megjutalmazta Henrie Watthé könyvét, melynek címe: «La belle vie du missionnaire en Chine». E könyvben gyönyörűen írja le a szerző többek között egy misszionárius hősi felebaráti szeretetét. P. Wüntz Ede Szent Lélek rendbeli szerzetes e hős, ki már 1894-ben 24 éves korában misszióba ment, még pedig Sénégalba, a legvadabb népek közé és ott 6 évet töltött, azután 10 évig Casamancában a belpoklosok anyjala volt, amely rémes betegségét maga is megkapta. Visszatérve Franciaországba állapota javult, majd mikor 1930-ban megtudta, hogy a Désiradéban belpoklosok között élő páter meghalt, tüs-tént odament és jelenleg is ott ápolja e szörnyű betegségben szenvedőket. Ez a hősies cselekedet nem szorul sok magyarázatra. Erre csak az a szeretet képes, melynek gyökere Istenben van.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Halálozás. Nagy Pál honfittársunk hosszú szenvedés után a nagy betegségek szentségével megerősítve december 6-án meghalt a lenci kórházban. Temetése 9-én volt a lenci magyarok részvételével. A Magyarországon levő családjától távol és egyedül itt maradt honfittársait betegségében felebaráti szeretettel látogatta a lenci Schwarc család, akit ezen önzetlen jócselekedetéért elismerés illet. Az elhunyt koporsójára az ezeréves megszentelt magyar földet hintették, amelynek távollétét annyira fájlalta életében.

Visszatérés az Egyházba. Priszter Henrik calonne-ricouarti honfittársunk Ilonka leánya december 18-án tért vissza az ágostai evangélikus felekezetből a Római Katolikus Egyház kebelébe. Ugy a szülőknek, mint leányuknak szívből gratulálunk.

Mikulás-ünnep. December második vasárnapján volt a Szent István Kör hagyományos Mikulás-ünnepé, amikor a jó Mikulás bácsi (akinek hálás szerepét az idén Könya Géza töltötte be) bőszeges ajándékok juttatott a magyar gyermekeknek. Bájos kis gyermekszavalatok és gyermekszindarab életkitekét a családiás kör derűs hangulatát. Hálás köszönetünket fejezzük ki e helyen is Mademoiselle Louise Dervillennek, a magyarság kegyes jövőjének, aki ez alkalommal is kimutatta önzetlen jóságát.

Karácsony ünnepét az idén is családias melegséggel ünnepelte meg a roubaixi magyarság. Karácsony vigiliáján közös teára jöttek össze a kör helyiségében, majd fél 11 órakor a nagyteremben felállított karácsonyfa tövében *Karácsonyi Ahítat*ban vettek részt. A lelkész felolvasta a karácsonyi szent evangéliumot és szentbeszédet intézett a mely meghatottságban összegyűlt népekhez. Utána az oly kedves hazai karácsonyi énekeket énekeltek fél 12-ig, amikor is közösen elmentek a Notre Dame plébániatemplomba és ott jelen voltak a gyönyörű éjféli misén. Karácsony ünnepének délutánján bájós pástorjáték gyönyörködte a megjelenteket, melyet Pálkás Ferenc rendezett és felavatásra került a kör karácsonyi ajándéka, a valóban jutányos áron megszerzett zongora. Mindenki nagy örömmel vett tudomást az új szerzeményről és hiszik, hogy ez nagyon emelni fogja az ünnepségek hangulatát. A szindarabot, szavalatokat és énekszámokat tréfás mozielőadás követte és ennek végéa kiosztásra kerültek a kör és Mademoiselle Louise Derville ajándékai, melyek a nagy gyermekeseregnek kitörő örömet szereztek. Örömmel elmondhatjuk tehát, hogy a szeretet és béke ünnepe az idén is meghitt örömet hozott az északi magyarságnak.

Szilveszter-bál. Zárt körben és családias keretek között folyt le az idei Szilveszter-bál a Szent István Kör helyiségében. Az elmúlt szomorú esztendőnek legalább utolsó órái vidáman múltak el.

Lelkészlátogatás Colmárban. Az északi lelkész a karácsonyi ünnepük után a colmári magyar telepét látogatta meg és három hetet tölt az ottani magyarok körében.

.....

Az emberekkel szemben legyünk emberek és Istennel szemben legyünk mindig gyermekek.

JOUBERT

KÖNYVEINK

Dr. SCHMIEDT BÉLA: **Lelket az életbe**, 238 oldal, Budapest, szerző kiadása, 1933, 3-40 P, kapható Szent István Társulat, Budapest.

Ritkán van alkalmunk ilyen komoly kérdésekről ennyire zamatos nyelvű s mindennél érdekese, de sokszor érdekfeszítően modern könyvet olvasnunk. A manrézai zárt lelkigyakorlatok klasszikus rendszerével (életcélunk, bűn, halál, gyónás, stb.) alakít át bennünket az önmagával eltelt tömegemberből a katolikus akció lelkes munkásává. A mai életből kivesszett a Lélek, lelkünkben pedig elaludt az élet. Ez a könyv lelket ad az életbe és életet a lélekbe. Szerző előző művének, az *Isten alléi*-nak nagy sikerében és visszhangjában jelen könyve is megérdemelten osztozik. (r. n.)

SCHÜTZ ANTAL: **Szentek élete**, I. kötet, 327 oldal, Budapest, Szent István Társulat kiadása, 1932, 4-50 P.

A katolikus magyar jól ismeri Schütz Antal nevét. Jobb ajánlata ez a könyvnek nem is lehet, mint hogy az ő szerkesztésében jelent meg ez a nagyon szép kiállítású könyv a piarista tanárok közreműködésével. Körülbelül 350 szentnek az élettörténetét foglalja magában. Schütz Antal ezzel a munkájával hatalmas úrtölt be a magyar katolikus irodalomban, olyan könyvet ad az intelligens magyar olvasó kezébe, amely nemcsak a szentek rövid élettörténetét ismerteti, de egyben igen mély hittel analizálja lelki-világukat is. (y. a.)

FOLYÓIRATAINK

A Pannonhalmi Szemle a magyar bencés rend negyedik folyóirata, főszerkesztője Dr. Strommer Viktor. — Az 1933. IV. számban *Blazovitch Jákó* a halódó marxizmus bomlásának okaira mutat rá: a sok önellentmondásra és tévedésre, melyet a marxizmus kezdettől fogva magában hordott és a sok be nem váltott ígéretre, mely a munkásokat kezdi elhűdíteni tőle. Végül kiemeli a katolicizmus feladatát a vezető nélkül álló munkásságok szemében. — A párisi magyarok régi kedves ismerőse: *Szalay Jeromos O. S. B.* francia írások és személyes tapasztalatai alapján rendkívül érdekesen ismerteti a franciák fel fogását az « igazságosan büntetett » Magyarországról. — A *Könyvek* rovat bő és értékes. (r. n.)

A Korunk Szava aktív katolikus kétheti folyóirat; szókimondó bátorságáról és őszinte katolicizmusáról ismeretes. Szerkesztői: Széchényi György gróf, Aradi Zsolt és Balla Borisz. — 1933. XII. 1-es számban *Széchényi György gróf* a világiakat sokat vitatott szerepét körvonalazza az *Actio Catholica*-ban: nemcsak vezetettek, hanem vezetők is lehetnek. — *Jankovics Nelly dr.* az orosz Szovjet « eredményeit » mutatja be: a nép tudatos elállatiasítását, a « felesleges » embermilliók egyszerű kipusztítását, az első öt éves terv árnýoldalait: éhség, állatállomány retentő csökkenése. — Egyéb érdekes cikkeire (*A vajudo Németország, A parlament vagy a rendőrség a hibás, stb.*) és értékes *liturgikus, misztikus, « Az idő sodrában »* rovataira felhívjuk a figyelmet. (r. n.)

A «Jövnök» ajánlása. Felhívjuk olvasóink figyelmét a magyarországi keresztény munkástársadalom hetenként megjelenő, bátorhangú, igaz-érig munkásvédő és kitünően szerkesztett lapjára, melynek a kiváló munkáskép-

viselő Tobler János a főszerkesztője. A keresztény magyar munkásság jobb jövőjét készíti elő. Előfizetni lehet a lelkészknél. Egész évi előfizetés 20 frank. Ha lármire is, de erre nem szabad sajnálni a 20 frankot. A «Jövők» szerkesztősége ezúton is felhívja a keresztény tábortba tartozó öntudatos franciaországi magyar munkásságot a hazai hivatalos lapjának támogatására, amely csakis a munkásérdek előbbrevitelét tűzte ki zászlajára.

Magyar Kultura (főszerkesztője Bangha Béla S. J.) a hazai katolikus társadalom egyik legnívósabb és legolvasottabb folyóirata, havi két számmal. Besztása a következő: a *Tanulmányok* a tudományos, a *Tárca* az irodalmi rész, a *Pajzs és kard* a katolicizmus elleni támadásokra válaszol s a *Szemlék és kritikák* a gondolatközlés eszközeire (szó, betű, színház és film) vonatkoznak. Az 1933. dec. 5. és 20. számokból: *Csáka Lajos O. S. B.* középkori történelmünk nagy specialistája, kire a párisi katolikus misszió oly sokszor és oly kedvesen gondol, hisz alig néhány hónapja, hogy köztünk volt, a magyar történelemből választott: XI. Ince pápa és a felszabadító háború előkészítése c. tanulmányában a XVII. sz. második felének oly alapos képét adja, hogy benne egyszerre látjuk az akkori Európa államai diplomáciájának és politikájának a magyar ügyért vagy ellene irányult tetteit. — *Drucker György* folytatásos tanulmánya a nemzetközi vonatkozások tudományáról változja a nemzetközi jogtudománynak legújabb fejlődését, mely főleg a Nemzetek Szövetségének létesítése óta halad óriás léptekkel. — *Gálos László* végigvezet bennünket a középkor vezérezeméin. Bemutatja, hogy a), míg Nyugaton a hit mindinkább katolikus, államfeletti lesz, addig Bizáncban nemzeti, sőt udvari ügyé válik; b), a következő korban (XIII. sz. végétől) már a nemzeti eszme jut előtérbe és c), a renaissanceban pedig az individuum, az egyén a centrális gondolat. (y. f.)

VÁRJ

A földben pihen az arany
Mirjád év óta, hangtalan.

Fent tűz a réz is fényesen,
S ő nem fénylett még, percre sem.

Fent sok-sok ember nyomorog,
S ő nem kiáltja: itt vagyok!

Kalóz indul a nagy vizen;
Föltette lejt el — s nem izen!

Csákány csendül a hegy tövéen,
S ő meg sem rezdül rejtekén.

Fűró fűr le, mellette tán —
Ő némán vár, év év után.

Gazdag lehetne a világ:
S ő nem kiált, és nem kiált!

Látod, az arany is pihen.
Te is várj még, várj még, szivem.

Székely László

Imakönyveket és hittankönyvet be lehet szerezni a lelkészknél.

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A PÁRISI ÉS LILLE-I MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE PARIS ET DE LILLE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe.

Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Lefasseur, Lille (Nord).

Előfizetési díj egy évre 10 fr. ☆ Magyarországon 4 pengő
A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 1. szám

1954. Január

Megjelenik havonta egyszer

Krisztus békéje Krisztus országában

Ezzel az apostoli köszöntéssel állít be és kíván boldog új évet a «Tudósító» minden olvasójának. Nagyobbat, szebbet és jobbat nem óhajthat ennél. Ez az apostoli szózat dicsőségesen uralkodó pápánk jellemadata és felőleli korunk emberének és társadalmának legégetőbb problémáját, betölteni képes egy tátongó mély üreget, korunk példátlanul álló nagy gazdasági és erkölcsi szakadékát. Mert a reánk szakadt minden bajnak nem az élettelen anyag, a gép és az áldott föld, az ember szolgálatára rendelt teremtmény az oka, hanem az élő, gondolkozó és cselekvő emberi lélek az oka, amely elpogányosodott, megtagadta teremtő Istenét, felrugta az erkölcs szabályait és tág teret nyitott a gonoszágnak, durva szenvedélyeknek, az erdei vadak természetének. *Korunk nagy Ismeretlenje Krisztus!* Olvassuk-e csak egyszer is nevét a Népszövetség gyűlésein, a kormányok kommunikéiben, az országgyűlések naplóiban, a szerencsétlen áldozatok fölött elmondott gyászbeszédekben? A tárgyalótermek, a műhelyek, az iskolák és családi szobák falán látható-e Krisztus képe? Ha ott nem található, hogyan található meg akkor a lelkekben? Hogyan lehet Krisztus országáról beszélni, mikor mint valami halálos ellenséget, úgy kiüldözték őt az intézményekből, épületekből és emberi lelkekből és *Nagy Ismeretlen* csináltak belőle.

«Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek» jelentette ki Krisztus ünnepelesen. Az emberi előrehaladás, jólét és boldogulás kulcsa az örökkévaló és a világot, annak minden eseményét kezében tartó századok királyának, Krisztusnak kezében van, aki elmondotta magáról: «Nekem adatott minden hatalom az égen és a földön.» Ne várjuk hát addig e

KÖNYVEINK

P. GULÁCSY IRÉN: **Fekete völégények**, Singer és Wolfner, Budapest, 3 kötet.

Néhány év távolából nézve is a modern magyar történeti regények legjobbjai közé sorozható. Belevisz minket is a mohácsi vész forratos sodrába, együtt örülünk az ifjú vitézekkel, együtt szenvendünk Tomori Pállal menyasszonya tűzhálalán. Czibak Imre, a második völégény pedig egészen magáévá nyeri szívünket ideális tisztaságával, határozott férfiaságával és megrázóan felemelő hősi halálával. (r. n.)

Katolikus Lexikon, 4 kötet, szerkesztette Bangha Béla S. J., kiadta Magyar Kultura.

A nagy várakozást, amely megelőzte, sokszorosán felülmúlta a Katolikus Lexikon. Négy nagy kézikönyv-kötetben, reketeg címszóval a katolikus élet-hitvédelem, egyháztörténelem és világnézeti kérdések kimeríthetetlen kincses-tára. A hitét ismerni, megvédeni és terjeszteni akaró katolikusnak szinte nélkülözhetetlen segédeszköze. — Hogy missziókn minden tagja állandóan hozzáférhessen, a lexikont a missziós szobában előhagytuk, haza nem viheti senki, mint a többi könyvet, de itt benn bármikor olvashatja. (r. n.)

FOLYÓIRATAINK

Katolikus Szemle, 1934. január. Új szerkesztői Turi Béla és Mihelics Vid. A szépirodalmi részt átadva Élet-nek, teljesen tudományos havi-lappá alakult. Ez is egyik állomása annak a nagy szellemi modernizálódás-nak, mely az otthoni katolicizmusban XI. Pius uralkodása alatt, de különösen az utóbbi években olyan lendületet vett. A januári szám vezető cikkében *Schütz Antal* a katolikus világnézés diadalmos fölényességét okolja meg: a katolikus ember nem zárkózik a természet korlátai közé, hanem természetfölöttiekre is kiterjeszti nézését; Istentől kapott dogmákra alapít, tehát a lényegben sohasem tévedhet; fegyvertárában bírja a jelené mellett a mult igaz bölcsességét is, a hagyományt. *Eckhardt Sándor* Mauriac-tanulmánya a Franciaországban élő magyarokat közelről érdekli, *Bethlen Iván*: A magyar fiatalság igazi arca címen figyelemreméltó, bár néhol nem egészen helytálló megállapításokat ad. (r. n.)

Études a párisi jezsuiták világhírű kétheti folyóirata. Decemberi két számából kiemelkedik Rabindranath Tagore-tanulmány, míg legutóbbi (január 20) száma *G. Goyau*-nak a hindosztáni missziókról szóló cikkével indul. Itt kint tartózkodó honfitársnóink részéről különös figyelmet érdemel ankétja, mely most a nőknek a szociális életpályákon való elhelyezkedésével, katolikus feladataival foglalkozik. Naplója tömör, világos képet és véleményt ad a világ eseményeiről. (r. n.)

Ferences Közlöny. A magyarországi ferences harmadrendiek hivatalos havi folyóirata asszisi szent Ferenc szellemét terjeszti mindenkor magas színvonalú tartalommal. A magyar hitbuzgalmi lapok legjobbjai között foglal helyet. Szerkeszti P. Majsai Mór. (l. l.)

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57
Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 2. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Február

A mi erőnk

Két esztendeje annak, hogy először írtuk ki e nevet: *Párisi Katolikus Misszió* s vele egyidejűleg *Északfranciaországi Katolikus Misszió*. Két esztendő nem nagy idő. Missziókn életében mégis jelentős. A vajú-dásnak, a születésnek az ideje. Valamikor csak a lelkészek voltak az összekötő kapocs a franciaországi magyar katolikusok között, azóta ezt a szerepet részben a Missziók töltik be. Hová a lelkészek esetleg nem juthatnak el, eljut oda a kis *Tudósító*. Minden hónapban. Ki magát az idegenségben árvának érzi, a Misszióban családra talál, összejövetelein otthonra. Az erőtlenség érzete sokszor sújtott azelőtt híthú katolikusokat, ma a növekvő erő biztonságos érzete töltheti el őket. Örömmel üdvözöl-hetjük már missziós szövetségünkben a colmári és délfraanciaországi missziókat. Erősödünk.

Számbelileg ugyan mindig többségben voltunk mi magyar katoliku-sok, mégis ez semmiképpen sem érvényesült! Miért? Mert nem találtuk meg egymás kezét. Református testvéreinktől a külföldön is ép ezt a csodálatos összefogást, egymásrataláltságot tanulhatjuk. Lám ők kitünő lelkésziük vezetése alatt már réges-régen, mielőtt Katolikus Misszióról még szó sem volt, megtalálták az utat egyik a másikhoz s ebből magya-rázható, hogy az «*Egységben az erő*» elve alapján a franciaországi magyarság irányításában is vezetőszerében vannak s hogy két lelkészi állást is biztosítottak. Számarányunk, kultúrértékünk szerint hol vagyunk mi ettől? Két esztendeje annak, hogy a katolikus egyesülés gondolata elkezdett erjedni, forni, alakulni és testet öltetni. Csak elkezdett... Még messze vagyunk a megvalósulástól. Missziókn jogilag még nem alakult meg. Hol látunk katolikus vezetőembert kolóniánkban? viszonylagosan szükséges hat magyar katolikus lelkész helyett csak kettő van. S ha

600 kat. magyar család e két esztendő alatt egymásra is talált már a Misszióban, hol vannak még az ezek?

Mégis, mégis erőseknek érezzük magunkat és bizakodók vagyunk. *Erőnk az Isten kegyelme*, amit imádságainkkal, szentmiséinkkel, áldozatainkkal esdünk ki napról-napra. Isten segédelmére építünk. Elsősorban. Ezért a folytonos buzdítás a Misszió életében is a belső alakulásra, kegyelmi életre, imaapostolkodásra. «Ha az Úr nem építi a házat, hiába munkálkodnak az építők.» *Erőnk a saját erőfeszítésünk.* Ott az érték, ahol az áldozat. Amit áldozattal létesítettünk, az teljesen a miénk. Semmit nem vettünk át, semmi támogatást kívülről nem kaptunk és nem kapunk, a miénk az, amit összeadtunk, amit létesítettünk, a kis Tudósító, a könyvtár, stb. *Függetlenek vagyunk.* Ez is a mi erőnk. Tetteinkben, elhatározásainkban nem befolyásolhat senki. Katolikus és magyar lelkiismeretünk vezet munkánkban. Senkinek az arany járszallagja nem köt. Erre büszkék is vagyunk. Misszióink belső és külső építő munkájának értékével tárgyilagosan tisztában vagyunk és hivatalos köreink támogatását jogosan várhatjuk, de igen-igen nagy érték nekünk az a tudat, hogy az elmúlt két esztendő alatt nem arra építettünk. — *Legyen erőnk a jövőben mindannyiunk apostolkodása is!* Ezt kéri minden egyes tagjától és barátjától a III. év kezdetén a Franciaországi Katolikus Magyar Misszió.

NE FELEDD EL, KÉRLEK . . .

Hajóssy Antal barátomnak Budapestről Párizsba

<i>Erény és romlás örökös hazája,</i>	<i>Sokan elmennek más hazát keresve,</i>
<i>Nagyok között is ez a legnagyobb!</i>	<i>Ujultan kezdnek sorsot, életet.</i>
<i>Minél jobban nő bűnének homálya,</i>	<i>Boldoggá lesz, ki itt kétségbe/esve</i>
<i>Erénye, fénye még szebben ragyog;</i>	<i>Egyik napról másikra tengerelt.</i>
<i>Párizs! E helyről legendát regélnék</i>	<i>Párizs! hová az üldözöttek térnek,</i>
<i>És rá ezer szem rajongva mered.</i>	<i>Jövő, reménység itt rájok nevet.</i>
<i>Ha otthonod lesz, ne feledd el, kérlek,</i>	<i>Ha otthonod lesz, ne feledd el, kérlek,</i>
<i>Soha se azt, hogy magyar a neved!</i>	<i>Soha se azt, hogy magyar a neved!</i>

Estéknént majd a Szajna meghimbálja
A francia ég fényes csillagát,
Szemed az álom nyugovóra zárja
És képzeletben látod e házat.
Párizs! Bulvárdjai Pestről beszélnek,
Előtted látod mind azt, ki szeret!
Ez álomkép int, ne feledd el, kérlek,
Soha se azt, hogy magyar a neved!

Folcz Miklós

Az örökös Király köszönete az újévi üdvözlötekekért

II. Ottó örökös királytól gróf Károlyi József aranygyapjas vitéz, a felsőház tagja a következő levelet kapta:

Kedves gróf Károlyi!

Az újesztendő alkalmával annyian kerestek fel a Hazából jókívánataikkal — felekezeti és osztálykülönbség nélkül — a legkülönbözőbb társadalmi rétegekből s e sok levélből a szeretetnek és hűségnek olyan melege árad felém, annyi sok reményvel, várakozással és vágyódással írták ezeket a leveleket, hogy legszívesebben mindenkinek külön-külön küldenék életjelt a távol idegenből. Mivel ez, sajnos, nem tehetem, felkérem Önt, hogy nevemben köszönje meg a szívemnek rendkívül jóleső hűségnyilatkozatokat, amelyek a magyar nemzet iránti odaadással és szeretettel akarok viszonzni.

Lelkemben felelevenedik gyermekkoromnak legelső nagy élménye, Istenben boldogult királyi Atyám koronázásának emléke, amelyen a nemzet határtalan lelkesedését és ragaszkodását láttam, amikor Őt Szent István koronájával megkoronázták. Emlékszem arra is, milyen gondteljes, nehéz idők voltak ezek az Ő számára, aki békét akart országainak szerezni és az államterület építésének megóvása mellett a háború borzalmaival el akarta hártani fejünkről. Igazságot és jótét akart minden alattvalójának és szeretete egyformán szólt minden magyarnak.

Ezekből az érzelmektől vagyok én is áthatva, mikor az újév küszöbét átlépe a magyar nemzet sok szenvedésére gondolok és az isteni Gondviselőstől kérek kegyelmet arra, hogy ha az Ő akaratából majd Felsőes elődeimnek helyén a nagy magyar királyok művét folytatnom kell, én is, miként Atyám, a nemzettel egygyólvadva igazságot és szeretetet hozhassak a nemzet minden tagja számára. A háború által okozott nagy gazdasági világválság talán legerősebben a hősiesen és önzetlenül küzdött magyar nemzetet sújtja, amely a forradalmak utáni csonkaságában önmagára találni az új helyzetben olyan nehezen tud. Ősi alkotmányosságának helyreállításán dolgozni a Haza érdekében mindnyájunk kötelessége, hogy a magyar nemzet egész államelével is visszanyerje régi tekintélyét és súlyát, mely nagy, ezeréves multja és államfenntartó ereje révén és történelmi hitvátsánál fogva megilleti.

Ezért a jobb jövőért szól mindennapi imádságom.
 Számkivetésben, 1934. január 10-én.

Ottó

HIREK A VILÁGEGYHÁZBÓL

Francia zarándokok a pápa előtt. XI. Pius pápa január 17-én fogadta a francia katolikusoknak azt a nagy zarándoklatát, amelynek tagja, részt vettek a francia származású Thouret Johanna, a Szeretet Nővérek rendjének alapítója szenttéavatási ünnepségén. A francia főpapságon kívül a zarándoklásban több mint száz francia pap és a főképpen Olaszországban elterjedt új rend több mint száz francia apáca tagja vett részt, akiket a pápa igen kegyesen fogadott és hozzájuk intézett beszédében méltatta az érdemeiket, amelyekért az Egyház Thouret Johannát a szentek sorába emelte.

Az ideai nemzetközi eucharisztikus kongresszus. Argentina fővárosai Buenos-Aires lesz színhelye a nemzetközi eucharisztikus kongresszusnak október 10-14 között. A helyi propaganda irányítója egy híres argentinai regényíró Martinez-Zuvinia Gusztáv, vagy írói álnéven Hugó Wast. A gyűlések vezető témája a következő lesz: Hogyan található a mai társadalmi zűrzavarban rend és béke az eucharisztikus Krisztus uralkodása által?

(Folytatása a 17. oldalon.)

Hazádnak rendületlenül Légy híve óh magyar!

Csodálatos találmány a rádió. Ime, segítségével Párisban hallgatjuk az egyetemi templom harangszavát Budapestről, a kávéházak cigányzenéjét, bekapcsolódhatunk általa a nagyvilág csodálatos szimfóniájába. Hála a feltalálójának, Marconinak, ennek a hitvalló katolikus zseninek. Hála a jó Istennek, aki megengedte, hogy 1933 Szilveszter estéjén a rádió hullámszárnyain Párisból hazarepüljek enyém közé...

Olyan egyedül voltam azon az estén... Mindenki elment szórakozni... Kívület csak két kis reám bizott gyermek maradt a házban, kik már édesen aludták az igazak álmát. Terve vettem, hogy ébren várom meg az újesztendő beköszöntését, de nem akartam sirással megkezdeni 1934-et, mint a tavalyi évet. Nevelni akartam! Vagyakoztam egy kis jókedv után, de beértem volna egy mosollyal is! Am, hogyan viseljem el az egyedüllét terhét, nyomasztó magányát? — Imádkoztam! Buzgón. Új hittel, új életerővel, boldogan és bizakodón. Ugy áthatott a tudat: Isten velem van. Gondoltam magyarságomra s az egész magyarságra. Isten velünk van, Testvéreim! Fel a fejjel, bízzunk nagyon! Nem veszhet el a magyar! Nem veszhet el a mi ezeréves országunk... pénzünk, amelyet a Szűzanya drága képe díszít, a magyar ifjúság szíve, melyben Isten lakozik, nem veszhet el! — Így imádkoztam bizakodóan. Imádságomon, bizakodásomon azonban keresztültört egy vágy, ami talán sohasem fogott el annyira, mióta édes szülőföldemtől távol vagyok, hogy magyar szót halljak! Pedig gyakran hallok itt is, de ezen az estén a honvágy teljesen ráborult a lelkemre, az egész valómra; otthon jártam gondolatban és kellett a magyar szó, az édes, a zengő, a kacagó és síró magyar szó és muzsika. A Szilveszter este téli fehérségén keresztül is már 1934 nyarán ragyogó napfény melegében jártam odahaza... Pünkösdi rózsza és kertünk legszebb virágai intettek felém... Buzavirág, pipacs, rózsza, nefelejts... A szép otthoni mult s a «majd» jövője, vágyálmok... Oh, mennyire kellett nekem azon az estén a magyar szó! és mily nagy érték volt az a rádió, amin izgatottan kerestem Budapestet. Soká kerestem és... amikor itt még csak 11 óra volt, de odahaza már beköszöntött az újesztendő, visszafojtott lélekzettel figyeltem és szívtam, ittam minden szavát... Épen minden magyar anyát és apát köszöntötték... Bizony a szívem vadul dobogott és a torkom elszorult... Lelki szemeimmel jó öreg szüleimet láttam (Isten áldja meg őket), kiknek szemében ott ragyog most két igaz gyöngy-könnny... S a kertünkben a téli időben is virág mosolyog: Nefelejts! Nem sirtam! Nem akartam sírni!

Aztán valaki szavalni kezdett... Érces, kedves, csengő-zengő magyar nyelven. — Nekünk szólt, Testvéreim! — «Hazádnak rendületlenül Légy híve óh magyar!» Hiába küzdöttem már az előretörni készülő könnyeimmel... legördültek... egymásra szorított ajkkal küzdve a

sírással befelé zokogtam, amikor ott tartott: «Bölcsöd ez s majdan sírod is, mely ápol s eltakar!» — Hangos zokogással borultam le a rádiókészülékre, amikor e szótat belekialtott egyedülletembe. 1934-ben is és mindig:

A nagy világon e kívül nincsen számodra hely,

Aldjon vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell!

Nekem, nekünk, Testvéreim! Nem tudom eléggé hűen szavakba önteni, amit éreztem. Ha a kényszerűség ki is hozott, hazámat nem feledek és minden örömmel azon vagyok, hogy hazajuthassak én még élni is.

Most kedves emlékképen őrzöm szívemben ezt a Szilveszterestét, amely a rádió segítségével jobban, mint valaha az iskola jóságos tanító-mestere, szívembe véste a Szózat mély igéit. Lelkemből szól annak mindenegyes sora s Ti, idegenbe szakadt Testvéreim, Ti is kell, hogy mindig halljátok és meghallgassátok magyar lelketekből feltörő szavait:

«Hazádnak rendületlenül
Légy híve óh magyar!»

Czeiner Margit

NB. — E meglehangú sorok kedves írójának sokaknak nevében azonnal választ adhat a szerkesztő. Hígyje el, mindnyájunknak a szívében ott égne a Szózatnak szavai és ha kivetettségekben sirva is, de valljuk azokat és vágyakozunk a *honi* élet és a *honi* halál után. Az igazságos és erős Isten hathatós kegyelme nem engedi, hogy a jobb jövőbe vetett bizalmunk, imádságunk, jogunk a honi élthez hitványul elvesszék! 1933. Szilveszter estéjén sok külföldi magyar nemcsak hallgatta, hanem Önnel együtt lélekben mondotta: «Hazádnak rendületlenül légy híve óh magyar!» Egy kedves családi kör Szilveszterestéjére gondoltam sorainak olvasásakor, melynek meghívott vendége voltam én is. Páris szívében mi is a rádiót hallgattuk azon az estén s a jókedv és sok móka után egyszerre ünnepélyesen elkomolyodtak az arcok, amikor a Szózat szavait hallottuk. Állva. A karacsönyfa gyertyácskái világítottak csak és előtörő könnyeinket nem kellett titkolnunk. A nagy család tagjai megcsókolták egymást, kezeltünk és Páris szívében esti, 11 órakor, hittel bízva a jobb jövőben álltunk a feltámadás magyar újesztendéjébe a Szózat és Hymnus hangjai mellett.

Az új győri püspök kinevezése. A Fetszer Antal halálával megüresedett győri püspöki széket Öszentsége, a pápa, dr. Breyer István esztergomi segédpüspökkel töltötte be. A Franciaországban élő katolikus magyarság között sokan tartoztak otthon a győri egyházmegyéhez, így a tatabányaiak, felsőgallaiak. Az új püspökkel mindenkitől becsült és szeretett apostoli lelkületű főpásztor került a győri egyházmegye élére.

A Szentföld 600 éves örei. Az idén ünnepli a Ferencrend hat századós jubileumát annak, hogy a századokon át mohamedánok uralma alatt levő Palesztinában a kereszténység legszentebb helyeit megőrizték és megóvták a pogányok barbár vandalizmusától. E hatszáz év alatt e rend csupán a Szentföldön sok ezer vértanút tud felmutatni.

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Halálozás. Január 13-án halt meg Párisban 39 éves korában Quinz Károlyné. Temetése 17-én volt a Notre-Dame székesegyházból. Nyugodjék békében!

P. Kipper Károly S. J. meghalt. Január 20-án este sokoldalú tudós és melegszívű ember halt el, aki csak szeretni tudott. Sokan ismerték és sokan felkeresték, hogy ügyes-bajos dolgaikban segítséget és vigasztalást keressenek nála. A Jézustársaság értékes rendtagot, a katolikus hívek pedig lánglelkű apostolt veszítettek benne. A bánsági Lovrinban született 1875-ben és 39 évet töltött a szerzetben. Nem érthette el 40 éves szerzetesi jubileumát, amely márciusban lett volna esedékes. A franciaországi és belgiumi magyarság, mellyel betegsége alatt is szoros összeköttetést tartott fenn, különösen sokat köszönhet neki atyai gondoskodásért. *R. I. P.*

A Leánykör színelőadása január 14-én a legnagyobb siker jegyében zajlott le. Színre kerültek Kincs István «A bacillusok» és Nyáry Andor «Nyugta» c. vígjátékai. A szereplők valóban beleélték magukat a szerepekbe és néhányan közülük határozottan mesterien játszottak, amiért a közönség tapsviharral jutalmazta őket. Szereplők: Magyar Gizella, Kishéger Teréz, Flesszer Margit, Vízkelethy Mária, Pokomándy Anna, Sötty Franciska, Füleky Ilona, Reiszweber Erzsébet és Olga, Stettinger Irén voltak. Nagy tetszést arattak énekükkel Vámos Lili és Fertő Jolán, valamint zongora játékaival Zavaros Stef. A többszörösen megismételt táncot Stettinger Irén, Reiszweber Olga és Reiszweber Erzsébet, Zavaros Stef, Vízkelethy Mária, Szöke Erzsébet, Vámos Lili és Tischler Erzsébet járták magyaros tűzzel. A konferáló szerepét Vámos Margit töltötte be ügyesen magyar és francia nyelven is, hogy a megjelent előkelő francia vendégek is figyelemmel kísérhessék a cselekményt. A büffé vezetését Bodor Antalné vállalta s a leányok közül különösen segítségére voltak ebben Baráth Juci, Bödő Mária, Lovász Erzsébet és Angyal Margit. A büffében szervizelő sütéményeket a leányok sajátmaguk készítették és ajánlottak fel: Kőszeghy Gizé, Bödő Mária, Kishéger Teri, Pokomándy Anna, Vízkelethy Mária, Tischler Erzsébet, Adamovics Ilona. A kitűnően sikerült előadások s a megjelentek szűnni nem akaró tapsvihara és «A rendezőt!» kiáltószava után szinte erőszakkal lehetett csak a függöny elé csalni a rendezőt, Dr. Tergina Irént, ki annyi fáradsággal és oly ügyes érzékkel tudta megrendezni ezt az estét, hogy mindenki már akkor a legközelebbit kérte.

Farsangi tea. Február 4-én d. u. 4 órai kezdettel tartja a Misszió műsoros farsangi délutánját az Egyházi Énekkar rendezésében a Magyar Ház nagyertermében. Színre kerülnek Zilahy Lajos «Házasságszédelő»-je, a «Goromba házmaster», Lőrincz «Ég a IV. emelet»-e, azonkívül egy magánjelenet. Gábor György, a Misszió kedves és ismert művészbárátja Schumann szimfonikus étűdjait adja elő, majd az Egyházi Énekkar szerepel néhány szép irredenta énekkel. Gál Jancsika, Szigeti József hírneves zeneművésznek 17 éves unokaöccse, ki olaszországi hangversenyei után most Párisban tartózkodik, felkérésünkre Tarasate «Zigeunerweisen»-ét játsza hegedűn. Háziasszonyaink: Bebessy Lászlóné, Günther Rezsóné, Kovács Árpádné, Markovits Károlyné, Rácz Kálmánné, Tóth Béláné. Házikisasszo-

nyaink: Sötty Franciska, Fertő Jolán, Adamovics Erzsébet, Vízkelethy Mária, Zavaros Stefánia, Pokomándy Anna. Büffé a II. emeleten. Vidám tánc este 11-ig. Belépődíj felnőtteknek 3 frank, családjegy 6 frank.

Adományok. Köszönettel nyugtazzuk a következő adományokat: *Pénz adomány:* Czeiner Margit 10 fr., Peté Lajos 10 fr., Micskó Imre 3 fr., Farkas János 15 fr., ifj. Bertalan János 2 fr., Percze Ilona 20 fr., Kölesey Mária 5 fr., *Természetben:* Baráth Juci 1 kg. teasütemény, Bodor Antalné 4 kg. cukor, Dobó Ferencné 1 liter rum, 1 kg. teasütemény, Janusitzné fél kg. vaj, fél kg. sonka, Ketskés Erzsébet 1 kg. teasütemény, Kesselbauer Lajosné 1 liter rum, Lovász Erzsébet 1 kg. teasütemény, Magyar Gizella 2 kg. cukor, 1 csomag tea, Nagy Ilona fél kg. szalámi, Pruzsinszky Lászlóné 1 kg. teasütemény, Reiszweber Olga és Erzsébet 1 kg. teasütemény, Stouy Ferencné 1 kg. teasütemény, 1 liter rum, 1 csomag tea, 1 kg. cukor, Szöke Györgyné negyed kg. vaj. *Tombolatárgyak:* Janusitzné 1 váza virággal, Nagy Ilona 1 kézimunkaterítő, Veres Lászlóné magyar figurák, Weisz Ferencné 1 selyem zsebkendő, Weisz Ferenc egy izléses bőrtárcsa. *Könyvadományok:* Janusitzné 3 drb. értékes könyv, Tóth Béláné, Hajóssy Antal és N. N. több könyv. Isten fizesse meg!

Egyházi Énekkarunk, hála Nagy Ilona lelkes vezetésének és a tagok áldozatos buzgalmának, él, virul és folytonosan erősödik. Tagjai: Bebessy Lászlóné, Huszár Mária, Lengyel Paula, Pécsi Józsefné, Szödi Józsefné, Szöke Erzsébet, Urai Józsefné, Veress Lászlóné, Dr. Bérés István, Bodor Antal, Gyurkity József, Kincses Ferenc, Mann István, Pécsi József, ifj. Dr. Pintér István, Szabó Pál, ifj. Szöke György, Szöke József, Sztankó István, Tátray Tibor, Weber Béla. Az énekpróbákat a Magyar Ház iskolatermében tartja minden csütörtök este 9 órai kezdettel. Szép éneki rengeteg franciát vonzanak a Magyar Kolónia szentmiséire. Hogy a magyar résztvevők száma is növekvőben van szentmiséinken, kétségkívül az Egyházi Énekkarunk eredménye. Nagy Ilona rendezésében az E. É. nagyon szépen sikerült estét rendezett Marc Sangnier «Foyer de la Paix»-jében, hol igen nagyszámú nemzetközi társaság jött össze. Az összejövetelt Magyarországról. A közeledő február 4-iki missziós farsangi délutánt is az E. É. rendezi meg és a tagok lázasan készülnek nagyszerű szerepeikre. — Ujjab énekeseket szeretettel fogadunk és hívunk.

Naptár. Február. Vasárnaponként szentmise az Eglise des Etrangers-ban fél 11 órakor, a Sainte Elisabeth templomban 12 órakor. — Egyház Énekkar próbái a Magyar Házban csütörtök esténként 9 órakor. — 4-én d. u. 4 órakor a Magyar Házban Missziós Farsangi Műsoros Délután. — 6-án d. u. 3 órakor 70, rue Denfert-Rochereau-ban leánykőri összejövetel. — 13-án az Akadémikus Kör összejövetele. — *A jövőben.* Március 4-én d. u. 4 órakor «Foyer de la Paix» összejövetel a M. H.-ban. — Március 17-18-án misszió Marcilly par Etrepiillyben. — Március 19-24-ig nagybőjti konferenciák, melyeket P. Tornyoys Gyula S.J. fog tartani. — Március 25-én d. u. 4 órakor «Virágvasárnapi Áhitat» a M. H.-ban. — Április 1-én és 2-án zarándoklat Toursba és a Loire-völgyi kastélyok megtekintése. — Apr. 8-án d. u. 4-ker «Foyer de la Paix» összejövetel a M. H.-ban. — Apr. 5-20-ig misszió Dél-franciaországban. — Május 19-20-án zarándoklat La Salettebe s a magyar zászló átadása.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Az istentiszteletek rendje febrnár havában. Első vasárnap szent, mise Lensban. Második vasárnap szentmise Roubaixban, a rue St.-Antoine Carmel-kápolnában. Harmadik vasárnap szentmise Calonne-Ricouartban. Negyedik vasárnap szentmise Roubaixban.

A Szent István Kör farsang utolsó vasárnapján, február 11-én táncmulatságot rendez.

Nagybőjti konferencia-előadások a Szent István Körben. A nagybőjti folyamán a lelki elmélyülés és husvét előkészület céljából vallásos tárgyú konferencia-előadások lesznek a kör nagytermében tartalmas műsor keretében. Az első konferencia-előadás február 25-én, február utolsó vasárnap délutánján lesz. Ezúton is minden katolikus hívőt meghívunk ezen előadásra. Március havában, 11-én, a hó második vasárnapján lesz konferencia és virágvasárnapján, 25-én, *Virágvasárnap* *Ahitat* lesz, amely alkalommal többek között előadásra kerülnek a Passió és Jeremiás siralmai.

A Colmári Katolikus Misszió hírei

Lelkészlátogatás. Az északi lelkész december 30 és január 25-e között látogatást tett a colmári magyar kolónián. Szilveszter estéjén évrégi hálaadó ajátosságon vett részt a magyarság a plébániatemplomban. Január elszején az ünnepi szentmisén szépszámú hívőserég vett részt az év első szentmiséjén, amelynek végeztével valamennyien megjelentek a magyar lelkész vezetésével buzgó plébánosuk Wendling Albert előtt és Szloboda János honfirtársunk lelkes német nyelvű beszéddel üdvözölte az őssmagyarság nevében. A jóságos plébános megindító szavakkal köszönte meg magyar híveinek köszöntését és lelkükre kötötte, hogy az új esztendőben is elválaszthatatlanul gyakorolják a két szent köteleességet: imádkozzál és dolgozzál!

Csatlakozás a Misszióhoz. A colmári magyarság a lelkész látogatása alkalmával teljes számban és örömmel csatlakozott a misszióhoz. Itt regisztráljuk a hozzánk csatlakozó családokat, illetve magánosokat: Pápay János és családja, Szloboda János és családja, Bösze család, Sütő család, Fekete Imre és családja, Szele Lajos és családja, Müller István és családja, Groszinger család, Kopácsy János és családja, Nagy István és családja, Horváth család, Horváth József családja, Horváth Pál és családja, Nagy József és családja, Csaffördi család, Sebők család, Tangl János és családja, Bozi család, Gerse István és családja, Németh László és családja, Domján István és családja, Balázs Anna, Bognár Béla és családja, Molnár Kálmán és családja, Gerse Sándor és családja, Medek József és családja, Novák Béla, Bognár János és családja, (Ceti) Horváth család, Sámson József és családja, Dancsics Gyula és családja, Hübör István és családja, Horváth János és családja, Mátek József és családja, Málek család, Barasits József és családja, Kalmár Lajos, Dée Antal, Szovák család, Rozmán család, Horváthné, Maráczy család, Németh István és családja, Szejbert Ferenc és családja, Nagy Béla és családja, Majtényi László és családja, Binder János és családja.

Kirándulás Notre-Dame-de-Dusenbachba. Újév délutánján látogatást tettünk a dusenbachi Miasszonyunk kegyhelynél és a Boldogságos Szűz anyai oltalmába ajánlottuk az új esztendőt. A Vogézeknek egyik legszebb

pontján, egy sziklacsúson emelkedő kegytemplom áhitatot keltő homályában buzgó magyar imádság és ének hangzott el. Az ajátosság végeztével a legjobb hangulatban szórakoztunk a kapucinus atyák birtokában levő vendégfogadóban. Gyönyörű volt a hazatérés a havas erdei úton. A vidám társaság kedélyes hölgylöharcba kezdett és mindaddig folytatta, míg Ribauville községbe nem érkezett. Innét primitív helyierdekű vasút vitt (benne még kályha ég) Ribauville állomásra, majd onnét hangos énekszóval Colmárba érkezünk.

Szinielőadás Colmárban. A colmári leányifjúság három hét buzgó előkészület után január 21-én, vasárnap este 8 órai kezdettel a legteljesebb erkölcsi és anyagi sikerrel szinielőadást rendezett az építendő Colmár St.-Antoine plébániatemplom javára. Előadásra került két szindarab. Szerafini Blanka: Az élő szobor című két felvonásos vígjáték és Göriczky Elvira: Máli néni nem megy férjhez című vígjáték. A szereplők tehetségük javát nyújtották és a nagytermet zsufohlásig megtöltö magyar és elzászi hallgatóságnak ünneplhetetlen derűs órákat szereztek. Böven kijutott a tomboló tapsból és ünneplésből. Legszebb dicséretet a jelenlevő plébános mondotta, aki bár nem érti nyelvünket, de tolmács útján tudomást szerzett a darabok menetéről és úgy nyilatkozott a szereplőkről, hogy játékok olyan oltó mintha mindennap szereplnének. Az élő szobor főszerepében a darab lelke a Katl parasztlányt kitűnő sikerrel játszó Horváth Mariska volt. Élethű természetességgel játszott és szép sikert aratott Marietta szobrásznő szerepében Málek Bözsi, Zalma költőnő szerepében Horváth Annus, Botondné alakításában Málek Annus, Évi szerepében Gerse Irén és a temperamentumos Terezietta modern szobalány szerepében Sütő Magdi, valamint Sámson Ilonka Böske szobalány alakításában. A Máli néni szindarabban lő megnevettette a közönséget a Katyó nénét játszó Major Annus. Galogányné paraszttasszonyt Németh Annus alakította, ugyancsak élethűen. Az ideges Máli zongoratanárnő játékát kitűnően adta elő Bíró Mancsi. Hasonlóképen jól játszottak Gerse Terus Muci, Sütő Gizi Zsózi és Málek Terus Juci szerepében. Hogy a két szindarab várakozáson felül oly nagy sikert aratott, az a szereplők tudása mellett elsősorban a betanítás és rendezésben fáradhatatlan működő Maráczy Gizusnak köszönhető, akinek ezúton is köszönetet mondunk. — A két szindarab után szép magyar nótákat énekel csengő hangjan Bozi József, aki nagy tapsot kapott. Majd tombola következett. Kisorsolásra került Szloboda Jánosné sajátkészítésű pulóvere és Wittner káplán úr aján-dékai, akiknek e lap hasábján is köszönetet mondunk adományukért. Az előadás méltó befejezése volt Szloboda Margit, Bösze Mariska, Horváth Mariska, Németh Annus, Gerse Irén és Gerse Etus nemzeti viseletben előadott magyar táncjelenete. Szébbnél szebb magyar táncok gyönyörködtek a közönséget, amelyeket meg is kellett ismételni. A nagy anyagi sikert mutatja az 572 frank bevétel, amelyet az említett jótékony célra fordítottunk. — A nagy sikeren föllekesülve elhatároztuk, hogy a husvétú időkörben előadjuk az Apróhirdetés című vígjátékot és a férfifjúság is megfelelő darabokkal fog föllépni.

Teaestély. Családias körben, barátságos hangulatban tartotta meg a colmári magyarság első teaestélyét január 24-én a plébánia patronage egyik termében. Kedélyes csevegés és zenekíséret mellett elhangzó szébbnél szebb dalok tarkították az estet.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Lelkészlátogatás. A párisi lelkész január 3 és 14 között meglátogatta a főbb délfranciaországi magyar telepeket. Január 4-6-ig Vaulx-en-Velinben tartózkodott, hol Vízkereszt ünnepe az a hívek, kik nem dolgoztak, összegyűltek a 8 órai szentmisére. A családlátogatások során kivétel nélkül mindenki csatlakozott a Misszióhoz. Ugyanígy Grenobleban, hol a lelkész 6-11-ig tartózkodott. A vasárnapi munka miatt nem jöhettek el nagy számban a szentmisére a felnőttek, de a gyermekek annál számosabban jelentek meg úgy a templomban, mint a csütörtöki katekizmuson és vetítettképes előadáson a patronázsban. Körülbelül 45 gyermeket vitt el a film Budapestre, hogy szépségeibe gyönyörködjenek, valamint a magyar mult dicső váraiba. A kis *Cineskop* vetítógép a gyermekek jóbarátja lett. Január 12-én az izieuxi magyar kolóniát látogatta meg a lelkész és a két grenoblei missziós nővér. Nagy szeretettel fogadták őket az ottani magyar testvérek, kik ugyancsak csatlakoztak a Misszióhoz.

Csatlakozás a Misszióhoz. *Vaulx-en-Velin.* Mészáros Gergely és családja, Horváth István és cs., Lőrincz József, Takács Ferenc és cs., Söptei Kálmán és cs., Mészáros János és cs., Bozi János és cs., Kráner Pál és cs., Pete Lajos és cs., Varga Lajos és cs., Micskó Imre és cs., Bertalan János, Tóth Tivadar és cs., Tondolo Marcel és cs., Poussereau Roger és cs., Fűzfa Mihály és cs., Luthár Sándor és cs., Szakos János és cs., Udvardi Ignác és cs., Schimmer Ferenc és cs., Nyíryné és cs., Vlkovics János és cs.

Grenoble. Varga József és cs., Molnár Ferenc és cs., Néher József és cs., Horváth József és cs., Sebessy Károly és cs., Baudics Károly és cs., id. Tóth János és cs., Czeglédy Sándor és cs., Czeglédy Lajos és cs., Erdődy István, Tischler Jani és cs., Horváth János és cs., Horváth István és cs., Németh István és cs., ifj. Balog János és cs., Kátyás Gyula, Ható Viktor és cs., ifj. Lucsánszky János és cs., Szenes István és cs., Tischler István, ifj. Tischler József és cs., ifj. Biczó József és cs., Szarka József és cs., Horváth Sándor, Takács Sándor, Illés István és cs., Tóth József és cs., Tóth János és cs., id. Horváth Ferenc és cs., Farkas János és cs., Soós Mihály és cs., Szarka János és cs., Cseleidy Géza és cs., Jandó Imre és cs., Boda Imre, Dömölki Elek és cs., Balogh János és cs., Kozma Sándor és cs., Vilovics István és cs., Deutsch Antal és cs., Jén Mária, Fűcsök Juliska, Arnóczy András és cs., Arnóczy Feri, Rumpier Ignác, Bacsik Emma, Neumann Irma, Gál János, Horváth József és cs., ifj. Molnár Ferenc és cs., Kaisch Teres, Szürös Júlia, Ugró Mária, Böröndi Anna, Németh Mária, Boda Gizella, Boda Ilona, Németh Mária.

Izieux (Loire). Mayerhoffer Gyula és családja, Szabó Géza, Galambos Károly, Foki József, Szabó Sándor.

Keresztelés. Október 7-én született és október 29-én keresztelték Grenobleban Balogh János és Németh Mária fiát, jánost. — November 23-án született és december 7-én keresztelték Grenobleban Tóth József és Lucsánszky Ilona gyermekét, Mária Ilonát. — December 5-én született és 25-én keresztelték Grenobleban Szabó Géza és Németh Erzsébet leányát, Erzsébetet. — December 5-én született és 25-én keresztelték Grenobleban Biczó Józse és Nagy Margit leányát, Margitot. — December 31-én született és január 21-én keresztelték az echirollesi plébániatemplomban Czibula István és Kozma

Ilona fiát, Tibort. — Január 7-én született és 21-én keresztelték Grenobleban Kovács János és Budai Mária fiát, Tibort. — A jó Isten áldását kérjük a gyermekekre és a kedves szülőkre.

A «*Vaulx-en-Velin Magyar Kör*» nagyon jól sikerült teát tartott Szilveszter estéjén a köri helyiségben. A tiszta bevételt, összesen 250 frankot a sárvári bírónak utaltatta át, hogy az ottani inségek között ossza ki. E szép cselekedetben két kiemelkedő és dicséretreméltó dolog is van. Az egyik a magyarság szép összetartása, a másik pedig a felebaráti szeretet cselekedete, amely a honi inségek megsegítésében nyilvánul meg.

GONDOLATOK

Irja : Várkonyi Mátyás

Az optimista és a pesszimista

Az optimista és pesszimista nézetét egy látszó-hasonlattal lehet a legjobban az elfogulatlan ember nézetével összehasonlítani.

Az optimista, ha jól van szó, akkor úgy látja, mintha lelki szemeivel egy látszóval nézné.

Egész közel látja a jót.

Ha rosszról van szó, mintha fordított látszóval nézné.

Egész messze látja a rosszat.

A pesszimista éppen ellenkezőleg néz a képzelt látszóba. Ha rosszról van szó, mintha rendszeren nézne a látszóba.

Egész közel látja a rosszat.

Ha jólől van szó, mintha fordított látszóval nézné.

Egész messze látja a jót.

Ezzel szemben a jó és a rossz se közelebb se távolabb nincs, mint azt az elfogulatlan ember látja, aki a képzelt látszó nélkül nézi.

A lélek hőmérője

A lélek nemességének hőmérőjében a higany a szív, a gondolat a légkör. Minél hidegebb a gondolat, annál jobban összehúzódik a szív, — a lélek süllyed.

Minél melegebb a gondolat, annál jobban kitágul a szív, — a lélek felemelkedik.

A bánat a Természet könnye,
Az öröm a Természet mosolya.

Az esti szellő a fához :

Engedd, hogy leveleid között elstogjam esti imámat.

A villám a mennydörgéshez :

Furcsák az emberek ! Tudják, hogy én árthatok nékik és mégis Tőled ijednek meg.

Vak ember a Naphoz :

Ha láthatnának, mindig Téged néznék, dicsérve örök fényességedet. Ó ne mond, hogy szegény szerencsétlen ! Én, ha akarom sem láthatlak. Azok a szerencsétlenek, akik láthatnának, — és nem látnak, — vagy nem akarnak látni.

Isten és az Ember.

Sok ember azt hiszi, hoghya az Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremthette, akkor ő meg Istent teremtheti meg saját képére és hasonlatosságára.

Ezért nem találja meg olyan sok ember az Istent.

Ember a Naphoz :

Miért pazarolod éltető sugaraidat azokra, kik nem érdemlik meg ?

Nap: Honnan tudod, hogy Te megérdemled ?

Ki a bánatot nem ismeri,
Az igazi örömet sem ismerheti.

KÖNYVEINK

P. GULÁCSY IREN: **Fekete völégények**, Singer és Wolfner, Budapest, 3 kötet.

Néhány év távolából nézve is a modern magyar történeti regények legjobbjai közé sorozható. Belevisz minket is a mohácsi vész forgatagos sodrába, együtt örülünk az ifjú vitézekkel, együtt szenvedünk Tomori Pállal menyasszonya tüzhalálán. Czibak Imre, a második völégény pedig egészen magáévá nyeri szívünket ideális tisztaságával, határozott férfiaságával és megrázóan felemelő hősi halálával. (r. n.)

Katolikus Lexikon, 4 kötet, szerkesztette Bangha Béla S. J., kiadta Magyar Kultura.

A nagy várakozást, amely megelőzte, sokszorosán felülmúlta a Katolikus Lexikon. Négy nagy kézikönyv-kötetben, rengeteg címszóval a katolikus élet-hitvédelem, egyháztörténelem és világnézeti kérdések kimeríthetetlen kincsestára. A hitét ismerni, megvédeni és terjeszteni akaró katolikusnak szinte nélkülözhetetlen segédeszköze. — Hogy misszlónk minden tagja állandóan hozzáférhessen, a lexikont a missziós szobában előhagytuk, haza nem viheti senki, mint a többi könyvet, de itt benn bármikor olvashatja. (r. n.)

FOLYÓIRATAINK

Katolikus Szemle, 1934. január. Új szerkesztői Turi Béla és Mihelics Vid. A szépirodalmi részt átadva az Élet-nek, teljesen tudományos havi-lappá alakult. Ez is egyik állomása annak a nagy szellemi modernizálódásnak, mely az otthoni katolicizmusban XI. Pius uralkodása alatt, de különösen az utóbbi években olyan lendületet vett. A januári szám vezető cikkében *Schütz Antal* a katolikus világnézés diadalmos fölényességét okolja meg: a katolikus ember nem zárkózik a természet korlátai közé, hanem természetfölöttiekre is kiterjeszti nézését; Istentől kapott dogmákra alapot, tehát a lényekben sohasem tévedhet; fegyvertárában bírja a jelené mellett a mult igaz bölcsességét is, a hagyományt. *Eckhardt Sándor* Mauriac-tanulmánya a Franciaországban élő magyarokat közelről érdekli, *Behlén Iván*: A magyar fiatalság igazi arca címen figyelemreméltó, bár nehélen minden egészen helytálló megállapításokat ad. (r. n.)

Études a párisi jezsuiták világhírű kétheti folyóirata. Decemberi két számából kiemelkedik Rabindranath Tagore-tanulmány, míg legutóbbi (január 20) száma *G. Goyau*-nak a hindosztani missziókról szóló cikkével indul. Itt kint tartózkodó honfitársaink részéről különös figyelmet érdemel ankétja, mely most a nőknek a szociális életpályákon való elhelyezkedésével, katolikus feladataival foglalkozik. Naplója tömör, világos képet és véleményt ad a világ eseményeiről. (r. n.)

Ferences Közlöny. A magyarországi ferences harmadrendiek hivatalos havi folyóirata asszisi szent Ferenc szellemét terjeszti mindenkor magas színvonalú tartalommal. A magyar hitbuzgalmi lapok legjobbjai között foglal helyet. Szerkeszti P. Majsai Mór. (l. l.)

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lapepède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 2. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Február

A mi erőnk

Két esztendeje annak, hogy először irtuk ki e nevet: *Párisi Katolikus Misszió* s vele egyidejűleg *Északfranciaországi Katolikus Misszió*. Két esztendő nem nagy idő. Misszióink életében mégis jelentős. A vajúdának, a születésnek az ideje. Valamikor csak a lelkészek voltak az összekötő kapocs a franciaországi magyar katolikusok között, azóta ezt a szerepet részben a Missziók töltik be. Hová a lelkészek esetleg nem juthatnak el, eljut oda a kis *Tudósító*. Minden hónapban. Ki magát az idegenségben árvának érzi, a Misszióban családra talál, összejöveteleinen otthonra. Az erőtlenség érzete sokszor sújtott azelőtt híthú katolikusokat, ma a növekvő erő biztonságos érzete töltheti el őket. Örömmel üdvözölhetjük már missziós szövetségünkben a colmári és délfanciaországi missziókat. Erősödünk.

Számbelileg ugyan mindig többségben voltunk mi magyar katolikusok, mégis ez semmiképpen sem érvényesült! Miért? Mert nem találtuk meg egymás kezét. Református testvéreinktől a külföldön is ép ezt a csodálatos összefogást, egymásrataláltságot tanulhatjuk. Lám ők kitünő lelkészi vezetése alatt már réges-régen, mielőtt Katolikus Misszióról még szó sem volt, megtalálták az utat egyik a másikhoz s ebből magyarázható, hogy az «*Egységben az erő*» elve alapján a franciaországi magyarság irányításában is vezetőszerében vannak s hogy két lelkészi állást is biztosítottak. Számarányunk, kultúrértékünk szerint hol vagyunk mi ettől? Két esztendeje annak, hogy a katolikus egyesülés gondolata elkezdett erjedni, forni, alakulni és testet ölteni. Csak elkezdett... Még messze vagyunk a megvalósulástól. Misszióink jogilag még nem alakult meg. Hol látunk katolikus vezetőembert kolóniánkban? viszonylagosan szükséges hat magyar katolikus lelkész helyett csak kettő van. S ha

KÖNYVEINK

Dr. SZÁNTÓ ANTAL: **XI. Pius pápa**, Sopron, Tóth A. kiadás, 1929., 125 oldal. Amikor nagy emberek életrajzát olvassuk, magasabb célkitűzéseket nyerünk saját életünkre, biztatást merítünk a nehézségek leküzdésére: emelkedünk igazi emberi értékünkben. Jelenlegi pápánk magyar életrajz-írója ezenfelül még a fiúi szeretetet is növeli bennünk és XI. Pius fáradhatatlan munkásságának követésére indít, amikor nemcsak emberi életét, hanem igen sok téren korszakalkotó működését mutatja be. (r. n.)

Pádua. 252 lapos csinoskölsejű könyv Pádua történetéről, kincseiről és a Szent Antal ájtatóságokról. Összeállította *Horváth J. Ferenc* minorita r. áldozópap. A Szent Antal Bazilika alapkövét 1231-ben tették le Páduában, hogy a tudós és népszerű szentet abban eltemessék. Ennek a 700 éves jubileumára jelent meg e művecske, hogy az év záradokait és tisztelőit a szent hely látogatására buzdítsa és nekik kellemes visszaemlékezéseket biztosítson. 67 lap terjedelemben igen gazdag az ájtatossági rész. A könyvet, mely szép kiállításával Vitéz Tóth Alajos soproni könyvnyomdai műintézetét dicséri, igen szép illusztrációk gazdagítják. (a. c.)

DÉNES GIZELLA «**Boldogasszony hadnagya**» c. 2 kötetes regényében (Szt. István T., Bp.) a törökverő Hunyadi Jánosnak életét írja meg. Olvasása közben mi is átéljük az akkori harcos idők keserveit. Talán megéreztek a kemény harciak, hogy utódaiknak is majd mily nehéz lesz egy másik, gyűlölt, utált és megátkozott járom. Lelke van ennek a könyvnek, mely beszél hozzánk s megtanít arra, ne nézzünk sehová, csak előre, a Boldogasszony megsegíti hazánkat. (sz. é.)

FOLYÓIRATAINK

Hírnök (szerkeszti *Dr. Takáts Ferenc*, Szabadka, megjelenik kéthetenként). Az ifjú katolicizmus lapja. Külön figyelemreméltók azok a cikkei, melyek nyíltan és őszintén feltárják a serdülő iftuság előtt a kísértéseket s azok következményeit és ezáltal erkölcsi védőfegyvereket adnak kezükbe. Érdekesekei nagyszerű vallásos elmélkedései és igen változatos hírei. (i. s.)

Erdélyi Tudósító (szerkeszti *Veress Ernő*, Kolozsvár, havilap). Keményen hangsúlyozza a katolikus tant a tévedésekkel szemben («Kényszersterilizáció?» stb.), de még kérlelhetetlenebbül tart itéletet azok felett, akik katolicizmusukat lényegtelen külsőségekhez vagy politikai és gazdasági irányokhoz — legtöbbször kényelmi szempontokból való — macacs ragaszkodásban élik ki. — 1933. novemberi számából különös érdeklődésünkre tarthat számot «A párisi diákváros» c. cikk (Christianus álnevén *Blédy Géza* barátunk tollából), míg a decemberi és januári számból *Noszilopi László* dr. cikkorozata (Kultúra és vallás) emelkedik ki. (r. n.)

Szent Antal: hitbuzgalmi és társadalmi képes havilap, megjelenik Pápán. Szerkesztője *P. Markó O. F. M.* A lap már VII. évfolyamát kezdi. 1934. januári és februári számainak kitűnő cikkeinél találkozunk *P. Molnár Arkangyal*, *Dr. Magyarász Ferenc O. Cist.*, *P. Burka Kelemen*, *P. Dr. Varga Theodorich* ismert neveivel. Igen tanulságos a *Mi az Igazság?* és a *Négy-szemközt* rovata. A *Szent Antal Ifjúsága* és a *Jézus Napja* mellékletek kincs és jóbarát a gyermek kezében. (a. c.)

Le Gérant: J. POLGAR.

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESETŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XV. — Tél. : Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjlanalul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 3. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Március

A nagybójt szelleme

Az Egyház minden esztendőben lelkigyakorlatot ad gyermekeinek és azt a lelki elmélyülés, a bűnbánat idejében, a negyvennapos nagybójtban tartja. Nem kell sok beszédet és elmélkedést mondani. Elég, ha lelkünk elé állítja az érettünk bójtól, szenvedő, keresztet hordozó Jézust. Fájdalmas arca többet mond minden szentbeszédnél. Mindennél hangsúlyosabb és érthetőbb mondja, hogy a keresztalál minden kinsját mint Istennek báránya szeretetből szenvedte el, hogy elvegye a világ, tehát mindnyájunk bűneit. « Szeretett és átadta magát », figyelmeztet szent Pál, a nemzetek apostola. Megtette azt a számunkra lehetetlen cselekedetet, kibékítette a megsértett Istenséget a bűnbeesett emberséggel. Ezt művelte az ő áldozatos szeretete. Hogy mily mérhetetlen nagy jót tett ezzel velünk az Üdvözítő, azt igazában akkor fogjuk megismerni, amikor az örök világosság fényében fogunk ragyogni és azon örömkömben fogunk részélni, amelyeket az Isten színről-színre való látása nyújt. Ezért a szeretet legszebb virága a kálvária ormán virágozott ki. Pedig ez a szeretet hiába lángolt és az a megszámlálhatatlan szenvedés hiába borította el az Urat és minden csepp vére hiába omlott ki, ha mi a belőle fakadó kimeríthetetlen kegyelemforrásból nem merítünk. Jézus a maga részéről megtett mindent, hogy minket üdvözítsen, de nekünk is munkálkodnunk kell saját üdvözülésünkön. Jézus drága vére, kegyelme, csak abba a lélekbe ivódik bele, amely lélek a bűnbánat által megpuhult. Ilyen alázatos és bűnei gonoszsága miatt fájó szívet keres Jézus és nem öntelt, büszke és bűnei súlyát nem érző kőkemény szíveket. A miattunk szomorogó és fájdalomba merült Jézust azért állítja elénk nagybójt negyven napja, hogy vele együtt mi is szoinorkodjunk, vagyis megbánjuk Isten ellen elkövetett

gonoszságainkat és a szent gyónásban kibéküljünk megbántott Urunkkal.

A nagybőjt igazi szelleme tehát a bűnbánat, gonoszságunk elismerése, megvetése. Ennek még hatalmasabbnak kell lenni lelkünkben, mint a Jézus szenvedése fölött való szomorúságnak, mint a gyötrelmes Jézus siratásának, hiszen Ő maga hív föl erre, midőn a keresztútjába eső és fölötte siránkozó jeruzsálemi asszonyokat inti, hogy ne annyira fölötte, mint inkább bűneik fölött siránkozzanak. Ha nincs bűnbánat lelkedben, ha életedet nem akard megjavítani, akkor Jézus szenvedése és a benne rejlő csodálatos isteni szeretet reád nézve értéktelen. De nem, az nem lehet, hogy Jézus vére számodra hiába hullott alá, ő isteni tekintetével téged is látott a keresztfán. Szívének lángsugara feléd is lővelt már akkor, a jó Pásztor utánad is futott mint elvesztett bárányhoz, világotűdvízítő tervébe téged is belevont, keresztreszegett karját feléd is kitérte, neked csak a bűnbánat útján vissza kell térned hozzá és Ő mindent elfelejt, bűneidet, megtévelyedésedet, adósságodat, csak örvend, mert elvesztettnek hitt juha megtaláltatott.

A párisi misszió könyvtára

az elmúlt két hónap alatt sokat fejlődött. Belső értékét és használhatóságát megnövelte a katalógusok elkészülése és könyvtárőrök megállapítása. Könyvállománya pedig Újév óta 150 kötettel gyarapodott. Nagylelkű adományaiért hálás köszönetet kell mondanunk Dr. Wünsch Frigyes úrnak, a M.T.I. igazgatójának (83 kötet regény és sok Magyarországot ismertető francia kiadvány), Mécs László premontrai kanonok úrnak, aki versesköteteit küldte meg a misszióknak. Tóth János plébános úrnak (könyvrovatunkban bővebben ismertetett kiadványok) és misszióink több bőkezű tagjának, kik nevüket nem engedik közölni.

Könyvtárunk jelenlegi állománya 678 kötet, olvasóterünkbe 18 magyar és 3 francia folyóirat jár. Meg kell állapítanunk, hogy a januári számban közölt felhívásunk nem maradt eredménytelen, mert a könyvtár forgalma erősen emelkedett (egész januárban 36, február első felében szintén 36 könyvkivétel), de még igen sokan vannak, akik «nem akarják a könyvtárost a kölcsönzéssel terhelni». Pedig a könyvtár arra való, hogy használják. Misszióink könyvtára pedig különösen nagy szükségletet tölt be: lehetővé teszi, hogy világnézeti és regényirodalomban egyaránt könnyen hozzájuthassunk katolikus szellemű munkákhoz is.

Szépirodalmi könyveink száma 220 (kiváló ifjúsági iratok, francia és magyar művek, 150 hitbuzgalmi, hitvédelmi és erkölcsi mű, 93 életrajz (ebből az emberiség legnagyobbjaival, a szentekkel foglalkozik 53). Felhívjuk a figyelmet arra, hogy különösen francia nyelvű regényeink nagy érték azok számára, akik a francia katolicizmus szellemi vezéreivel meg akarnak ismerkedni. És megismételjük, hogy a KATOLIKUS LEXIKONNAL mindnyájunknak szoros barátságot kell kötnünk.

Könyvtárunkból misszióink tagjainak kölcsönzünk könyveket, négy hétre, kötetenként 2 sous-ért. Könyvtáróra esőtörtők este 6—8, Magyar Ház, katolikus missziós szoba (III. em. 2).

SZOCIÁLIS PROBLÉMÁK

A magántulajdon és a kommunizmus.

Irta: ifj. Dr. PINTÉR ISTVÁN.

Sáros bakancsban bukdácsoltam egyszer végig a koromsötét Hallerpiacon, a Kiserdőbe törekedtem. A Kiserdő Pest közepén egy 4000 lakosú nyomortelep. Még csak falúnak sem nevezhető. A téglabódé itt már palota, a valyogviskó pedig legalább is «polgári» fényűzés. Első benyomáson: ezek az emberek nem törődtek sokat a vackukkal, mert nem is tehettek, de a kerítéseiket a legnagyobb gonddal és bámulatos leleménységgel építik meg sövényből vagy drótból, ócskavasból vagy kátranyapapírból. Azt hinné az ember, hogy az «öntudatos proletár» kiküszöbölik a magántulajdon fogalmát és nem építenek kerítéseket. De nem! Épen ők védik meg legjobban azt a keveset, ami a kapitalisták morzsáiból nekik vetődött.

Szükséges-e a magántulajdon?

A kommunizmus szerint nem szükséges, sőt káros. Szerinte a magántulajdont el kell törölni, minden az államé lesz, az állam, illetve a társadalom veszi kezébe a gazdaság irányítását s ő gondoskodik az emberek megélhetéséről. Marxnak és sok elvtársának mi egyáltalán nem akarjuk kétségbevonni a jószándékát, hogy a proletariátus nyomorlat és — mondjuk — az egész emberiség gazdasági bajait törekedtek megszüntetni. De minden ember tévedhet és Marx meg a kommunizmus tévedett.

Mégpedig tévedett abban, hogy eltörli a magántulajdont és ezáltal az egyént teljesen alárendeli a társadalomnak. Az emberiség évezredek óta harcol a zsarnokság ellen, sőt a kommunizmus maga is küzd a proletárszabadságért. Egész neveléses akkor, hogy viszont ő az államot ilteti rabszolgatartónak a «felszabadított» proletár nyakába. Nemesak, hogy ellenkező politikai véleménynyilvánítást nem tűr, hanem még a legegényibb életébe is beleavakozik az embernek. Megtiltja, hogy keresetemet takarékosan félrerakva utódaimra örökítsen át, nem engedi, hogy saját tetszésem szerint — senkinek sem árva — rendezzem be az életemet. Mindent központost és közösen akar végezteni: az embernek nem is csak politikai, hanem emberi szabad önrendelkezését szünteti meg.

Ezzel szemben a helyes álláspont az, hogy a magántulajdon szükséges és hasznos.

Ha nincs magántulajdon, a nagy gazdasági vállalkozások, melyek — hibáik mellett is — tagadhatatlanul sokat használtak az emberiségnek, megszűnnek, az állam kezében élettelenekké válnak, mert nincs a hátuk mögött az egyéni érdekek rendkívül erős ösztökéje. A társadalom anyagi és szellemi haladása magántulajdon nélkül meglassul, megáll és jön a hanyatlás. (Hogy az orosz szovjet szinte hihetetlen eredményeket tud épen ipari téren felmutatni? Igaz. De ne felejtjük, hogy a szovjet-termelés ma már ismét teljesen «kapitalista» mód-

szerekekkel dolgozik: újra bevezették a munkabérek különbözőségét, az annyira gyűlölt akkord-rendszert és a vasfegyelmet, ami egyik sem éveztehető össze a kommunista elvekkel.)

A magántulajdon eltörlése minden munkában érezteti a hatását. Ha csak az a munkám eredménye, hogy nem halok éhen, de viszont nem is remélhetek soha semmit, amit igazán a magaménak mondhatnék s amit gyermekeimre hagyhatok, ha nem valhatok soha a magam urává, legfeljebb az állami szolgaseregben jutok egy polccal feljebb: nem végzem én a munkámat valami nagy ambícióval, ott amerikázom, ahol tudok. A végzett munka így sem a munkásnak nem jó, sem a társadalom nem nyer vele. Ellenben ha tudom, hogy munkám gyümölcsét élvezni is fogom, szabadon, nem az állam kezéből és előírása szerint, hanem saját kedvemre, akkor a munkát, akármilyen nehéz is az, kedvvel és nagyobb eredményességgel fogom végezni.

Végül az emberiségnek a földön nem az a célja, hogy egyik napról a másikra tengesse az életét, vagyis hogy proletársorsban éljen. A magántulajdon eltörlése pedig mindenkiből proletárt csinál. Az emberi természet úgy van teremve, hogy hosszabb időre akar gondoskodni magáról és családjáról, hogy meg akarja őrizni függetlenségét, önállóságát és emellett mégis jó tagja marad a társadalomnak. Az emberi természet, függetlenül az ember véleményétől, nem akar proletár lenni és kívánja a magántulajdon. Mert a magántulajdon jog intézménye épen arra való, hogy a földi javak az egyének is, meg a társadalomnak is jól szolgáljanak. Az egyének és családjának érdekét biztosítja a magántulajdon jog azáltal, hogy javaikat erős jogi kötelekkel kapcsolja hozzájuk. A társadalom békéje és a termelés rendje pedig szintén elnyeri biztosítékát a helyesen értelmezett és az államtól megfelelően körülkorlátolt magántulajdonban.

Az tény, hogy a magántulajdon ezen társadalmi jellegét ma a kapitalizmus, melyről majd legközelebb fejtsük ki véleményünket, elszikkasztja. «... a földi javak a mi korunkban — mondja XI. Pius — amikor oly bőségesen termelnek értékeket, nincsenek helyesen elosztva és nem megfelelően szolgálják a különböző osztályokat. Azért legalább ezentúl minden erőfeszítéssel oda kell hatni, hogy a termelt javak csak méltányosan halmozódjanak a birtokosoknál, ellenben bőségesen juszanak a munkásoknak.» (Quadragesimo Anno körlevél, 2. magyar kiadás, 35-36.)

Ha ezt teljesítjük, a kommunizmus, mely az egyén és családja kára alá egyoldalúan a társadalom érdekét hangsúlyozza, gyakorlatilag is elvesztette lába alól a talajt. Mert hiszen ma nem az a baj, hogy van magántulajdon, hanem az, hogy sokaknak nincs. Ezért nem arra kell törekednünk, hogy még attól is elvegyük a magántulajdonát, akinek van, hanem arra, hogy annak is jusson, akinek nincs.

Szerkesztőségünkhöz beküldött könyvek: Dr. Szántó Antal: XI. Pius pápa; Tóth János: Limpias-kielencz; Horváth J. Ferenc: Pádua; Nánássy: Hit és Tudomány útközpontjai; Nánássy-Pataki: Neumann Teréz.

Szent Márton

(Rövid életrajz.)

Szent Márton Paunoniában, Szombathelyen, mások szerint a mostani Pannonhalma vidékén született és Gaule-ba (Galliába) mint katona került el. Mint katona-katechumen egy alkalommal Amiens környékén megosztotta köpenyét egy didergő koldussal, ki az útszélén alamizsnáért könyörgött. Ez esetre következő éjjel megjelent neki a mi Urunk Jézus ugyanabba a köpenydarabba öltözve, amit ő a koldusnak adott s e szavakat mondotta: «Márton, az egyszerű katechumen adta nekem ezt a ruhát.» Tízennyolc éves korában megkeresztelkedett és Poitiers püspökének, szent Hilárnak a tanítványa lett s Poitiers közelében, Ligüé vidékén monaszteriumot épített és oda vonult tanítványával. Ezáltal a remetesség megalapítója lett Galliában. Isten nem engedte azonban véka alá rejtetni Márton életszentségét. Kiszakítva őt magányából, Tours városának püspökévé választják meg. Mint püspök is szerette a magányt és a természetet és azért Tours város közelében is monaszteriumot épített s gyakran ott tölti az idejét 80 szerzetestársa között. Nyolcvan évet élt s minden idejét Isten dicsőségének és a lelkek üdvösségének az előmozdítására fordította. Candes-ban, Tours közelében halt meg 397-ben Kr. után. Sirjanal sok csoda történt s püspök-utódja, Gergely, már az egész világ védőszentjének nevezi őt. Kevés szent vált oly hamarosan népszerűvé, mint Szent Márton. Csak Franciaországban 4.000 plébaniatemplom és kápolna viseli a nevét és 485 város, illetve község van elnevezve ma is szent Mártonról. Háborúba induláskor szent Márton köpenyét vitték a hadbavonulók előtt, béke idejében pedig az ünnepélyes esküt szent Márton köpenyége felett mondták ki. E palást annak a védelemnek a szimbólumává vált, mellyel Márton püspök Franciaországot átkarolja, befedi. A kis templomot, melyben a palástot őrizték, a palastról neveztek el. Chape, püspöki kontós; erről neveztek el a kis templomot chappelle-nek s idővel e szóval jelölték meg minden kis templomot, oratóriumot.

Szent Márton ünnepe november 11-en van.

A párisi magyar Szivgarda szent Mártont választotta védőszentjének, mivel miként ő, úgy a kis párisi magyar szivgardisták is Magyarország megszentelt földjéről sarjadtak és Franciaországban élnek s a szentek magasságába törekednek, hova szent Márton már eljutott és oly vonzóan mutatja az odavezető utat a szeretet és apostolkodás szellemében.

Egy buzgó francia munkáspap halála

Tavaly december 20-án szegényebb lett a francia klérus egy igaz-
vériig szocialis lelkiületű, lángbuzgalmú munkáspappal, ki megérdemli,
hogy legalább néhány szóval említett tegyük róla és eredményekben
gazdag életpályáját röviden érintsük.

Abbé Louis Bridel e nemrég elköltözött pap neve, a rennes-i egyházmegye szociális műveinek igazgatója. 34 éves korában hűnyt el és életének javát munkástevéreinek szentelte. 1909-ben a francia antiklerikalizmus legadázabb tolvádása idejében a bretagnei iparvidék Fougères városába került mint káplán. Abban az időben az ottani tekintélyes ipari munkásság a marxista szervezetekbe tömörült és vallásgyűlölő szelleméről volt híres. Akkor éppen heves küzdelmek folytak a munkásszervezetek és a liberális szellem diadalát ülő nagybatalmu gyárosok között. A fiatal pap éppen ebben a zárvaros időben, a minden oldalról történő egyházellenes tamadások pergőtüzében, apostoli lélekkel fogott hozzá ellenséges érületű munkástevéreinek keresztény szakszervezetekbe való tömörítéséhez. Eleinte egy esomó munkásifjút gyűjtött maga köré, ezek lelkét keresztény szellemű szociális érvekkel töltötte el és velük, mint meggyőződéses előbarcosokkal, sorjában megalkototta a különböző foglalkozásbeli szakszervezeteket, amelyek a hozzájuk csatlakozó munkások több ezernyi seregével Fougères iparvidékét Franciaország egyik legjobban megszervezett keresztényszocialista helyévé avatták.

Abbé Bridel apostoli munkáját hirdetik ezenkívül az ottani keresztény munkások termelő, fogyasztási és hitelszövetkezetei, amelyek a mostani krízis ellenére is virágzanak és kimondhatatlan áldást hoznak az ottani munkásságnak. Mindezen intézmények szellemi irányítója és fejlesztője e fáradhatatlan pap volt, kit a teljesített apostoli munka végül is leterített. Ha a francia keresztény munkaszervezetek történetét meg fogják írni, nem fog hiányozni belőle abbé Bridel neve. Nagyságot és érdemeit ellenségei is elismerték, koporsóját a munkások ezrei kísérték. Abbé Bridel a szociális akciónak volt példát adó apostola. Aránylag rövid életével is megmutatta, hogyan kell szent és apostoli ügyként kezelni a munkátsadalomnak még mindig elgőgde elhanyagolt érdekeit.

Adományok. Az E. E. farsangi teájára: Bebesyné 1 l. rum, Tóth Béláné 1 l. rum, 1 kg. cukor, citrom, Markovits Karolyné 10 l. bor, ½ kg. vaj, Rácz Kálmáné, 100 drb. sandvichkenyér, 60 drb. fánk, Kovács Árpádné 50 drb. cukrászsütemény, elárúsításra virágok, Günther Rezsőné ¼ kg. sonka és 2 üveg pezsgő, Adamovics Erzsí gyümölcs és Soty Franciska gyümölcs, Kesselbauer Lajos 20 pár virsli. Külön köszönjük Holdener József magas felülfizetését. — Missziós műveink javára: Hanula Józsefné 10 frank, Luthár Sándor 8,50 frank, Vöröss János 30, Dr. Béres Istvan 10, Huba Károly 20, Kovács Árpádné 10, Logojda Mária 15 frank. Az adományokon felül befolyt tagsági díjakat e helyütt nem nyújtázzuk.

Hálás köszönetet mondunk minden jólelkű adományozóknak. Biztosítjuk őket, hogy adományuk nem megy kárba. Misszióink erősödik minden egyes adományozott morzsával vagy frankkal. Tekintsük adományainkat önkéntes adózásnak, ne könyöradománynak. — Isten fizesse meg!

«Minél kevesebbet törődik valaki önmagával, annál kevesebb baja szokott lenni.» (SZEGHY ERNŐ.)

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Nagybőjti konferenciák. — Mint már a múlt számunkban jeleztük, március 19—24-ig este 9 órai kezdettel nagybőjti konferenciákat tart a Magyar ház iskolatermében P. Tornos Gyula jezsuita atya, ki külön e célból utazik hozzánk. Szeretettel felhívjuk kedves magyar Testvéreink figyelmét e konferenciákra és kérjük részvételüket.

Virágvasárnapi áhítat. — Március 25-én d. u. 4 órai kezdettel tartjuk az elmúlt években bevezetett és annyira megkedvelt Virágvasárnapi Áhítatunkat, melyen a teljes Passiót, Jeremiás siralmait s szép egyházi énekeket fog előadni ez E. Énekkar. A műsort szép szavatok és P. Tornos Gyula S. J. elmékedése fogják gazdagítani. A lelki elmélyülés miatt a tetszésnyilvánítástól tartózkodjunk!

Húsvéti közös szentáldozásunkat március 25-én (virágvasárnap) tartjuk a 1/2 11 órai szentmise az Église des Étrangersben. P. Tornos Gyula S. J. megbeszélésre gyóntat a konferenciák hetében bármikor, március 24-én d. u. 4—6-ig s március 25-én a szentmise előtt és alatt reggel 9 óratól az Église des Étrangersben. Egy katolikus magyar hívő se feledje el, hogy legelemibb vallási kötelessége a húsvéti szentgyónás és szentáldozás elvégzése!

Toursi zárandoklat. — Indulás húsvétfőnap déli 12 óra 12 perckor a Gare d'Austerlitzről. A Szent Erzsébet templomban ez alkalommal elmarad a 12 órai magyar szentmise. Azok a résztvevők, akik az Église des Étrangersbe jönnek a 1/2 11 órai szentmisére az utra elkészülten jöjjenek és szereljék fel magukat ebéd-vacsorával. Utközben megnézzük a Blois-i kastélyt. Toursban, a megerkezés után a város megtéknzése, majd a Szent Márton bazilikában Robin kanonok, a bazilika rektora fogadja ünnepélyesen a zárandoklatot s áldást ad. Húsvéthétfőn fél 8 óraker szentmise szent Márton sirjánál, a «Hommage de la Mission Catholique Hongroise de Paris à Saint Martin, l'enfant de Pannonie» feliratos votivemlék átadása. Autocáron a Loire völgyi kastélyok megtéknzése, majd vonaton visszautazás Párisba. Erkezés hétfőn este. A részvételi díj, utazás, szállodat, autocart s hétfői ebédet beszámítva kb. 150 frank. Jelentkezések a Misszió irodájában március 20-ig.

Szvigárdista hír. Gerstenbrein Ibolya szvigárda-kapitány a január 7-én tartott *Foyer de la Paix* összejövetelen Mozart: Marche Turque és Strauss: Beau Danube Bleu zongoradarabok ügyes eljátszásával meglepő zenei tehetséget árult el. A közeljövőben a Szvigárda által rendezett szindarab bemutatása alkalmával újra hallani fogjuk szép játékát.

A magyar szabadságharc hőseiről emlékekező szentmisénket március 18-án (vasárnap) fél 11 óraker tartjuk az Idegenek Templomában. Külön meghívó helyett ezúton kérjük magyar Testvéreink meglepését. Külön kérjük az Egyesületek igen tisztelt vezetőségét a megjelenésre. Mily szép és ünnepélyes lenne, ha ott látnók a zénsoíkat is! Előre is felhívjuk magyar Testvéreink figyelmét arra, hogy a szentmise alatt rendezett gyűjtés eredménye, mint mindig, a templom s nem a Misszió céljaira megy, a szentbeszéd alatt tartott (tehát második) gyűjtés eredményét a Misszió céljaira s ez alkalommal a *Párisi Magyar Kis Szvigárdistáink* toursi zárandoklatának javára fordítjuk. Kérjük ezen nemes célhoz nagylelkű hozzájárulásukat!

Az Egyházi Énekkar farsangi műsoros délutánja, melyet Nagy Ilona rendezett meg az Énekkar tagjaival, minden várakozást felülmúlt sikeres eredményével. A szereplők: Pécsi Józsefné, Szódy Józsefné, Szőke Erzsébet, Veress Lászlóné, Urai Józsefné, Gyurkity József, Kincses Ferenc, Mann István, Pécsi József, ifj. Dr. Pintér István, Sztankó István, Tátray Tibor, Wéber Béla, valamennyien kitűnően játszották meg szerepüket a «Goromba házmeester», «Ég a IV. emelet», «A házasságszedelgő» c. kagacgató vígjátékokban. Nagyon mulattató volt Pécsi József magánzsámja: «A tót házmeester». Igazi művészi értéket képviseltek Gábor György finom zongoraszámai, Gáll Jancsi temperamentumos hegedűjátéka, Dulánszky Mária lelket magávalragadó szavatai, cs. Somogyi Bogdy mosolyogva előadott versbemutatói. Dr. Varga Zsigmond közvetlen konferálásától mindenki annyira el volt ragadtatva, hogy a jövőben nehéz lesz neki a hasonló szerepfelkérésektől menekülnie. Ugyanazt a nagyszerű eredményt, amit kedves szereplőink a műsor keretében felmutattak, háziasszonyaink és házikisasszonyaink: Bebessy Lászlóné, Günther Rezsőné, Kovács Arpadné, Markovits Károlyné, Rácz Kálmánné, Tóth Béláné, Adamovics Erzsike, Soty Franciska, Vizekethy Mária a tea és büffé megrendezésében százsázalékban elérték. Hala és gratuláció illeti őket, valamint az összes közreműködőket, de legfőképpen a rendezőt, Nagy Ilona missziós tanárnőt. Nagyon bájosak voltak és sok üdéséget hoztak az apró magyarruhás gyermekek, kik virágot arultak. Igen kellemes újdonság hatását gyakorolta a megjelentekre hölgyei gyönyörű magyarruhás viselete s egészen természetes, hogy a vig farsangi hangulat és tánc kivilágos-virradatig is eltartott volna, ha az élet és a körülmények józan kényszerűsége a 11 órai zárórát kéri lehetetlenül elő nem írták volna...

Foyer de la Paix baráti körünk január 7-én tartotta legutóbbi összejövetelét a Magyar Ház nagytermében. A résztvevők nagyszámú családi korének Dr. Müller Lipót, az Egyháztanács elnöke jelentette be közvetlen szavakkal, hogy az előadást Rubletzky Géza tartja s ugyancsak ő közönte meg neki a tartalmas és kiváló előadást. «Történeti kepek» cím alatt egészen eredeti történelmi korfestéssel és megrajzolással Krisztus Urunk, Asszisi Szent Ferenc és XIII. Leó pápa alakjai domborultak ki friss elevenségben, még akkor is, ha közvetlenül csak néhány szót mondott róluk az előadó, aki a fősúlyt a kor szociális viszonyainak a megrajzolására helyezte, ami százsázalékban sikerült is neki. Kiváló háziasszonyainknak: Bodor Antalinénak, Dobó Ferencnének, Janusitznének, Pruzsinszky Lászlónénak, Stouy Ferencnének, Szőke Györgynének, házikisasszonyainknak: Baráth Jucinak, Ketskés Erzsébetnek, Lovász Erzsébetnek, Magyar Gizellának, Reiszweber Erzsébetnek és Reiszweber Olgának köszönhető, hogy az élvezetes előadás után kellemes teázás közben oly sokáig együtt maradt az egész társaság. — Legközelebbi teával egybekapcsolt összejövetelünk március 4-én d. u. 4 órakor lesz a Magyar Ház nagytermében. Előadást tart ifj. Dr. Pintér István «A rendi állam» címen. Háziasszonyoknak felkértük özv. Felleginét, Hébergernét, Hanula Józsefnét, Huba Károlynét, Kesselbauer Lajosnét, Urai Józsefnét, Mauerstädter Vilmosnét, Várkonyi Ferencnét, Kluseknét, Urbán Jánosnét, Pokomány Annát. A teázás közben szórakoztató *ajándékosztást* rendeznek Dr. Varga Zsigmond és Várkonyi Mátyás urak saját, egészen újszerű és mulattató ötleteik szerint. Ezért mindenki szerelje fel magát az ajándékok könnyebb elszállítása végett bő zsebekkel, illetőleg

szatyrokkal. Teherautók mellözését kérjük! Teajegyek ára 1.50 frank, előjegyzésben bármikor megváltható a Missziónál. Barátainknak minél nagyobb számban való és pontos megjelenését kérjük!

Üdvözlétket küldöttek. Dr. Mártonyi János Budapestről, Kurcz Imre plébános Tótszentmártonról, P. Dr. Szalay Jeromos O. S. B., főiskolai tanár Pannónhalmáról, Blédy Géza tanár Ujaradról (hála Istennek, meggyógyult!), Bay Dóra tanárnő Dunavacséról (Pest m.), Szokolyi Alajos áldozópap Bernecebarátiról (Hont m.), Mécés László plébános-költő Királyhelmecről (kilátásba helyezett egy szavaló-estet Párisban!), Dr. Nagy Károly, a M. V. A. SZ. I. igazgatója, Tóth János plébános, a Lourdes szerkesztője Sopronból, P. Kiss Elemér O. F. M. Papáról, Blaskó Mária ironő Budapestről, Dr. Griger Miklós apát, országgyűlési képviselő Bicskéről, Töbler János, a ker. szoc. párt orsz. elnöke, országgyűlési képviselő, Kischanek Ödön apát, az ismert közgazdasági író, kormányfőtanácsos Pécsváradról, Nyáry László író, a *Nemzeti Ujság* munkatársa Budapestről, Wéber Jácint O. S. B. tanár Stenoeckerzeelből, Dr. Wüncher Frigyes kormányfőtanácsos, a Magyar Távirati iroda üv. igazgatója Budapestről, Dr. Gétin Gyula pápai kamarás, teol. tanár, Dr. Székely László, teol. tanár Szombathelyről.

Gáll Jancsi hangversenye

A Római Katolikus Misszió farsangi műsoros délutánján a nagyszámú jelenlevő közönség tomboló tappal jutalmazott egy fiatal hegedűművészt, a 17 éves *Gáll Jancsit*, ki Olaszországban rendezett több hangversenye után jelenleg Párisban tartózkodik. Felkérésünkre a kiváló hegedűművész, ki a nagynevű *Szilgeti Józsefnek* az unokaöccse, egy önálló hangversenyt volt szíves elvállalni a Misszió rendezésében egy igen kedves és szép terv anyagi megvalósíthatása érdekében. Ez év husvét vasárnapján ugyanis két napra egy magyar zarándoklat indul Párisból Toursba, hogy ott a Szent Márton bazilikában emléktáblát helyezzen el Magyarország és Franciaország e nagy Szentjének sírjánál. Szent Márton tiszteletét és a francia-magyar kapcsolatokat kívánjuk ezzel ápolni. Annak a Szent Mártonnak a tiszteletét, aki hazánk földjén született Szombathely vidékén, aki Galliában lett püspöke a toursi egyházmegyének és akit a francia és magyar nép egyaránt tisztel. A hangverseny bevételét ezen emléktábla elkészíttetésére fordítjuk. A hangversenyt a *Magyar Ház* nagytermében rendezük 1934. március 10-én (szombat) este fél 9 órakor.

Műsor:

1. Bach: Hatodik prelúdium-szonáta.
2. Beethoven: Joachim-Kadencia első része.
3. Sarasate: Andaluziai románc.

Szünet

4. Wieniawski: Scerzo-Tarantella.

a) Brahms: Walzer; b) Ries: La capriciosa; c) Paganini: La campanella

A zongorakiséretet Goldenberg E. zongoraművész adja.

Kedves honfitársainkat és francia ismerőseiket ezúton is tisztelettel meghívja a Misszió. Megjelenésük által nemes élvezetben lesz részük és egy igen szép terv megvalósítását segítik elő.

Belépőjegyek: 8, 5 és 3 frankért előre is válthatók a Misszió irodájában.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Március havi imaszándék: imádkozunk a munkanélküliekért, a munkanélküliség megszűnéséért. Missziós imaszándék: imádkozunk az egip-tomiak és koptok megtéréséért.

Istentiszteletek rendje. Szent misek: Első vasárnap Lensban. Második vasárnap Roubaix-ban. Harmadik vasárnap Calonne-Ricouartban. Negyedik vasárnap Roubaix-ban. Húsvétvasárnap Roubaix-ban.

Húsvéti szentgyónás és áldozás elvégzése. Minden keresztény katolikusnak legelemibb kötelessége, hogy évenként legalább egyszer, ezen időben megtisztítsa lelkét minden bűntől a szent gyónásban és az élet kenyerét és üdvösségünk zálogát, az Oltáriszentséget a szentáldozáskor magá-hoz vegye. Mindenkinek elegendő alkalmat nyújtunk, hogy húsvéti kötele-zettséget elvégezze. Nincs olyan ok, amely ettől visszatartana. Aki ezt a parancsot nem akarja teljesíteni, az csak anyakönyvezett katolikus és nem gyakorlati katolikus.

Március 15. ünnep Roubaixban. Folyó hó 11-én, második vasárnap fogja s Szent István Kör megülni a magyar szabadság születésnapját március 15-ét. Délután 5 órai kezdettel hazafias műsor és beszéd.

Virágvasárnapi áhitat. A katolikus misszió minden hívőt ezúton is meghív, március utolsó vasárnapján virágvasárnap délután 5 órakor kezdődő vallásos áhitatára.

Előadás Húsvétkor. A Szent István Kör Húsvétvasárnap délután 5 órai kezdettel színelőadást tart és utána tánc lesz ötfélig.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Csatlakozás a Missióhoz. A multkor tévedésből nem közöltük a Grenobleban lakó második Horváth Sándor családnak a csatlakozását. Örömmel egészítjük ki a névsort s reméljük, hogy tagjaink száma a jövőben is egyre gyarapodni fog.

A Farsangi táncost, melyet a grenoblei magyar patronageban Kipper Berta és Logojda Mária missziós nővérek vezetésével az ifjúság színe-java rendezett meg január 21-én, kitűnően sikerült. Kár, hogy a végét egy külön-ben jelentéktelen nézeteltérés megzavarta. Az ilyen összejöveteleken a személyeskedést mindig kívül kell hagyni s mindenkinek áldozatot kell hozni a közös jókedv és együtt töltött kellemes órák érdekében! Igen szép jelmeze volt Jén Máriaé, mint katicabogár, Kártyás Erzsine, mint magyar csikósnak, Kaszás Ferinek, mint zenészek, Deutsch Antalnak, mint magyar huszárnak, Böröndi Annusnak, mint magyar leánynak, Carolusnak, mint cigarettának, Németh Gizusnak, mint férjnek, stb.

A téli sport egyre jobban tért hódít a grenoblei magyar fiatalaság körében. A mozgalom legalább is megindult s a legelsőnek Deutsch Antai vásárolta meg sítalpat, kinek a motorkerékpározás s hegymászás után a sielés lett a legkedvesebb sportja. Csak örövendni lehet e sportmozgalomnak, hiszen ép lélek ép testet kíván s kell a friss levegőszippantás és szűk-ség van a természet Istenhez emelő hatására. Grenoble közvetlen közeli környéke rengeteg lehetőséget és módot nyújt erre, csak ki kell használni!

A Végtelen

Nemely csillag olyan messze van, hogy fényének évek kellene, míg eléri a földet. Tehát ami ott történt, mondjuk, 10, 100, 1000 stb. év előtt, annak fényképét csak most látjuk a földön, azaz 10, 100, 1000 stb. évvel később, mint ott megtörtént. Ugyanígy a földön történő dolgok is ennyi idő alatt érnek oda. De ezek a fényképek csak azok, melyek valamely csil-lagot elérnek. A legtöbb fényképe, helyesebben fény-kép azonban rohan, anélkül, hogy valamely égitestbe ütköznék, rohan a végtelenbe.

Tehát a legrégebb fény-kép van legmesszebb, az utána következő ese-mény fény-képe közelebb és a legújabbban történő dolgoké legközelebb, kaleidoszkopszerűen.

Már most ha volna olyan űrhajó, mellyel nagyobb sebességgel repül-hetnénk mint a fény és amelyben mi is utazhatnánk, akkor saját életünket vagy akár az egész föld életét láthatnánk mindig fiatalabb és fiatalabb korban. Ugy, mintha egy filmet vetítenének le visszafelé.

Induljunk el azon az elképzelt űrhajón, rövid idő alatt újból látjuk eddigi életünk mozzanatainak fény-képeit. De nemcsak saját életünket lát-hatjuk, hanem a földön történt összes dolgok fény-képeit. Sőt a föld kelet-kezését is. Rohanunk tovább. Látjuk a világok keletkezését és végül elérjük az öskőaszt, majd azontul, az öskőasz keletkezésének fény-képeit. És akkor, mikor már képzelt űrhajónkkal a nagy világrendszer-tömeg végén járunk, a végtelenség vagy végesnek csak igen kicsi részét jártuk be.

Tudjuk, hogy egyik naprendszer a másikra támaszkodik, végtelennek látszó nagyterjedelmű gözkörével. Ilyen naprendszer nagyon sok van. Talán sok millió. Ezek összessége egy világrendszer. Ilyen világrendszer is nagyon sok van. Talán ebből is sok millió van. Utunk közben ezeken a nap- és világrendszereken rohanunk keresztül. Hisz a föld keletkezésének sok millió év előtti fény-képe azóta rohan másodpercenként 300 000 km. sebességgel s ez idő alatt a mai, emberi ésszel felfoghatatlan távolságban jár. És itt, tekintve, hogy a mai emberi ésszel felfoghatatlan, hogy hol is járnánk útunkban, a képzelt utazást itt a világrendszer végén be kell fejezni. Vissza kell fordulni, s ez alatt újból látjuk mindazokat a fény-képeket, melyeket idejöttünk közben láttunk. De most már nem visszafelé, hanem úgy, mintha újból megtörténne, mintha egy filmet most már rendszeren lepergetnének előttünk.

És visszatértünk anélkül, hogy csak igen halvány fogalmat is alkot-hatunk volna magunknak a végtelentről. Csak a nagy világrendszer-tömeg végét értük el. De mi van azon túl? Tegyük fel, hogy egy másik világredszertö-meg. Talán ebből is nagyon sok van? Talán sok millió. De mi van ezen világrendszer-tömeg tömegén túl? Talán a nagy semmiség? De mi az a nagy semmiség? Légüres tér? De az sem «semmiség». A tér is van. Sőt, a tér nélkül semmit sem lehetne sehová sem tenni. De ennek is csak van vége. De mi van azon túl? Talán a végtelennek a vége. De mi az? Mi az, amire vagy aminél azt lehetne végre mondani, hogy itt a vég, a végtelen vége. Amin túl nem következhetik semmi. És ekkor el tudjuk-e képzelni azt, hogy azontúl nincsen semmi? Nem!

Az emberi elme a Semmit nem tudja elképzelni s a Végtelet nem bírja felfogni. Mindenhol valamit elképez, de ez a Valami a Végteletnek csak egy kis körülhatárolt része, véges töredéke. Mert hiszen az ember és elméje is véges.

Végtelen csak egy van: nem a Természet az, melynek nagysága csak a véges teremtmény számára elképzelhetetlen, végtelen Az, aki a Természetet teremtette. Az Alkotó mindent végesnek teremtett, Végtelen csak Ő egyedül.

Várkonyi Máttyás

KÖNYVEINK

Dr. SZÁNTÓ ANTAL: **XI. Pius pápa**, Sopron, Tóth A. kiadás, 1929., 125 oldal. Amikor nagy emberek életrajzát olvassuk, magasabb célkitűzéseket nyerünk saját életünkre, biztatást merítünk a nehézségek leküzdésére: emelkedünk igazi emberi értékekben. Jelenlegi papánk magyar életrajz-írója ezenfelül még a fiúi szeretetet is növeli bennünk és XI. Pius faradhatatlan munkásságának követésére indít, amikor nemcsak emberi életét, hanem igen sok téren korszakalkotó működését mutatja be. (r. n.)

Pádua. 252 lapos csinoskölsejű könyv Pádua történetéről, kincseiről és a Szent Antal ájtatóságokról. Összeállította *Horváth J. Ferenc* minorita r. áldozópap. A Szent Antal Bazilika alapkövét 1231-ben tették le Páduában, hogy a tudós és népszerű szentet abban eltemessék. Ennek a 700 éves jubileumára jelent meg e művecske, hogy az év zárandókat és tisztelőit a szent hely látogatására buzdítsa és nekik kellemes visszaemlékezéseket biztosítson. 67 lap terjedelemben igen gazdag az ájtatossági rész. A könyvet, mely szép kiállításával Vitéz Tóth Alajos soproni könyvnyomdai műintézetét dicséri, igen szép illusztrációk gazdagítják. (a. c.)

DÉNES GIZELLA «**Boldogasszony hadnagya**» c. 2 kötetes regényében (Szt. István T., Bp.) a törökverő Hunyadi Jánosnak életét írja meg. Olvasása közben mi is átéljük az akkori harcos idők keserveit. Talán megéreztek a kemény harcfiak, hogy utódaiknak is majd mily nehéz lesz egy másik, gyűlölt, utált és megátkozott járom. Lelke van ennek a könyvnek, mely beszél hozzánk s megtanít arra, ne nézzünk sehová, csak előre, a Boldogasszony megsegíti hazánkat. (sz. é.)

FOLYÓIRATAINK

Hírnök (szerkeszti *Dr. Takáts Ferenc*, Szabadka, megjelenik kéthetenként). Az ifjú katolicizmus lapja. Külön figyelemreméltók azok a cikkei, melyek nyíltan és őszintén feltárják a serdülő iftúság előtt a kísértéseket s azok következményeit és ezáltal erkölcsi védőfegyvereket adnak kezükbe. Érdekesek nagyszerű vallásos elmékedései és igen változatos hírei. (f. s.)

Erdélyi Tudósító (szerkeszti *Veress Ernő*, Kolozsvár, havilap). Keményen hangsúlyozza a katolikus tant a tévedésekkel szemben «**Kényszersterilizáció?**» stb.), de még kérélytelenebbül tart ítéletet azok felett, akik katolicizmusukat lényegtelen külöségekhez vagy politikai és gazdasági irányokhoz — legtöbbször kényelmi szempontokból való — makacs ragaszkodásban elik ki. — 1933. novemberi számából különös érdeklődésünkre tarthat számot «**A párisi diákváros**» c. cikk (Christianus álneven *Blédy Géza* barátunk tollából), míg a decemberi és januári számából *Noszlopi László* dr. cikkesorozata (Kultúra és vallás) emelkedik ki. (r. n.)

Szent Antal: hitbuzgalmi és társadalmi képes havilap, megjelenik Pápan. Szerkesztője *P. Markó O. F. M.* A lap már VII. évfolyamát kezdi. 1934. januári és februári számainak kitűnő cikkeinél találkozunk *P. Molnár Arkangyal*, *Dr. Magyarász Ferenc O. Cist.*, *P. Burka Kelemen*, *P. Dr. Varga Theodorich* ismert neveivel. Igen tanulságos a *Mi az Igaóság?* és a *Négy-székűközt* rovata. A *Szent Antal Ifjúsága* és a *Jézus Napja* mellékletek kincs és jóbarát a gyermek kezében. (a. c.)

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCAIORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség :

Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 3. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Március

A nagybőjt szelleme

Az Egyház minden esztendőben lelkiagyakorlatot ad gyermekeinek és azt a lelki elmélyülés, a bűnbánat idejében, a negyvennapos nagybőjtben tartja. Nem kell sok beszédet és elmélkedést mondani. Elég, ha lelkünk elé állítja az érettünk bőjtölő, szenvedő, keresztet hordozó Jézust. Fájdalmas arca többet mond minden szentbeszéddnél. Mindennél hangsúlyosabban és érthetőbben mondja, hogy a keresztalál minden kinjárt mint Istennek báránya szeretetből szenvedte el, hogy elvegye a világ, tehát mindnyájunk bűneit. «**Szeretett és átadta magát**», figyelmeztet szent Pál, a nemzetek apostola. Megtette azt a számunkra lehetetlen cselekedetet, kibékítette a megsértett Istenséget a bűnbeesett emberséggel. Ezt művelte az ő áldozatos szeretete. Hogy mily mérhetetlen nagy jót tett ezzel velünk az Üdvözítő, azt igazában akkor fogjuk megismerni, amikor az örök világsosság fényében fogunk ragyogni és azon örömlökben fogunk részlesni, amelyeket az Isten színről-színre való látása nyújt. Ezért a szeretet legszebb virága a kálvária ormán virágzott ki. Pedig ez a szeretet hiába lángolt és az a megszámlálhatatlan szenvedés hiába borította el az Urat és minden csepp vére hiába omlott ki, ha mi a belőle fakadó kimeríthetetlen kegyelemforrásból nem merítünk. Jézus a maga részéről megtett mindent, hogy minket üdvözítsen, de nekünk is munkálkodnunk kell saját üdvözülésünkön. Jézus drága vére, kegyelme, csak abba a lélekbe ivódik bele, amely lélek a bűnbánat által megpuhult. Ilyen alázatos és bűnei gonoszsága miatt fájó szívet keres Jézus és nem öntelt, büszke és bűnei súlyát nem érző kökemény szívet. A miattunk szomorkodó és fájdalomba merült Jézust azért állítja elénk nagybőjt negyven napja, hogy vele együtt mi is szomorkodjunk, vagyis megbánjunk Isten ellen elkövetett

KÖNYVEINK

SZUSZAI ANTAL: **Apologetika** (485 oldal) című könyve nemcsak arra tanít, hogyan védjük meg az esetleges támadásokkal vagy féltreértésekkel szemben hitünket, hanem rendkívül élvezetes formában módot nyújt arra is, hogy a katolikus világnézet alapigazságait magunk is jobban megismerjük és elmélyítsük lelkünkben. (57. é.)

THARAUD: **Quand Israël est roi** (Paris, Plon, é. n. 293 oldal). Nem regény, sem komoly történeti mű, hanem inkább a gondolkodó idegennek feljegyzése Magyarország súlyos napjairól. Tárnya a zsidóság szomorú szerepe az 1918-19-es forradalmakban. Emellett azonban elég alkalmat talál arra, hogy a magyarság szellemét, erényeit és hibáit bemutassa és megvédje Magyarországot és nevezetesen Tisza Istvánt a háborús felelősség vádjá ellen. A legteljesebb tárgyilagosságra törekszik s bár némely megállapítása nem állja meg a helyét, egyike a legértékesebb munkáknak, melyek francia nyelven nemzetünkről szólnak. Tizenhárom év elteltével (1921-ben jelent meg első kiadása) sem vesztett érdekességéből és időszerűségéből ez a könyv, melynek különös értéke, hogy fogytokozásainkat jóindulatúan, de őszintén szemünk elé állítja. Nyelvezete könnyű. (r. n.)

DENES GIZELLA: **Fekete emberek** című regénye (Bp. Sz. I. T.) érdekfeszítő szerelmi történet mellé igen mély problémát vetít oda: egy bányatelep szegény bányászainak a munkától és a kibukott életét mutatja be. Hőse, a talpig becsületos és szociális gondolkodású mérnök minden erejét rááldozza, hogy ezeket a félig-embereket felemelje. Szenvedések árán mégis elért sikere a mi szociális munkánkra is újabb buzdításokat ad. (57. é.)

FOLYÓIRATAINK

Magyar Kultúra március 5. és 20. számai. — *Csöke Lajos* a magyar főiskolai ifjúság sorsáról írt igen érdekes cikk. Részletekbe nem bocsátkozik, inkább az ifjúság elhelyezkedésének megoldásával, az állam és társadalom ezirányú feladataival és a bajok okaival foglalkozik. Nem lehet eléggé kiemelni egyrészt azt a közvetelt kívánságát, hogy a magyar katolikus ifjúság ne hanyagolja el az ipari és kereskedelmi pályákat, hanem ha nincs meg, hát teremtsen magának rajta az elhelyezkedést, másrészt azt a megállapítást, hogy nem szabad ölbetét kézzel mindent az államtól várunk. — Különös figyelmünkre tarthat számat a Szabó Dezsőshöz intézett nyílt level, mely tulajdonképpen az író őszinté, majdnem fájdalmas hangú megkritizálása. *Marzso József* az atomelmélet és csillagászat új isten-bizonyítékait ismerteti ilyen tudományos tárgynál ritkán használatos élvezetes nyelven. (r. n.)

Magyar Cserkész (szerkeszti Dr. Koszterszitz József, havonta kétszer jelenik meg Budapesten). A lilimos magyar ifjúság lapja. Nagy lelki örömmel veszi kézbe azonban az idősebb is; sorából elevenítő, friss, tiszta élet árad, képeiről a biztató magyar jövő mosolyog az olvasó szemébe. Valóban nemcsak olvasmány, hanem táplálék és pedig ifjunak, öregnek, cserkésznek és nemcserkésznek üdítő, élvezetes táplálék. — Franciaországi magyar fiúk, leányok, ha igazán nektek való olvasmányt akartok kézbevenni, szüő, ha gondterhes óráitokban a vigasztaló, jobb magyar jövőbe akartok bepillantást nyerni, olvassátok a Magyar Cserkészt! Előfizetése évi 12 pengő. (6. n.)

Le Gérant: J. POLGAR.

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCAIORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XV. — Tél. : Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség :

Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 4. szám

Megjelenik havonta egyszer

1954. Április

Hiszek a feltámadásban!

Van-e örvedetesebb, mint megpillantani hosszú, kemény, hideg tél után az olvadozó hótakaró alul kibukkanó hóvirágot, amelynek kis fehér harangja a tavasz diadalát csilingeli? Van-e mámorítóbb, mint keserves, sok véráldozatot kívánó, évekig tartó háborút, pusztulás után győztes fél gyanánt elnékelni a Tedeumot, amelynek minden szava a pusztulástól megmenekült nép örömiitas hálaszava? Hát mégsem volt hiába a sok áldozat, hát mégis eljött végre-valahára a rengeteg pusztulás után az újraépítés, a harcok vérzivataros napjai után a béke termékenyítő ideje! Van-e tisztultabb földi boldogság az apa és anya boldogságánál, mikor bölcső fölé hajolva gyermekükben életük folytatóját szemlélhetik? Az alkotó író, művész, építész boldogságánál egy-egy nagy művük sikeres befejezése után? Óh, ha annak a halódó, földben rothadó magocskának szava volna, akkor, amikor új életcsíra nyújtózkodik benne s tör a vilá-gosságg, az éltető napfény után, mily győzelmes élethimnuszot zengene. Non omnis moriar! Nem halok meg egészen! Folytatásom van e földi életben is! Búzaszemecské, tavaszi földben csirázó burgonya, pusztulástól megmenekült, győzelmet, békét ért népek, ma holnap halódó, de gyer-mekeikben tovaélő anyák, apák, nagy alkötásaikban a halál után is továbbélő nagy művészek és alkotók természetes örömhimnuszta tulajdon-képpen az életmeghosszabbításnak, a továbbélésnek, a halál és elmúlás s a feledés homálya felett kivívott győzelemnek a himnusza. Óh, élni, élni, maradni, továbblétezni és rendelkezését betölteni ez a természetbe oltott tudatos vagy öntudatlan vágya minden teremtménynek. Élni akar az ember, maradni, létezni, hogy a véghetetlen nagy Szépség, Jóság, Igaz-ságosság, Szeretet után való vágyát kielégítse. Azért örül minden olyan megnyilvánulásnak, ami őt tovább éltetni látszik.

Am jól tudja minden egyes gondolkozó ember, hogy a földi lét határai, a gyermekben, a hatalmas művekben való továbbélés határai is meg vannak szabva és a végtelen sikokra beállított emberi lélek vágyát csak fokozzák, de ki nem elégítik.

Élni akar az ember. Meddig? Amíg el nem jutott Ahhoz, aki után szívének minden dobbanásával, energiájának utolsó feszülésével, vágyódásának minden megnyilvánulásával epekedik, hogy egy örök idővégtelenségre beleolvadjon és benne boldog legyen. Krisztus feltámadásának az örömhíre, Megváltásunk ténye annak lehetőségét hirdeti nekünk, hogy a földi élet után eljuthatunk az *örök életbe* s ezért vált ki belőlünk oly lelkes, mámoros, boldog, zengő, harsonázó *alleluját*.

« Feltámadt Krisztus e napon! » énekeljük hűsvét ünnepe. Ez azt jelenti, hogy e napon az örök életnek az előttiünk egy szomorú napon, az első bűnbeesés napján lezárt acélrampái felhúzódtak. Szabad az út. Járható az út. Egyenes az út. S ez az út maga Krisztus, aki e napon széttörve az anyag kapcsait, legyőzve a halált, a fizika nehézségi törvényét, az elmúlással fenyegető halál szakadékan az égig emelkedő út nyitotta meg nekünk.

« Én vagyok az út! » — mondotta. Ezt az utat kell járnunk! Akkor is, ha az a betlehemi istálló életemorán vezet keresztül, ha arculcspások, megköpődések gyalázatán halad is át, ha az üldözések és rágalmak köveivel is hajigálnak meg azon, akkor is, ha az Olajfák hegyére és az Agykoponyák hegyére egészen a keresztfáig, a keresztfára vezet minket... Győzedelmes hittel valljuk Krisztus feltámadása után, hogy ez az út nem torkollik a keresztfába, hogy folytatása van a sirűreg anglyától megnyitott ajtaján keresztül a dicsőséges feltámadásba, az örök életbe. Ezért harsonázunk, ezért allelujázunk, vigadunk hűsvétkor. Krisztus a keresztáldozatával, halálával *megadta*, feltámadásával *bebizonyította* nekünk az *örök életet*!

Alleluja! Hála Neked ezért Krisztus!

A DRÁGA KINCS

Irta: Szivotnik Antal

Jézuska keresztjét
Takargatom szépen,
Hogy senki ne lássa,
Mily édes az nékem.

Jézuska keresztjét
Csókokkal halmozom,
Mint szemem világát
Órizem, gondozom.

Jézuska keresztjét
Magamhoz szorítom.
Szeretem, bár sokszor
Könnyekkel borítom.

Jézuska keresztjét
Imádom, ölelem
Hogy enyém maradjon,
Szívemhez szegszem.

Boldog Margit Leánykőr (Páris)

Körünket február 6-án avatta fel ünnepélyes litánia keretében Dr. Kozma Ferenc főtisztelendő úr.

Litánia előtt hozzánk intézett beszédjében lelki szemünk elé állította Árpád-házi Margitnak, a tünő századok minden idejében tisztafénnel tündökölő szent magyar királyleánynak hófehér alakját, erényeit, tiszta életét, alázatosságát követendő példaként.

Utána vázolta a leánykőr megalakulásának fontosságát, célját és érdekében folytatandó munkálkodásnak kötelességét mindenki részéről, aki tagja, vagy tagjává óhajlani. Majd Kozma főtisztelendő úr átadta a megszentelt érmet a következőknek: Adamovics Erzsébet, Auffenberg Ilona, Bödő Mária, Dacó Ilona, Flesszer Margit, Füleky Ilona, Járvas Ida, Kishéger Teréz, Magyar Gizzi, Parlagi Irén, Pokomány Anna, Reiszweber Olga és Erzsébet, Soty Franciska, Szóke Bözsi, Stettinger Irén, Szegő Jolán, Vizekety Mária, Mészáros Jolán.

Leánykörünk vezetője, dr. Tergina Irén elmondotta előttiünk a tagokra nézve fontosabb kötelezettségeket.

A litánia Nagy Ilona tanárnő éneke és harmonium-kísérete mellett fejeződött be.

Boldog Margitról nevezett leánykörünknek programja: vallásos élet kimélyítése, erkölcsi szempontok és szociális feladatok megvalósítása mindannyiunk érdekében. Hazánktól messze, idegen földön összetartásra való törekvés, amelynek tudata otthon családunknak nyugalmat és sajátmagunknak pedig szilárd alapot ad itt, a nagy idegen forgatagban.

Távol élünk szüleinktől, mindazoktól, kikhez bizalommal fordulhatnánk életünk, helyzetünk különböző kérdéseiben. Felvetődhetnek bennünk lelki és egyéb problémák, melyekkel egyedülvalóságunkban, magunkrautaltságunkban tanács-talanul állunk. A Boldog Magit leánykörben azonban úgy lelki, mint egyéb kérdéseinkben megtalálhatjuk a számunkra helyes tájékoztatást.

Leánykörünk azonban hitéleti és erkölcsi szempontokon kívül szociális kérdések megoldását is célul tűzte ki. A világválság okozta nagy nyomort, munkanélküliséget az államok anyagi segéllyel, a társadalom pedig különböző akciókkal siet enyhíteni. Áldozatok nélkül, anyagi alap hiányában, sajnos, e súlyos bajokat nem lehet csökkenteni. Mi is itt idegen földön kerühetünk olyan helyzetbe, amikor szükségünk lehet időleges anyagi vagy egyéb segítségre. Azért körünk havi öt frank tagdíjat szavazott meg.

Az ilyen módon, kis áldozataink árán összehozott anyagi alapunkat csak akkor tudjuk majd a maga értékében megélni, amikor esetleg élvezni fogjuk körünk tagjai közül a hasznos és fontos dolog által nyújtott előnyöket.

Leánytársaim! Jöjjetek minél számosabban havi összejöveteleinkre és ne csak neveitekkel, de személyes jelenlétetekkel is mutassátok meg, hogy megértettétek lelki és személyes érdekeink fontosságát. Ne csak szívességet elfogadók legyünk életünk goncterhes óráiban, hanem természetes érdemeiket is szerezzük arra azoktól, kik fáradoznak érdekeinkben.

Tehát Leányok! Társuljatok! A Boldog Margit leánykőr mindnyájatokat meleg szeretettel vár!

B. M.

A Szent Vince-konferenciák szabályzatából: Senki sem oly szegény, hogy ne tudna adni másnak és senki sem oly gazdag, hogy rá ne szorulna másra.

A feltámadt katolikus öntudat.

Palesztina Párizsa, Jeruzsálem fölött látszólag még a mysterium iniquitatis, a gonoszság uralma terpszkedett. A világ Világosságát kioltották és a fennmaradt szent Hamut kriptalevegőbe fojtották bele, nehogy valamikor még szikrát foghasson.

A kriptán túl ismét a »fehére meszelt sirok«, a farizeusok üres világnézete foszforeszkált. Ismét sötétség uralkodott és csend fojtogatta az emberek lelkét. Azok is, kik valamikor a világ Világossága körül várták a nagy világpirkadást, a csalódottság, a megleckéztettek temetőhangulatával meredtek magukba. Ismét a pokol győzött.

De csak látszólag!

A kriptalevegőbe fojtott világ Világossága husvét reggelén ismét lángra lobbant és feltörve a börtön sziklakapuját, vakítófényben világított bele a hazugság, a bűn, a nagyképűség éjjeli világába. És a kábultságukból felriaszított, eddig tehetetlen, földhöz ragadt milliók megmozdultak és a sötét vakondok-labirintusokból elindultak a Fény, a földalatti világból kivezető Ut, az egyedüli Igazság, az igazi Élet felé. Minden történelmi átmenet nélkül, egyszerre elindultak egy új világ, az igazi kultúra, a kereszténység felé.

Ma moden Jeruzsálemek, Párizs, Berlin, New-York fölött ismét a mysterium iniquitatis, a gonoszság misztériuma, uralma terpszkedik. A milliók ismét sötét, értelmetlen világnézetük vakondok-labirintusaiban nyüzögnek. A közvélemény katedróján ismét az üres nagyképűség, tehetetlen üresség, szemérmetlen hazugság »fehérre meszelt sírjai« foszforeszkálnak. És akik valamikor várták a világ Világosságának a pirkadását, azok ma ismét félve, reménytelenül, erőtlenül hurcolják magukkal lelkük kriptahangulatát.

Pedig a husvétii oltárokon ma ugyanaz a feltámadt világ Világossága szórja fénycsóváit, aki 1900 évvel ezelőtt a kriptából fellobbant. Ma Párizs, Berlin, Budapest harangjai ugyanazt a diadalmas valóságot zúgják bele a bűn éjszakájába, mint amelyet a feltámadt Krisztus hirdetett a kábult Jeruzsálemnek.

Vajjon a Krisztus-hívók a mai kaotikus zűrzavarban, ebben a sötét tájékozatlanságban fel fognak-e figyelni erre a minden problémára rávilágító Fényre, erre a minden kérdésre feleletet adó Világosságra? És ennek a nagy isteni Erőnek az érintésére végre meg fognak-e ők is mozdulni, hogy a modern élet sötét földalatti folyóóiból megmutassák a kivezető Utat, a létező Igazságot, az igazi Életet?

A hosszú éjszakai dermeütség, tehetetlenség után lesz-e husvét reggeli cselekvés, katolikus akció?!

Vajjon föl fog-e ma lobbanni katolikus lelkünk kriptalevegőbe fojtott szikrája, fel fog-e támadni egyszer a KATOLIKUS ÖNTUDAT is?!

P. Tornyo Gyula S. J.

A belga ker. munkásifjuság szervezete.

Közismert dolog, hogy az összes nemzetek keresztény ifjumulka-mozgalma között első helyen áll a példaképl szolgáló és gyönyörűen virágzó belga keresztény ifjumulka-szervezet, a J. O. C. (Jeunesse Ouvrière Chrétienne). Bámulatos apostoli buzgóságú alapítója, Cardyn kanonok büszke lehet alapítására, mert immár 200 hivatásos organizátora, 8000 kiképzett harcosa, 80 000 tagsági díjat fizető tagja van szervezetének. Az összes tagok száma tulajdonképen már a 100.000-et is meghaladja, mert az a 20 000 tag is hozzátartozik, aki a munkanélküliség miatt nem képes a tagsági díjat megfizetni. A világhírű kanonok »egyik« nemrég tartott konferenciabeszédében érdekes és tanulságos megvilágításba hozta alapítását és általában a ker. ifjumulka-szervezkedést. Szerinte az ifjumulka-ság keresztény alapon való megszervezése és nevelése nem a közismert nevelési tényezők, mint a család, az iskola által történik, még közvetlenül a papság által sem, hanem kizárólag az ifjumulka-ság által. Önönmagában, az ő bensejében található meg egysegedül a megoldás. Ezért van az ő akciójában oly nagy jelentősége az ő ganizátoroknak és kiképzett harcosoknak, kik munkásterveik környezetében, állandó közléségében élnek, teljesen ismerik az ő szellemi, erkölcsi, lelki alkataikat, azokat a bevált módozatokat, amelyekkel legbiztosabban tudnak hozzájuk férközni. Ezek az elit-munkásifjak hatolnak be abba a munkás-milóbe, melylől a kereszt és annak szelleme ki van tiltva, és a mondhatni ösies jópéldával, és felfegyverzett tudású rábeszéléssel lassan rekriztianizálják a krisztusi eszméktől messze került ifjakat. Amint Cardyn kanonok elmondja, itt, ezek között a harcos ifjumulka-sok között öskeresztény buzgóságtól hevülő lelkek, valóságos vértanúk, modern szentek árasztják szét az imádságos szellem, önmegtadás, liturgikus élet, a szentség vonzó illatát.

Ezektól a harcos vezetóktől irányított összejöveteleken állandó útemben folyik a nevelő munka, még pedig három irányban. Az ifjumulka-sok először is megtanulnak látni és megismerni minden problémát, legyen az szociális, valláserkölcisi, elméleti vagy gyakorlati. Másodszor megtanulják megítélni, megfejteni mindezen kérdéseket a keresztény világnézet örökfénye mellett. Ezáltal nyugodt, megfontolt és világos ítéloképesség alakul ki bennük. Harmadszor megtanulnak cselekedni. A legnehezebb feladat. Alkalmat kapnak a gyárban, családban, társaságban a keresztény munkáserények gyakorlására. E gyakorlatok által képződik a gerinces, jellemes, cselekvő, vagyis a teljes és kész ember.

Az Egyház, a papság feladata a J. O. C. kebelében abban rejlik, hogy ilyen izig-végig meggyőződéssé, bátor, százszázalékosan katolikus és munkásoñtudatu lelkes harcosokat, illetve munkáspostolókat képeznek, akik a papság munkáját munkásterveik hatalmas tömegében folytatják. Tapasztalati tények, a belga és francia keresztény ifjumulka-mozgalmak állandó fejlődése és más országokban is fokozatosan meg-

induló térhódítása mutatják, hogy Cardyn kanonoknak, a papi életét teljesen munkások között töltött apostolnak nevelési alapelvei és módszerei leghízosabban fognak hozzájárulni ahhoz, hogy az új munkásgeneráció Krisztus nagy családjában az ő méltó helyét elfoglalja.

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Születés-keresztelés. Március 4-én született Tutkovitz János és Traub Mária gyermeke. György-János, kit március 18-án kereszteltek meg a párisi Szent György plébánia-templomban. Éljen sokáig az új kis magyar testvér! Szeretettel gratulálunk a kedves Szülőknek!

Foyer de la Paix baráti körünk március 4-én tartott összejövetelén igen nagyszámú hallgatóság előtt Dr. Pintér István tartott előadást »A rendi állam« címen. A rendkívül értékes előadásban éles jogi meghatározással és pontossággal körvonalazta, hogy a Szent Atya elgondolása szerint miként lehet az új rendiségen alapuló állam a mai zürzavaros világból kivezető út. A nagy tetszéssel fogadott előadás után Weisz Ferencné szavalt el szép versei közül néhányat. Közben kedves háziasszonyaink a teát fel is szolgálták s kedélyes teázás közben nagyon eredeti és szórakoztató ajándékosztást rendezett Dr. Varga Zsibmond és . . . most már elrúlhatjuk, ki volt a szerencsés házikóban . . . Várkonyi Mátyás. Háziasszonyok voltak: özv. Felleginé, Hanula Józsefné, Huba Károlyné, Urai Józsefné, Mauerstädter Vilmosné, Várkonyi Ferencné, özv. Klucsekne, Urbán Jánosné, Pokomándy Anna, Bodor Antalné, Boglár Etelka. Köszönetet mondunk szíves ajándékukért, valamint az összes közreműködőknek szíves fáradozásukért.

Gáll Jancsi hangversenye. Március 10-én este nagy zenei élményben volt része a párisi magyar kolónia zeneértő közönségének. Gáll Jancsi tartotta hangversenyét a Misszió rendezésében a touri magyar emléktábla javára. Bach prelúdium-szonátáját, Beethoven Joachim-Kadenciáját, Sarasatet, Wieniawskit, Brahms, Riest, Paganini interpretálta a fiatal hegedűművész tökéletes művészi játékban. A közönség szüntelen nem akaró tapsviharral adott kifejezést tetszésnyilvánításának. Több megismétlés és műsoron nem szereplő darabon kívül alkalmunk volt hallani Schubert gyönyörű Ave Mariáját is. A nagyszerű Pleyel-zongorán E. Goldenberg zongoraművész finom kíséretet adott a hegedűjátékokhoz. Mondhatjuk, hogy a hangverseny a tökéletes siker jegyében egyik legkiemelkedőbb művészi élménye volt a kolóniának.

A Nagybőjtői konferenciákon, melyeket Főtisztelendő P. Tornyo Gyula S. J. tartott a M. H. iskolatermében és részben az 1, rue Gerbert-i kápolnában — március 19-25-ig — esténként, a körülményekhez kepest szép látogatottsággal vettek részt a párisi magyar katolikus hívők. Tornyo atya valóban megtalálta azt a hangot, amelyen a nagyváros zajában élő magyar hívők lelkéhez, értelméhez és akaratához el lehet jutni. Örövendés tény, hogy a virágvasárnapi közös szentáldozáson igen nagy számban járultak a magyar hívők az Ur asztalához. Bár jól tudjuk, ugyanakkor még ezrek és ezrek maradtak távol. Imádkozunk azért, hogy a jövő évben még többen megtalálják a jó Istenhez visszavezető utat.

A virágvasárnapi áhitattal végződött a nagybőjtői konferencia-sorozat, amelyen Chaptal püspök úr is megjelent és vállalni méltóztatott a védnökséget. A megnyitót Dr. Müller Lipót, a Misszió elnöke tartotta mély gon-

dolatokkal telített francia és magyar beszédben. Gyönyörűen szerepelt az Egyházi Énekkar a Passio, Jeremiás siralmi és más egyházi énekek előadásával Nagy Ilona vezetésével, valamint az egyes szereplők, Németh József szerep, Dr. Béres István, Zeiner Margit, Blaskó György szavala-
taikkal, illetőleg énekeikkel.

Szigvárdá-ünnepély. Április 8-án (vasárnap) ú. u. 4 órai kezdettel a Párisi Magyar Szigvárdá Németh József szerep-vezető rendezésével a Magyar Ház nagytermében ünnepélyt rendez. A gárdisták színe hoznak egy bájos gyermek-szindarabot, melynek címe »Divat a másvilágon«. A kis szereplők Németh főtisztelendő úr vezetésével már régen készülnek a darab előadására és legnagyobb örömük az lesz, ha a nézőközönség között sok Papát, Mamát, Gyermekbarátot fognak látni. Ugyanekkor közreműködését ígérte meg a 6 éves Rinagl Magda, ki korához mérten csodálatosan finom és művészi játékaival már nem egyszer ejtett bámulatba a zeneértő közönséget. Úgy tudjuk, hogy a kis művésznő április 13-án este 9 órakor önálló hangverseny keretében is fellép a Magyar Házban. Háziasszonyoknak felkértük Gerstenbrein Ferdinándnét, Pruzsinszky Lászlónét, Forsthubernét, Weisznét, Lapsinnét, Vörös Jánosnét, Vámos Istvánnét. Jöjjünk minél többen és hozzuk el ismerőseinket is! Bevétele a gyermekek szigvárdala-jára fordítjuk. Belépő: 2, 0,50 frank.

Adományok. Márciusi teára: Urainé 20 fr., Huba Károlyné 30 fr., Hanuláné 30 fr., Klucsekne 30 fr., Kesselbauer Lajosné 50 fr., Várkonyi Mátyásné 30 fr., Pokomándy Anna 10 fr., Urbánné finom sütemények. E. Énekhar javára: Hanuláné 10 fr. Missziós művek javára: Horváth József (Grenoble) 14 fr. Isten fizesse meg!

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Április havi imaszándék: A szent év. Missziós imaszándék: Palesztina-Szíria és Kisázsia lakóinak megtérése.

Születések. Camblain-Châtelainben születtek: Jaskó Lajos október 8-án, Lévy Margit március 12-én.

Házasság. Heklinger István és Maczenko Erzsébet március 31-én esküdtek örök hűséget a roubaixi Saint Joseph plébánia-templomban. Az új házaspárnak ezuton is szívből gratulálunk.

Missziós látogatás. Az északi lelkes a múlt hónap folyamán meglátogatta a Calonn-i, illetve a Châtelain-i magyar családokat, alkalmat nyújtott az ottani híveknek husvéti kötelezettségük elvégzésére. Hasonló célból meglátogatta a Hydrequent-i és Lens-i telepet.

Virágvasárnapi vallásos est. A roubaixi misszió tagjai virágvasárnap este hat órai kezdettel vallásos áhitatot tartottak a Kör helyiségében. Előadásra került a Passio Szent Máté evangélista írása szerint. Az evangélista szerepét a lelkes, Jézus-ét Forró Gáspár és Szent Péter szerepét Stenitska József énekelte. A komoly hangulatú, mély érzésű, fenségesen egyszerű dala-mű ének igen meghatóta a jelenlévőket.

Istentiszteletek rendje. Április havában Husvétvasárnap lesz szentmise Roubaixban a megszokott helyen és időben. A többi vasárnapokon a jelkésnek Colmárban való tartózkodása miatt a szentmise elmarad.

Zarándoklás és lelkigyakorlat Lisieuxbe. A Lillekörnyéki leány ifúság évi zárt lelkigyakorlatát az idén nem a lillei Cenacleban, hanem az ország egyik legvonzóbb kegyhelyén, Szent Terézke Lisieux-jében fogja tartani. Hisszük, hogy a kegyelmek lelki városa, mely felé a világ minden tájáról állandóan jönnek a zarándokok, a mi leányainknak is sok lelki ajándék gazdagságát fogja megszerezni. A zarándoklat május 26-án fog indulni. Jövő számunkban bővebben visszatérünk rá. Jelentkezni lehet a lelkészné és Dulánszky Mária missziós nővérnél. Az útiköltség oda-vissza 80 frank körül lesz.

A Colmári Katolikus Misszió hírei

Istentiszteletek rendje Colmárban. Április második vasárnapján, azaz Fehérvasárnap, valamint a harmadik és negyedik vasárnap szentmise lesz a magyarok plébánia-templomában $\frac{1}{11}$ órakor. A lelkész bőséges alkalmat nyújt minden ottani magyar hívő számára hűvösi gyónásának elvégzésére. Gyónni lehet minden szombaton 4 órától fogva, azután vasárnap és hétköznap reggel 7 órától kezdve, valamint a vasárnapi szentmise előtt. Ezuton is szeretettel kérjük a híveket, hogy a kötelességüknek tegyenek híven eleget, hiszen legfőképpen ezért teszi meg a lelkész a majd 500 kilométeres utat.

Színlelőadás. A leányifúság buzgalommal készül az «Apróhirdetések» című három felvonásos vígjáték előadására, amely e hónap folyamán kerül színre. Ez alkalommal az ifjaknak is módot fogunk adni szindarab előadására.

Kirándulások. Az északi lelkész colmári tartózkodása alatt ismét hangozó szóp kirándulást fogunk rendezni a Vogézek festői tájaira.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Délfranciaország magyar lelkésze. Szívből kitor a *Hála Istennek!* Végre, hosszú vajúdas után Délfranciaország nagyszámú, 90 százalékban katolikus magyarsága külön magyar katolikus lelkészt kap! Végre-valahára... Egy régi, főbenjáró kérdés talált meghallgatásra, egy igen jogos kívánság teljesítésre. Végre — szomorú és egyben jellemző a helyzetre, hogy ezé! allelujánunk kell! — enyhül az a lehetetlen helyzet, melyet az a nagy aránytalanság idézett elő, hogy az alig 20 százaléknyi franciaországi magyarság protestánsoknak, épúgy mint a 70 százalékban katolikus magyarságnak egyformán csak két-két lelkésze volt. Korántsem lesz arányos a helyzet azáltal, hogy 3 katolikus lelkésznünk lesz a jövőben, de mégis eredménynek, haladásnak kell elkönyvelnünk ezt a tényt is. Reméljük, hogy a *Nagyméltóságú Magyar Püspöki Kar* magas intézkedésével és a külföldi katolikus magyarság lelkigondozásával törődő *Szent László Társulat* segítségével idővel e szegényletes állapot teljesen meg fog javulni. Szeretettel üdvözöljük a körünkbe érkező Főtisztelendő *Szokolyi Alajos* lelkész urat, akiről tudjuk, hogy szívtől, minden tehetségét, munkabírást és akarását hozza a délfranciaországi magyarság rögös szülőjébe. Aki ismeri a helyzetet a jövődőlés adományá nélkül is megmondhatja előre, hogy sok nehézsége lesz, rágalom, talán a kövel dobálás tapasztalata sem fog hiányozni apostoli munkatérén, de azt

is megmondhatjuk előre, hogy a délfranciaországi katolikus magyarságnak a zöme, különösen a Sárvarvidékiek ragaszkodnak őseik szent hitéhez, ragaszkodni fognak papjukhoz is, szeretni fogják őt és apostoli munkálkodását, melyet érdekükben fog kifejteni, könnyíteni fogják és hálásak lesznek érte. Most szívből jövő *Isten hozottal* üdvözöljük Szokolyi lelkészt. Áldott, ki az Ur nevében jön!

Születés-keresztelés. Február 3-án született és március 4-én keresztelték az Echirolles-i plébániatemplomban Szita Lajos és Kozma Anna fiát, Lajost; Baudis Károlyéknak a közelmúltban született kislíát Róbert névre keresztelték. Szeretettel gratulálunk a kedves Szülőknek és a kis kereszteltékre a jó Isten áldását kérjük.

Haláleset. Megható levélben számol be egyik honfitársunk Kutassy Kálmán testvérünk haláláról. «Március 3-án, szombaton, 12 órára kellett a gyárba menni, hogy megkezdjük a munkát. Délután 3 órakor Kutassy honfitársunk rosszul lett a gyárban. — Fiúk, nem érzem magam jól, hazamegyek, mert az egész testem zsiabadt. — Ezzel hazament. Gyorsan orvost kellett hívni, de mire az orvos megérkezett, akkor már nagyon rosszul volt a beteg és síró gyermekeinek azt mondotta: — Jaj, megszakad a szívem. — Az orvos csillapította feleségét és a gyermekeket, hogy ne sirjanak, mert a betegség nem olyan komoly, de alig hogy eltávozott, újra vissza kellett hívni, injekciókat adott a betegnek, de már nem lehetett megmenteni, pár perc alatt meghalt.» Kutassy Kálmán honfitársunk Gércé-ről jött Franciaországba családjával együtt s a Grenoble-i selyemgyárban dolgozott. Aki ismerte, szerette és becsülte őt. 34 éves korában halt meg és március 5-én d. u. 4 órakor temették az Echirolles-i temetőben a magyar kolónia nagy részvéte mellett. Az elhunyt családfőt szerető hitvese, őt gyermeke és az egész kolónia gyászolja. Nyugodjék békeben!

Sporthír. Arnóczy Feri barátunk írja Grenobléből: «Vasárnap lett volna nagy mérközésünk a Grenoble-i Magyar I. és Spanyol I. között, de el lett halasztva, mert vasárnap dolgozunk és nem vagyunk szabadvasárnaposok.» Vajha minden vasárnap szabad lenne, a pihenésnek, az Istentiszteletnek a napja, Isten rendelése szerint... jobb, emberibb világot élünk!...

Farsangi táncset. A márciusi számban beszámoltunk arról, hogy a grenoblei magyar patronage január 21-én jól sikerült jelmez-táncsetést rendezett. Az akkori hiányos értesülésünket a következőkkel egészíthetjük ki: Kiválóan szép jelmezek volt a felsoroltakon kívül még Kaisch Terusnak roccó-ruhában, Neumann Irmának bretagne-i népviseletben, Boda Ilonának mint margaréta-virágnak, Bacsik Emmának mint magyar csikósnak, Fekete Mariának mint piccolónak, Farkas Karolának cigarettajelmezben, Balogh Rozikának mint magyar leánynak, Wilovits Istvánnak mint magyar leánynak, Molnár Pistának mint csikósnak, Anonymusnak mint cigányasszonynak (kinek igazi nevét homály fedji). A jelmezeken kívül még számos jelmez nélküli magyar vett részt a kitűnő táncsetben.

Üzenet. A táncsetéről küldött szíves megemlékezést hálásan köszönjük. Jóléset, hogy a vig társaság gondolt ránk is. Szívből kívánjuk az együttélt kellemes óráit máskorra is! A táncsetről szóló hírnk azért volt hiányos, mert senkitől sem kaptunk külön beszámolót, csupán az üdvözlő lap által értesültünk. Máskor részletesebb információt kérünk hasonló esetben. — Köszönetet mondunk Sebessy Károlynak, Tóth Józsefnek, Arnóczy Ferinek,

Deutsch Antalnak a szíves értesítésekért. — Az utólagosan csekkzámlánkra befizetett tagsági díjakat köszönjük és kérjük a még hátralékos tagdíjak befizetését.

FEL!

Részlet Père Raoul Plus S. J. «Le Chant Jociste» című ifjúmunkás elmékedési könyvéből.

Igen! Ők is mondják ezt — a szegény forradalmár testvéreim — : «Fel!» de ők hozzá teszik: «*ti rabjai a földnek*».

Az én jelszavam egészen más: «Fel, ti, kik *szomjuhozóatok az eget!*»

Természetes, hogy nem mondom le mindannak megszerzéséről, ami szükséges a megélhetéshez, családalapításhoz, később gyermekek neveléséhez. Kivanok munkástevéreimnek is munkáján és életén könnyíteni. Tülvilági hitem egyáltalán nem veri ki eszemből, hogy elsősorban (s mindaddig, amíg Isten akarja) a földön kell élnem.

Sőt jól tudom, hogy a mennyei boldogságot is csak úgy nyerem el, ha a lehető leghatározottabban *jőrekszem földi életemet széppé tenni*, azaz lelkiismeretesen és céltudatosan teljesítem napi kötelezettségemet, ami — ritka kivétellel — anyagi helyzetemet is előbbreviszi.

De én többet kívánok ennél.

Nem azért kiáltom: *Fel!* hogy kissé több ennivalóm legyen, valamivel többször jár hassak moziba vagy hogy a *testem* érezze magát valamivel jobban.

Fel! de azért, hogy szabadabban vallhassam a hitemet, hogy jobban meg legyen védve a tisztaságom, hogy könnyebben művelhessem magamat és hogy a jövő évben ne akadályozzanak.

Fel! Segíteni akarom társaimat annak megszerzésében, amit saját lelkeknek is akarok: fejlettebb értelmi élet, érzettelen erkölcsiség, a katolikus ideál kialakításának lehetővé tétele. S tisztelhetbentartása annak, hogy *Isten fiai vagyunk*.

KERESS! KÉRDEZZ! KUTASS!

szellemi torna

Összeállítja: VÁRKONYI MÁTYÁS

Motto: «*Gondolkozzom, tehát vagyok*»
«*Gondolkozzál tehát, hogy lehess.*»

MAGYARÁZAT

Uj rovatot nyitunk, melynek állandó pályázatain előfizetőink részt vehetnek. Az a célunk, hogy nem ismert dolgokat az alcimhez hiven, kereséssel, kérdéssel és kutatással megtudjunk és megjegyezzünk. Ne resteljék megkérdezni szüleinket, rokonainkat, barátainkat, szóval bármelyik ismerősünket, akivel éppen találkozunk.

A feladatok után irt számok a helyes feleletekért járó pontok száma.

Az összes pontok száma 25. Aki minden feladatra helyesen felel, külön kap még 5 pontot. Ha többen kaptak egyforma számú pontot, úgy azok rész-szülnék előnyben, akik a legkimerítőbb és leggondosabb feleleteket küldték be.

Először, minden számban a megjelent feladatokat külön-külön bíráljuk és jutalmazzuk.

Másodszor, két ünnep előtt (Husvét, Karácsony) az abban az időszakban elért összes pontokért külön jutalom jár.

Úgy a havi, mint az ünnepke előtti pontozások díjazásánál arra törekedünk, hogy a pályázók közül minél többen és minél gyakrabban kapjanak jutalmakat. Ezért mindenki igyekezzen a feladatokra állandóan és gondosan felelni, mert így szórakozva ismereteit bővíti, tanul és ezért még ajándékokat is kap.

A beküldés határideje minden hó 15-ike. A legközelebb megjelenő szám pedig már közli a nyerteseket és a nyert ajándékokat.

Ki ez?

Született 1844-ben, meghalt 1900-ban. Bécsben és Münchenben tanult. Párisban lett világhírű. Eredeti tehetsége tartalmilag és alakilag egyéni szabású művészetet teremtett. Legtermékenyebb tárgya az élet, története, jellemkép, legjellemzőbb kitévője a drámai jelenet, legfőbb ereje a lélektani látás, a tartalom hangulatahoz simuló mély zamatú, valószínű színezés. A nemzeti vonás csak a témáiban ütökzik ki. Jellemzőbb művei: Zivatar a pusztán, Siralomház, Milton, Mozart.

Ki írta? Melyik művében?

A kölni Studentenheim ösrégi olcsó diákfogadó ó-német éttermében két magyar fiú fogyasztotta a fekete árpa-levet egy őszi estén: A magasabbik és feketebbik Simándy Pál volt, az alacsonyabbik, egy kékszemű, egérszürkehajjú, tömzsi, jovialis képű leány, Puskás Gábor.

Melyik ország ez?

Területe kb. 500.000 km² Lakóinak száma kb. 22 millió. Köztársaság. Az ország közepe átlag 700 méter magas, letarolt fensik, melyet északon és délen egy-egy röghegység szegélyez. Közepén pedig egy másik röghegység osztja ketté. Éghajlata meleg. Szele csapadékos, belseje száraz. Ot nagyobb folyója van. A lakosság a két Alföldön és a folyók mentén tömörül, egybeült gyér. Majdnem mind katolikusok. Földjeit helyenként kerteszérien művelik, de külterjes gazdálkodás folyik. Búza, rozs, árpa, zab,

kukorica és burgonya sok terem. Bortermése harmadik a földön. Erdéje kevés van. Állatállománya széleskörű, főleg juh. Ásványos kincsekben gazdag. Ut és vasúthálózata fejletlen.

Milyen növény ez?

Fontos emberi és állati táplálék. Keményítő és szesgyártásra használgják. Peruból került a 16. században Európába.

Milyen állat ez?

A rágcsálókhöz tartozó négylábú emlős állat, mely az egész földön el van terjedve. Fogazatukból az előzáfogak hiányzanak. A metszőfogak állandóan nőnek, ezeknek elkoptatása céljából rág meg minden kemény tárgyat. Minden ehető állati és növényi táplálékot megesszik.

Minek nevezzük azt az építmenyt, amelyet a folyó hordalékából az állóviz rovására épít?

Hol van Darjiling? Nekünk magyaroknak miről nevezetes?

Mikor született Arany János?

Kik az Árpádházi szentek?

Ki a négy evangélista?

Melyik Magyarország legmagasabb hegye? Magassága?

40.070 km. Milyen földrajzi szám ez?

A föld melyik részén él a kenguru?

Hol terem a banán?

Ki volt Tintoretto?

Mit jelent ez a szó «nekrológ»?

KÖNYVEINK

SZUSZAI ANTAL: **Apologetika** (485 oldal) című könyve nemcsak arra tanít, hogyan védjük meg az esetleges támadásokkal vagy félreértésekkel szemben hitünket, hanem rendkívül élvezetes formában módot nyújt arra is, hogy a katolikus világnézet alapigazságait magunk is jobban megismerjük és elmélyítsük lelkünkben. (sz. é.)

THARAUD: **Quand Israël est roi** (Paris, Plon, é. n. 293 oldal). Nem regény, sem komoly történeti mű, hanem inkább a gondolkodó idegennek feljegyzése Magyarország súlyos napjairól. Tárnya a zsidóság szomorú szerepe az 1918-19-es forradalmakban. Emellett azonban elég alkalmat talál arra, hogy a magyarság szellemét, erényeit és hibáit bemutassa és megvédje Magyarországot és nevezetesen Tisza Istvánt a háborus felelősség vádjá ellen. A legteljesebb tárgyilagosságra törekszik s bár némely megállapítása nem állja meg a helyét, egyike a legértékesebb munkáknak, melyek francia nyelven nemzetünkről szólnak. Tizenhárom év elteltével (1921-ben jelent meg első kiadása) sem vesztett érdekességéből és időszerűségéből ez a könyv, melynek különös értéke, hogy fogytkozásainkat jóindulatúan, de őszintén szemünk elé állítja. Nyelvezete könnyű. (r. n.)

DÉNES GIZELLA: **Fekete emberek** című regénye (Bp. Sz. I. T.) érdekfeszítő szerelmi történet mellé igen mély problémát vetít oda: egy bányatelep szegény bányászainak a munkától és italtól eltempult életét mutatja be. Hőse, a talpig becsületos és szociális gondolkodású mérnök minden erejét rááldozza, hogy ezeket a félig-embereket felemelje. Szenvedések árán mégis elért sikere a mi szociális munkánkra is újabb buzdításokat ad. (sz. é.)

FOLYÓIRATAINK

Magyar Kultúra március 5. és 20. számai. — *Csóka Lajos* a magyar főiskolai ifjúság sorsáról írt igen érdekes cikket. Részletekbe nem bocsátkozik, inkább az ifjúság elhelyezkedésének megoldásával, az állam és társadalom ezirányú feladataival és a hajók okaival foglalkozik. Nem lehet eléggé kiemelni egyrészt azt a közvetelt kívánságát, hogy a magyar katolikus ifjúság ne hanyagolja el az ipari és kereskedelmi pályákat, hanem ha nincs meg, hát teremtsen meg magának rajta az elhelyezkedést, másrészt azt a megállapítást, hogy nem szabad önbetét kézzel minden az államtól várunk. — Különös figyelmünkre tarthat számot a Szabó Dezsőhöz intézett nyílt levél, mely tulajdonképpen az író őszinte, majdnem fájdalom hangú megkritizálása. *Marxó József* az atomelmélet és csillagászat új isten-bizonyítékait ismerteti ilyen tudományos tárgynál ritkán használatos élvezetes nyelven. (r. n.)

Magyar Cserkész (szerkeszti Dr. Kosztersitz József, havonta kétszer jelenik meg Budapesten). A lilimos magyar ifjúság lapja. Nagy lelki örömmel veszi kézbe azonban az idősebb is; sorából elevenítő, friss, tiszta élet árad, képeiről a biztató magyar jövő mosolyog az olvasó szemébe. Valóban nemcsak olvasmány, hanem táplálék és pedig ifjúnak, öregnek, cserkésznek és nemcserkésznek üdítő, élvezetes táplálék. — Franciaországi magyar fiúk, leányok, ha igazán nektek való olvasmányt akartok kézbevenni, szülőik, ha gondterhes óráitokban a vigasztaló, jobb magyar jövőbe akartok bepillantást nyerni, olvassátok a Magyar Cserkészt! Előfizetése évi 12 pengő. (ó. n.)

Le Gérant: J. POLGAR.

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIOK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57
Északfranciaországi szerkesztőség :
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 4. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Április

Hiszek a feltámadásban!

Van-e öröndetesebb, mint megpillantani hosszú, kemény, hideg tél után az olvadozó hótakaró alul kibukkanó hóvirágot, amelynek kis fehér harangja a tavasz diadalát csilingeli? Van-e mámorítóbb, mint keserves, sok véráldozatot kívánó, évekig tartó háború, pusztulás után győztes fél gyanánt élénkelni a Tedeumot, amelynek minden szava a pusztulástól megmenekült nép örömtias hálaszava? Hát mégsem volt hiába a sok áldozat, hát mégis eljött végre-valahára a rengeteg pusztulás után az újraépítés, a harcok vérzivataros napjai után a béke termékenyítő ideje! Van-e tisztultabb földi boldogság az apa és anya boldogságánál, mikor bölcső fölé hajolva gyermekükben életük folytatóját szemléltetik? Az alkotó író, művész, építész boldogságánál egy-egy nagy művük sikeres befejezése után? Óh, ha annak a halódó, földben rothadó magocskának szava volna, akkor, amikor új életsíra nyújtózkodik benne s tör a vilá-gosságg, az éltető napfény után, mily győzelmes élethimnuszot zengene. Non onnis moriar! Nem halok meg egészen! Folytatásom van e földi életben is! Búzaszemecke, tavaszi földben csirázó burgonya, pusztulástól megmenekült, győzelmet, békét ért népek, maholnap halódó, de gyermekeikben tovaélő anyák, apák, nagy alkotásaikban a halál után is továbbélő nagy művészek és alkotók természetes örömhimnusza tulajdonképpen az életmehosszabbításnak, a továbbélésnek, a halál és elmúlás s a feledés homálya felett kivívott győzelemnek a himnusza. Óh, élni, élni, maradni, továbblétezni és rendeltetését betölteni ez a természetbe oltott tudatos vagy öntudatlan vágya minden teremtménynek. Élni akar az ember, maradni, létezni, hogy a véghetetlen nagy Szépség, Jóság, Igazságosság, Szeretet után való vágyát kielégítse. Azért örül minden olyan megnyilvánulásnak, ami őt tovább éltetni látszik.

KERESS! KÉRDEZZ! KUTASS!

szellemi torna

Összeállítja: VÁRKONYI MÁTYÁS

Motto: « Gondolkozzom, tehát vagyok »
Gondolkozzál tehát, hogy lehess.

A MAGYARÁZATOT LÁSD A 4. SZÁMBAN

Beküldési határidő 1934. május 15

Ki ez?

A debreceni kollégiumban tanuló. Kísújszálláson tanító, rövid ideig színész, majd jegyző. A szabadságharcban mint nemzetőr vesz részt. A M. Tud. Akadémia főtájkára, a Kisfaludy-Társaság igazgatója. A világirodalom egyik legnagyobb ballada írója. Egynéhány műve: Az elveszett alkotmány, Murrány ostroma.

Ki írta? Melyik művében?

Dicsőség a magasban Istenünknek,
Dicsérje őt a föld és a nagy ég,
Ki egy szavával hiva létre mindent
S pillantásától függ ismét a vég.

Melyik ország ez?

Királyság. Nyugati része sík, keleti dombos. Legnagyobb jövedelme a marhatenyésztés és ebből kifolyólag a tejtermékek exportja. Nagyon művelt nép. Hajózása jelentékeny. Terményei és iparcikkei: gabona, burgonya, vaj, hús, tojás, háziállat, hal, konzerv, olaj.

Melyik növény ez?

Amerikából származik, egylaki pázsitfű. Meleg és mérsékelt égöv alatt terem. Emberi és állati táplálék. Rostja papiranyag.

Melyik állat ez?

A hullők osztályához tartozik. Nagy lomha állat. Testét erős bőr fedi, hátát csontos pajzs. Tropicus édesvizekben él.

Melyik világrész, melyik országában él a tapír?

Melyik a világ legnagyobb tava?

Hol van a legtöbb csapadék a földön? Mennyi?

Mi a lósz?

Melyek Csonka-Magyarország öt legnagyobb városa?

Milyen távol van a Föld a Naptól (középtáv)?

MEGFEJTÉSEK

A 4. számú P. K. Tudósítóban feladott kérdésekre.
Munkácsy. Rákosi Viktor: Elnémult harangok. Spanyolország, Burgonya. Egér. Város a Himalájában. Körösi-Csoma Sándorról híres, 1817-1882. Szt. István, Szt. László, Szt. Imre, Szt. Erzsébet. Máté, Márk, Lukács, János. Kékestető, lóro. Egyenlítő. Ausztráliában és Uj-Guineában. Nyugatindianában. Olasz festő. Elparentaló, búcsuzató életrajz.

DÍJNYERTESEK:

1. díj. Zsebóra: Tóth Béla (30 pont);
2. díj. Bőrtárca: Halmi Károly (24 pont);
3. díj. Könyv: Adamec Irén (23 pont).

A díjakat elküldtük.

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration:

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XV. — Tél.: Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség: Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

Délfranciaországi szerkesztőség: Abbé SZOKOLYI, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjtanulul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 5. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Május

Május királynéja

Az év legszebb hónapjában, májusban, amikor a természet szépségének bámulatos gazdagságát tárja fel az ember előtt, amikor a rét Istenszötte színpompás szőnyegét teríti elének, a lombos erdő titokzatos csendjét édes-bús madárdal csicseregése tölti be, a virágok ezerféle illata és színe megkapja szépség után sóvárgó lelkünket, felhangzik a Mária tisztelők ajkán az ének: Üdvözlégy május hajnalán, Üdvözlégy szép Szűz Mária! A legszebb hónap minden díszét és ragyogását annak az áldott Szűznek ajánljuk, kit a mennyei Atya a legszebbnek és legméltóbbnak talált arra, hogy egyszülött Fiának Jézus Krisztusnak Anyja legyen.

Amily szép, mosolygós, deris május hava, olyan a mi, Anyaszent-egyházunk és ezen meghitt, otthonias derűnek titka a Boldogságos Szűz, örömlünknek oka. Nagyon jól mondja egy híres protestáns tudós: « Miért oly hideg a mi protestáns vallásunk? Mert nincs anyja. » Nekünk katolikusoknak ellenben családias meghittsége derűs melegét égi Anyánk adja meg, ki az ő anyai szeretetének és gyengédségének kimeríthetetlen kincstárából bőségesen részesíti a hozzá forduló és nála oltalmat, segítséget vigaszt kereső lelkeket. Mi a soha ki nem aludó és nem csökkenő anya szeretet melegében örvendhetünk és az élet gondjai és bajai között ránk zuhanó dermesztő téli sötétségben is májusi tavasz ragyogó örömlékkülvével a gyermeki szeretet dalát zengjük: « Van égi anyánk, ki szeret és gondol reánk. »

Élünk-e Szűz Mária gyermekségének májusi örömeiben? Ő mindenkor megmutatja, hogy anyánk, azt hirdetik a kegyhelyek ezrei szerte a világon, a csodás imameghallgatások, a lelkek világában történő gyógyulások nap-nap utáni eseményei. Igen, ő megmutatja, hogy anyánk, de vajjon mi is megmutatjuk-e neki, hogy gyermekei vagyunk, kiknek szíve

érte hevül, ajka öt dicséri, szeme az ő tündöklő példaképét éreynyt szemléli és életünk az ő kiszolgáló leányi alázatának, « legyen nekem a te igéd szerint » engedelmességének, a kereszt alatt is állva szenedve türelmének, szepőlétlen hófehér lelke tisztaságának égbé vivő útján halad-e? Mert nincs igazi Mária-tisztelet Mária-követés nélkül, aminthogy nincs bensőséges derűs keresztény élet Mária-gyermeki lelkiület nélkül.

Most Május királynéja lábai elé hintjük e hó minden virágát és ez a szimbolikus cselekedet fejezze ki lelkünk gyermeki érzületét, amellyel minden természeti szépségnél és májusnál többet jelentő szívünket a gyermeki szeretetnek teljes ragaszkodásával odaadjuk égi Anyánknak és megmutatjuk, hogy mindhalálig hű gyermekei maradunk.

Mosolyogjunk. Csendes tavaszi reggelen...

Csend ül a békés, nyugodt kis falun s a madarak csipogására ébredtek... Frissen, úden, fiatalon. Hála Neked érte Istenem! Elmékedem. Olyan jó érezni a tavaszi szellő lágy simogatását, hallani a madarak nagyszerű dalos kórusát amint hűsvét hajnalán köszöntik a nagy, a fenséges és hatalmas Teremtőt. Emlekezetemben zsongnak a gondolatok P. Tornyos Gyula gyönyörű virágvasárnap-i beszédéből. Nem fogom elfeledni talán sohasem; e gondolatok hatása alatt állok ma is. Aki hallotta, aki átérezte ennek a nagyszerű szónoknak modern-stílusú gyönyörű elmékedését, az kell, hogy hűsvét reggelen szívében, lelkében érezze a kegyelem hajnalát és ébredését! Ébredj Testvér! Nézz körül a hatalmas, mindent körülölelő természetben, Isten ajándékán. Érted van minden, tied itt minden, az Isten Neked adta. Gazdag vagy, Isten végtelen szeretetének a birtokosa. Ébredj gazdagságod tudatára, gyulladjon szívedben viszontszeret Istennek szemben. Szeresd és imádd az Istent! És aztán Testvérem, ne féj! tudod, hogy velünk az Isten, bennünk az Isten. Őh, ne érts félre, de hűsvét hajnalán, majdnem hogy azt mondom: értünk az Isten. Az Isten fiának megtestesülése, végtelen sok szenvedése, kínhalála, az Oltárszentségben jelenlő Krisztus... értünk, értünk az Isten! Ne légy gyöngye, kishitű, ha nehéz elhatározás előtt állsz, ha szorongatásaid vannak, adjon erőt néked ez a tudat és egyben erősítse meg akarodat Jézus szenvedésének ezer kegyelme. Bármily nehéz megpróbáltatás előtt állsz: gondolj arra, hogy Jézus mennyi kínt, szenvedést viselt el értünk.

Óh, Testvéreim; mosolyogjunk hűsvét hajnalán és mindenkor! Felejtsük el az élet árnyoldalait, a bánatot, a könnyet. Jézus feltámadott! A kereszt halála felett diadalmaskodott az isteni hatalom feltámadási zászlaja!

Köszönjük a feltámadást, köszönjük a tavaszt, az éltető napugarat, a virágos rétet, a madárdalt és az egész szép nagy természetet! Minden a miénk! Egészség, életerő, életkedv!

Mosolyogjunk bele a tavaszi napsütésbe, szívjuk magunkba a virágok kábitó, édes illatát. Mosolyogjatok különösen Ti, leánytestvéreim! Ti kedves magyar melegsivű leányok! Tegyétek félre a gondot, úgy is elég van belőle, minek szántászándékkal rá gondolni. A bánat könnyein át is mosolyogjatok!

Néztek körül... Mosolyog a természet is... Mosolyogjunk!

Czeiner Margit

A Párisi Katolikus Misszió hírei

La Semaine Religieuse, a párisi érsekség hivatalos lapja írja április 21-iki számában a Magyar Misszióról közölt cikke végén: « Jusqu'ici, l'aumônier hongrois, aidé par un confrère habitant le Nord, s'est efforcé d'assurer le service religieux de ses compatriotes. Nous espérons que, dans un avenir prochain, plusieurs prêtres hongrois pourront travailler ensemble à l'apostolat de milliers de leurs compatriotes habitant Paris et le reste de la France. » Világos felelet mindazoknak, akik szeretnek arra hivatkozni, hogy a francia egyház nem nézi jó szemmel a magyar papok munkáját Franciaországban. Ellenkezőleg, minden alkalommal a francia egyházi Főhatóságok örömeiket és elismerésüket fejezik ki a magyar lelkészek munkája felett. Az eddigi Franciaországban működő két magyar lelkészhez számtalan esetben intézett köszönő és biztató szavakat nem egy francia püspök, közöttük Verdier bíboros, párisi érsek, Lienart bíboros, lillei püspök, Gaillard toursi érsek, Duthoit arrasi püspök, Chaptal párisi segédpüspök, az idegenek püspöke. Valóban megható, hogy mily melegséggel köszönte meg a napokban a francia püspöki kar egyik legtekintélyesebb tagja, Ruch strasbourg-i püspök, Uhl Antal lelkésznek missziós munkásságát a colmari magyarok között. Ugyanaz a főpásztor, aki az első magyar lelkészt, Sarlay Gézát, kedves túlzással e szavakkal üdvözölte: « Kedves főtisztelendő úr, úgy vártuk önt, mint a Messiást! » — Mily kedves fogadtatásban részesítették a lyoni érsekségen és a grenoblei püspökségen az új magyar lelkészt! A francia plébánosok szegénységük miatt ugyan nem fogadják a magyar lelkészeket « magyaros » vendégszeretettel, mégis magyar paptársukkal szemben megnyílik a szívük és azt hiszik, joggal és örömmel mondhatjuk, hogy ezidőszent Franciaországban alig akad magyar ember francia hatóságoknál oly szívvelyes és kedves fogadtatásra, mint a magyar papok a francia egyházi főhatóságoknál és papságnál.

A lelkész szívesen fogad sürgős ügyekben minden alkalommal. Mégis kéri a kedves híveket, hogy lehetőleg délelőtt 10-12 között vagy hétfőn d. u. 4-7 között jöjjenek a lakására vagy szombatn d. u. 4-6 között az Idegenek templomába.

Hivatás. Március 19-én megható ünnepség keretében öltöztette be a Poitiers-i püspök a Salverti-Szent Filoména kongregációba Balogh Mária, Varga Mária Julia, Szabó Margit Jozefa nővéreket. Április 3-án Niortban a Szepőlétlen Fogantatás kongregációjában pedig a következő magyar lányok öltözték fel a rendi ruhát: a Gyermek Jézusról nevezett Mária Klára nővér; Nagy Ilona, a Gyermek Jézusról nevezett Mária Bernadetta nővér; Zachár Magda, a Jézus Szent Szívéről nevezett Mária Margit nővér. — Április 17-én volt a Niort-i Szűz Mária Szent és Szepőlétlen Szívéről nevezett zárdában beöltöztetésük a következő magyar jelölt nővéreknek: Árvay Margit Mária Márta, Kocsis Ilona Margit Mária, Miklóssy Magda Mária, Peták Mária és Winter Júlia Mária Gabriella. — A Salverti- és az első Niort-i beöltözésen jelen volt Nagy Ilona missziós hölgy, a Párisi Misszió részéről. Kívánjuk a kedves ujonnan beöltözött nővéreknek, hogy szent hivatásukban találjanak sok örömet és igaz lelki békét.

Búcsúzás. Szomorú dolog búcsúzni azoktól, akiket megszerettünk, akikkel örömeinket, bánatunkat megoszthattuk, akikkel ha együtt voltunk,

nem éreztük magunkat egyedülvalóknak, erőtlenneknek, akik az idegenben honi, családi levegőhöz segítettek. Misszióknban — sajnos — napirenden vannak a búcsúzások. Nem mindenki hagy úrt maga után, nem mindig fájdalmas a búcsúzás. Csak akkor fájdalmas, amikor azoktól válunk, akiket szeretünk, tisztelünk s akik hiányozni fognak nekünk. A közelmúltban búcsút kellett vennünk időrendi sorrendben Bodor Antal építészől és feleségétől, ifj. Dr. Pintér Istvántól, Stouy Ferenc követségi irodaigazgatótól és feleségétől. Stouy és Bodor urak tagjai voltak Egyháztanácsunknak, Bodor és ifj. Dr. Pintér urak az Egyházi Énekkarnak. Ezek a kötelékek, de sok más személyi kötelék fájdalmassá tették a búcsúzást. Köszönjük nekik az a sok segítséget, szeretetet, amellyel Misszióknban mindig jó példával jártak elől és kívánjuk Bodor uréknak, hogy a Balaton mellett, ifj. Dr. Pintér urának, hogy Csornán, illetőleg Budapesten, Stouy igazgató uréknak, hogy Bruxellesben, hová a hivatás és kötelesség szőlította őket, érezzék magukat legalább olyan jól, mint ahogyan missziós körünkben érezték magukat. Búcsúké vagyunk azon kijelentésükre, hogy a körünkben töltött időre szeretettel fognak megemlékezni és a Misszió pártoló tagjai maradnak a jövőben is. — A viszontlátásra!

Misszió Blancmesnil-Drancyben. P. Tornoyos Gyula S. J. március 27-én meglátogatta a katolikus magyarokat Drancyban, hol szentmisét mutatott be, mely alkalommal szép számban közülök élvezteék husvétii szentgyónásukat és szentáldozásukat. Honfitársaink megkérték a Főtisztelendő Pátert, hogy más alkalommal is menjen ki közéjük s ennek következtében április 2-án P. Tornoyos meggyeszer meglátogatta a kolóniát és értékes konferenciát tartott a patronage-ban. E kis missziót Dr. Tergina Irén készítette elő ismert buzgóságával és alaposágával. Ez az eset is mutatja, hogy a banlieu-ben lakó magyar honfitársak igenis igénylik a lelki oktatást és nagy szükség volna az ilyen missziós látogatások rendszeresítésére Drancyban, Issy-les-Moulineaux-ban, Neuilly-ben, St-Denis-ben, Billancourt-ban, sőt a sűrűbb magyar lakosságú párisi plébániákon is. P. Lhande a multkoriban élismeréssel nyilatkozott a banlieu-ben lakó magyarokról, csak az a baj, hogy nincs, aki törődjön velük. Ezren és ezren vannak s csodálni való-e, ha elefelejtik imádságaikat, lekopatják hitüket az idegen és sokszor teljesen istentelen, kommunista környezetben? — A párisi és közvetlen környékbeli magyarok lelki gondozása három papnak is alig elvégezhető munkát adna. Egy pap küzködése alig hozhatja meg a várt eredményt.

A Tours-i zarándoklat harminc résztvevővel a legjobban sikerült, Csupa szerencsés körülmény: Nagy Ilona egyszerű szervezése, Robin kanonoknak, a Tours-i Szent Márton-bazilika rektorának a lekötélő szívesége, mely már a toursi állomásra is kiharozta őt fogadásunkra, április 2-án a gyönyörű, napsütéses tavaszi idő, a résztvevők lelki harmonizálása és kedves egyénisége, Szokolvi Alajos főtisztelendő úr esztalozása és Dr. Bárd János főtisztelendő úr megható szentbeszéde. Igen nagy megtiszteltetés volt a zarándoklat részére, hogy kevéssel a megérkezés után Gaillard toursi érsek a telefonhoz hívta a zarándoklat vezetőjét, Kosza lelkészt és örmét fejtezte ki, hogy ily szép számmal elljöttek Panonnia fiai szent elődjének sirjához. «Ha előre szabadná tehettem volna magam, személyesen vennék részt istentiszteletükön. Így is azonban áldásomat küldöm a résztvevőknek és mindazoknak, akiknek a nevében jöttek.» A zarándoklat lefolyása táviratstilusban: Érkezés után utban a bazilika felé a nevezetességek megtekintése. Szentmise

a bazilika kriptájában. Az emléktábla átadása, szentbeszéd. Autocarral indulás a katedrális, majd a chenanceau-i és amboise-i kastélyok s Marmoutiers megtekintésére. Visszajövet áldás a bazilikában. Este vidám indulás vissza Párisba. Ebéd, uzsonna, vacsora vonatban és egy-egy Café-ban. Megérkezésünkkor alig éreztük, hogy közel 800 kilométer tettünk meg. Szent Márton, kinek tiszteletére a zarándoklatot rendeztük, segített. Hogy Panonnia zászlaját, amit oly megygyőzően kért tőlünk Robin kanonok, miből és mikor tudjuk előteremteni, nem tudjuk. 10 frank 25 centime-ünk van már hozzá. Szent Márton segíteni fog s mi is kitartunk a terv mellett, hiszen az ő Pannoniájának gyermekei vagyunk és tudjuk, hogy a születése helyéről hozott zászló sirja felett a legszebb helyen fog ékeskedni.

Boldog Margit Leányok tagjai részére P. Tornoyos Gyula S. J. a l'Apóstolat de la Prière rue Blomet-i kápolnájában a női eszményképről tartott előadást április 3-án. Ez előadással kapcsolatban vetődött fel az eszme, hogy a párisi magyar leányok részére alkalmilag zárt lelkigyakorlatot is lehetne tartani, melyre elegendő jelentkező esetén hazulról kérnének fel előadót. Reméljük, hogy idővel e szép terv is valóra válik.

Szívgarda ünnepélyünk Németh József gárdavezető rendezésében szép sikerrel folyt le a Magyar Ház nagytermében. Igen kedvesen játszottak a kis szereplők s különösen szép volt a Gerstenbrein leánykák zeneszáma. Külön köszönetet kell mondanunk a kis Rinágl Magda zongoraművésznek, kinek játékát ez alkalommal, valamint április 13-iki önálló hangversenyén is tapsviharral jutalmazta a nagyszámú közönség. Előadás közben újra P. Tornoyos Gyula S. J.-nek a különböző ifjúsági nevelési rendszerekről és a Szívgardáról tartott nagyhatású előadását élvezhettük. Háziasszonyok voltak: Adamovics Erzsí, Baráth Jusztina, Forsthuber Zsigmondné, Gerstenbrein Ferdinándné, Pécsi Józsefné, Pruzsinszky Lászlóné, Reiszweber Erzsí, Veress Lászlóné, Urai Józsefné. Hálás köszönetet mondunk ezúton is sok fáradozásukért és nagyszerű vendéglátásukért.

Az Egyháztanács társasvacsorája, melyet április 21-én az Auberge de Pompadour-ban tartottunk egyúttal búcsúest volt a körünkblől távozó Stouy Ferenc kir. követségi irodaigazgató és Stouy Ferencné tiszteletére. E társasvacsorával megkeddjük a tavaly annyira megkedvelt nyári társasvacsorát. — Legközelebbi missziós társasvacsoránk május 26-án (szombaton) este 9 órakor a Lenger vendéglőben lesz. Jelentkezési határidő május 24. Részvételi díj: 9 frank.

Műsoros Teánkra, melyet az Egyházi Énekkar rendezésében május 6-án (vasárnap) d. u. 4 órai kezdettel tartunk a Magyar Ház nagytermében, ezúton is szeretettel meghívjuk kedves testvéreinket. A tánckal egybekötött teára szép ének, zene, szavalt stb. számokkal készül az énekkar. Várkonyi Mátýásné eneke, Szikszay Edit és Rinágl Magdi zongoraszámai, Dulánszky Mária szavaltai, bohózatok biztosítják a sikert és jókedvet. A bevétel teljesen az eddig bérelt harmónium megvételére fordítjuk. A vételár egy részét már törlesztettük a farsangi tea bevételéből, még mindig maradt azonban 2600 frank törleszteni való. Jegyek felnötteknek 3, gyermekeknek 1, családjegy 6 frankért elővételben is kaphatók. A háziasszonyi tisztségre felkértük Gál Jánosnét, Zilahy Józsefnét, Weisz Ferencnét, Lapsin Sándornét, Lukácsné Kardos Rozát, Szódy Józsefnét, Behányi Ferencnét, Szabó Károlynét.

Kirándulás a Loire-völgyi kastélyokba. Május 21-én (pünkösdhétfőn) találkozás reggel fél 7 órakor a Gare d'Orsay «Grandes Lignes» bejáratánál. Megtekintjük a Blois-i, Chaumont-i, Chambord-i, Cheverny-i kastélyokat. Utazás vonaton és autocaron. Étkezés tetszés szerint, csomagból vagy vendéglőben. Hazaérkezés éjjel fél 12 órakor. Részvételi díj 70 frank (vasút, autocar és belépőjegy a négy kastélyba). Jelentkezési határidő május 14.

Lisieux-i zárandoklat. Május 27-én (vasárnap) a Misszió szívesen indít zárandoklatot kapcsolatban a bruxellesi és lillei magyar leányok zárandoklatot kapcsolatban a bruxellesi és lillei magyar leányok zárandoklatával. Páris-Lisieux oda-vissza 35 frank vonaton. Nagyszámú jelentkezés esetén az utat ugyanezen áron autocaron tehetjük meg és Deauville-Trouville-be is elmehetnénk.

Adományok. Köszönettel nyugtázzuk a következő adományokat. *Szivgárda részére:* Urai Józsefné 20 fr., Veress Lászlóné 20 fr., Pruzsinszky Lászlóné 20 fr. *Egyházi Énekkar javára:* Huba Károlyné 24 fr. *Missziós művek javára:* Kesselbauer Lajos 50 fr., Fazekas Lajosné 2 fr., özv. Klucsek Ferencné 30 fr., Niry Edéné 5 fr. *Természetben* a Szivgárda ünnepélyre: Gerstenbrein Ferdinándné 2 kg. cukrot, Pécsi Józsefné 12 üveg sört adományozott. Az Egyházi Énekkar részére Doák-Bárdos György zeneszerző, a budapesti Jézus Szíve Énekkar karnagya több zeneszerzeményt küldte meg.

Könyvtárunk állománya örvendetesen gyarapszik. A közelmúltban beszereztük Prohászka Ottokár műveinek 24 kötetes sorozatát (Dészkötésben. Gazdag könyvadományokat kaptunk Lovassy Andor tanártól (Pécs, 16 kötet), Dr. Pápai János szemináriumi lelkiigazgatótól (Szombathely, 1 kötet), Martineum R.-T.-tól (Szombathely, 9 kötet, szíves hozzájárulás gyanánt a toursi emléktábla költségeihez), Hun Ernő százados-főlelkészől (Kőszeg, 1 kötet), Dr. Béres István orvostól (Páris, 2 kötet), Mme Paulowszky (Páris, 24 kötet). Hálás köszönetet mondunk az adományokért.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Május havi imaszándék: Szűz Mária tisztelőnek terjedése. Missziós imaszándék: Nyugatafrika pogányságának megtérése.

Istentiszteletek rendje május havában. Első vasárnap szentmise Lensben. Áldozócsütörtökön (május 10) szentmise Roubaixben. Második vasárnap szentmise Camblainban.

Lisieuxi zárandoklat. Amint már a múlt számunkban jeleztük, e hó utolsó vasárnapjára kétnapos zárandoklatot vezetünk Lisieuxbe, korunk egyik legnagyobb szentje, kis szent Teréz sírjához. Amennyiben 35 jelentkező lesz, az utat oda-vissza autocarral tesszük meg, amely tekintve, hogy Picardia és Normandia romantikus táján visz keresztül, igen szépek ígérkeznek. Az útiköltség 80 fr. Lisieuxben a Hôtel des Pèlerinsben, kis Terézke lakóháza alatt e hónapban megnyílt legújabb és legmodernebb szállóban fogunk lakni. Napi teljes pensió 31 fr. Indulás Lilleből a Mongy állomásról (színház mellett) 26-án, szombaton reggel 7 órakor. Megérkezés Lisieuxbe 11 órakor. Észállásolás. Fél 12-kor szent mise a Carmel kápolnában. A délutáni és másnap délelőtti programot a helyszínen adjuk meg. Visszaindulás

másnap délután 4 órakor és megérkezés Lillebe 8 órakor. Jelentkezni lehet május 20-ig a lelkésznl és Dulánszky Mária missziós nővérnl. El ne mulasszuk a ritka kedvezményes alkalmat, amely sok lelki épülést, kegyelmet és egész életre szóló szép emléket fog szerezni minden résztvevőnek.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Születés-Keresztelés. Január hónapban született Izieuben Mayrhoffer Gyula és Magyar Margit gyermeke Józsika és Margit. A kisfiú hamarosan meghalt, a kis Margit azonban friss egészségnek örvend. Örömlükben, bánatukban együtt érzünk a kedves szülőkkel. — Április 1-én született Grenobleban Dömörki Elek és Odor Júlia fia László-Ernő, kit április 15-én kereszteltek. 1934 március 27-én született Grenobleban Horváth István és Takács Katalin fia, Zoltán Ferenc, kit április 18-án kereszteltek. Március 27-én született Grenobleban Tischler János és Kaszás Anna gyermeke, János Hugó, kit április 22-én kereszteltek. Keresztelő lelkész Szokoloyi Alajos. Isten áldását kérjük az újszülöttekre!

Adomány. Logojda Mária 20 frankot adományozott a Vaulx-en-Velen-i Magyar-Kör részére. A vezetőség ezúton is köszönetet mond az adományért.

Lelkészek látogatása. *Vaulx-en-Velin.* Bernecebarati Szokoloyi Alajos délfranciaországi lelkész a párisi lelkéssel meglátogatta a kedves vaulx-velin-i magyar testvéreket s ez alkalommal, aki csak tehetett, elvégezte hűsvéti katolikus kötelességét. Április 6-án és 7-én szép számban jött össze a magyar kolónia népe az áldásra és szentbeszédre. Sajnálatos, hogy a vasárnapi istentiszteleti rendünkben nagy zavart okozott az óraelőreigazítás (nyári időszámítás bevezetése), melyről előre nem volt tudomásunk. — *Izieux.* Április 9-én alkalmuk volt a híveknek a magyarok részére tartott szentmise és szentbeszédén résztvenni s ugyanakkor többen elvégezték hűsvéti szentgyónásukat és szentáldásukat. — *Grenoble.* Mint az előző helyeken, úgy itt is kitoró örömmel fogadták a hívek az új magyar lelkészt, akit rövid ott-tartózkodása után már nagyon megszerettek. Különösen a gyermekek. A fiúknak a cserkészcsapat szervezését, a leánykáknak pedig a Szivgárda megalakítását hozta ajándékba. Április 12-ike, csütörtöki nap lévén, egészen a gyerkőmek volt. Április 14-én este a szentgyónásra előkészítő szentbeszéd és áldás, 15-én reggel 8 órakor pedig szentmise volt a Rondeau-St-Pierre-i kápolnában. Délután több mint 40 főnyi kiránduló csoporttal a Sassenage-i barlangokhoz, Dauphiné hét csodáinak egyikéhez rándultunk ki s a Furon patak remek tájékozó vizesései mellett napütéses időben egy emlékezetes délutáni töltöttünk el kedves magyar együttesben.

A Salette-i zárandoklat. A déli kolóniákban igen erős a készülődés a La Salette-i pünkösdi zárandoklatra. Már előre is sok a jelentkező Vaulx-en-Velinből, Izieuxból. Grenobleból pedig úgyszólván az egész kolónia út-nak indul. Eddigi számítás szerint 150-en felül lesz zárandokcesapat létszáma. Adja Isten, hogy semmi akadályozó körülmény közébe ne jöjjön. A szombathelyi kármelita apácák által készített gyönyörű nemzetiszínű zászlót, melyet a két legnagyobb déli kolónia ajánlott fel a La Salette-i Szűzanya tiszteletére, szeretnénk ünnepélyes formák között átadni. Hogy a zárandoklás szép rendben történjen, annak előfeltétele azonban lelki előkészület és a pontos megszervezés. Ezért kérjük a kedves híveket, hogy Szokoloyi lelkész úrnál, vagy a missziós hölgyeknél legkésőbb május 10-ig jelentsék be a részvétel-

lüket s azt is, hogy a zarándokházban mély éjjeli szállást kívánunk s mily kosztot, italt igényelnek. Közel kétezer méter magasságban a zarándokház vezetőségének elő kell készülni e nagyszámú csoport fogadására s tudniuk kell, hogy mire lesz szükség. A vasúti kedvezmény megszerzését is csak az előre való jelentkezéssel és befizetéssel lehet biztosítani. Útiköltség Grenoble-tól Corpsig oda-vissza 16 frank (50 százalékos árengedmény). Éjszakai szállás igények szerint 5-10 frank. *Ütírend.* Találkozás a Rondeau-Saint-Pierre-i kápolnában (Cours Jean-Jaurés) május 20-án reggel háromnegyed 4 órakor. Corps-ba érkezés 8 ó. 54 perckor. Ebéd hátizsákból La Salette faluban. Délután ünnepélyes bevonulás a Bazilikába, Itánia és a zászló átadása. Pünkösd hétfőn gyóntatás (reméljük, hogy mindenki, vagy legalább is azok, akik a hűvétí szentgyónásukat még nem végezték el, a szentgyónáshoz járulnak), 9 órakor ünnepélyes szentmise. Szabad idő. Ebéd 11 órakor és levonulás. Corpsból vonatindulás 18 órakor. Grenobleba érkezés 21 ó. 02 perckor.

A Colmári Katolikus Misszió hírei

Születések — Keresztelések. Tangl Aranka szül. február 28. Habeller István szül. április 6. Isten éltesse sokáig a kis magyarokat!

Ünnepélyes szentáldozás. Fehérvásárnap a magyar gyermekek közül Csafford István, Schulez Béla, Horváth Róza, Nagy Erzsébet, Nagy Teréz, Németh Rózi, Szloboda Jolán, Szovák Teréz ünnepélyes szentáldozáshoz járultak a colmári szent Antal plebániatemplomban.

Bérmálás. Ruch Károly strasbourgri püspök az ünnepélyes szent áldozáshoz járult gyermekeknek valamint Szele Györgynek, Józsefnek, Lajosnak és Fekete Ilonának feladta a bérmálás szentségét Fehérvásárnap.

Szinielőadás. A leányok és ifjak erkölcsileg és anyagilag kitűnően sikerült szinielőadást tartottak a patronage épület nagytermében április 15-én este 8 órai kezdettel. Színre került az Apróhirdetések és Oda a buzgóság című vigjáték. Az előbbiben szereplő leányok: Szloboda Margit, Horváth Anna, Németh Anna, Bíró Mancsi, Bőse Mária, Tangl Mária, Pápay Mária, Németh Ilonka, Horváth Mária, Gerse Etus és Terus, Málek Terus, valamennyien tehetségük javát nyújtották és oly nivós előadást adtak, hogy azt bármely hallgatóság előtt lejátszhatták volna. A második darabban szereplő ifjak Domján István, Szele György és Lajos a három Horváth József és Németh János szintén oly ügyesen és eredetien játszották szerepüket, hogy a közönséget állandó nevetésre hangolták. A két szindarab között ismét jól sikerült tombolt rendeztünk, amelyhez Szloboda Jánosné, Bognár Béláné, Gerse Sándorné értékes tárgyakat ajándékoztak, amelyekért ezúton is köszönetünket fejezzük ki.

Nagy veszteség érte a colmári leányifjúságot és egyben a Missziót is Maraczy Gizus elköltözésével, aki Párisban talált elhelyezkedést. Ő volt az ottani nagyszámú leányságnak lelke és vezetője, aki lakásán hetenkint egyházi énekpróbát tartott velük és a vasárnap magyar szentmisék alatt vezette az énekkart és a szindarabok betanításánál és rendezésénél önzetlenül igen sokat fáradozott. A misszió ezúton is hálás köszönetét fejezi ki neki. A jó Isten fizesse meg!

Kirándulás Kaysersbergbe. Április 22-én 60-tagú csoport tanúlságos és kellemes kirándulást rendezett a Vogézek egyik regényes völgyében fekvő

ősi elzászi városkába, Kaysersbergbe. Megtekintették a XIV. századból épén megmaradt gótszerű templomot, múzeumot, a romokban heverő várkastélyt a lourdes-i barlangot mialatt több felvetel készült. Mindenki legalább ne-lány órára elfelejtette az élet gondjait és bajait és testileg lelkileg felír-sülve örömmel tért haza.

SZÉLJEGYZETEK

A pap ne politizáljon! Olyan sokszor halljuk ezt a frázist. Olyan sokszor tapsolunk is ezekhez a kijelentésekhez. A Szentatya, aki különleges engedélyhez köti a papok parlamenti szereplését, aki szigorúan elítéli a vallást a politika rúdjához fogó »Action Française -t, aki a nemzetek és pártok közötti testvériséget hirdeti és parancsolja, mintha teljesen eltíltaná a politikát. A magyar képviselőválasztások idejéből igen sok papi torzkép maradt a sörös hordókon szónokló papokról, túlsok, úgy hogy a jó izlés is szinte parancsolólag mondja: a pap ne politizáljon. — Különös! ám ugyanakkor mégis sokan, talán ugyan-azok, akik e frázisokat a legtöbbször hangoztatják, felröjják az egyháziak passzív szerepét az állami életben, a társadalmi működés terén s panaszkodnak amiatt, hogy a tíz parancsolat nem érvényesül a törvénykönyvekben, a politikában, a társadalmi érintkezésben. Ugyanakkor mégis hallunk beszélni egyházpolitikáról, tudjuk, hogy az Egyháznak van diplomáciai képviselete s hogy az Egyház kívánatosnak tartja, hogy olyan országokban, ahol a katolicizmus kisebbségben van, vagy elnyomatásban részesül, legyenek katolikus politikai pártok. Hogy a katolikus jelzőt a nevéükben is hordják-e, vagy csak a szellemükben az okos megfontolás dolga lehet. — Ime tehát egyrészt tiltja az Egyház az egyháziak politizálását, másrészt az Egyház ténylegesen mégis bevonul a politika sáncába. Nem belső összehitkezés-e ez elv és gyakorlat, tanítás és élet között? Nem! Az Egyház nem kívánja a politikát. Ez tény. Az Egyház azt kívánna, hogy minden embert hasson át a kereszténység izzig-vérig. Ha cselekedeteinkben Isten tízparancsolatát valószínűleg meg, ha életünkben Krisztust követnénk az egynéke, közösségek, államok, nem volna szükség politikára, konkordátumokra. Mivel azonban emberek és közösségek, népek és pártok messze távolodtak a keresztényi szeretet, őszinteség és igazságosság tanításától s mivel nemzetek sorsa nem a tízparancsolat törvényei szerint, hanem emberfaragta szerződések és politikai könyvhak szakácskönyvei szerint intéződik, az Egyház nem állhat tétlen és kénytelen a politika fegyveréhez nyulni. Nem a »cél szentesíti az eszközöket« elv alapján, hanem az »egyedül választható rossz és rosszabb közül választhatom a rosszát« elv alapján. Az Egyház mindig azt fogja kívánatosnak tartani, hogy az emberek, a közösségeket a kereszténység hassa át, hogy a papok a templomban, iskolában, családtárogatásokkor, társadalmi érintkezésben elsősorban az emberek újra keresztényesítését szolgálják, parancsolni fogja, hogy a politikát¹ tárták magukat távol és mégis, mindaddig, amíg erre szükség lesz,

küzdeni fog a politika fegyvereivel is, mert az *Egyház e világon van*. Az Egyháznak nem közömbös, hogy Oroszországban szovjeturalom van, hogy Franciaországban a gyermekek nem részesülhetnek az iskolában vallásoktatásban, hogy különféle szerződések nemzeteket döntöttek a nyomorba, hogy egy-egy országban istentelen pártok leigazva tartanak tíz-százmilliónyi népeket, hogy az igazságosság elvét miként gyakorolják a törvénykönyvek szerint. Az Egyház e világon van, tagjai a földön élő katolikus keresztények, tehát nem szellemek, hanem hús és vér emberek, kik modern idők modern eszméaramlataiba vannak beágyazva és nemzetükben gyökereznek. Beszéljünk tehát okosan erről az elvről. Ne makogjunk frázisokat esztelenül mások után, olyanok után, akik fölnyesen elintézve, kikapesolva az Egyházat s egyháziakat a politikából a markukba nevetnek a könnyű győzelem felett. *Mi katolikusok is e földön élünk és nem kapcsolódhatunk ki e földi élet szociális, társadalmi, nemzetközi szövetségéből.* Ne legyünk éheltelenek! Ne legyünk mindig kiskorú gyermekek! Ne szaladjunk okvetlenül mindig mások járszallagján. Lehet nekünk önálló politikai meggyőződésünk. És ha nem tartjuk papjainkat kiskorúaknak, vagy e földi élet ezer tüneményével, eszméaramlatával szemben siketnémáknak, hát tiszteljük a politikai meggyőződésüket. A hívő szabadnak érezheti magát papjának politikai meggyőződésétől, de ugyanakkor tartsa tisztelőben azt.

A magyar ember hú a királyához! S ha ezt mondjuk, akkor a magyar ember fogalma alatt nem néhány éretlen diákot, mű-negyvennyolcást és bizonyos büstömegeket, vagy húsfogyasztókat értünk, hanem értjük a magyar parasztot, a józan, gerinces, tekintélyt ismerő és tisztelő magyar népet. Azt a magyar népet, amely független és maga felett is független urat kíván látni. Ez a derek, keménykötésű és hűségéről ismert magyar nép hú ma is a királyához. Ezt bizonyítja az a kis részlet-eset is, hogy egyszerű franciaországi magyar munkás emberek elítélőleg és megbotránkozással beszéltek az egyik franciaországi vezető magyar beszédéről, melyben sorozatosan érte támadás azt a királyi családot, amely Magyarországot kiemelte a balkáni vívből és amelynek a fejét ma is Királynak ismerjük el minden detronizációs kénysértörvény, minden cseh-oláh és délszláv fenyegetés ellenére, minden néhány magyarok turulmadaras és nemzetiszínű szallaggal átkötött diszszónoklatai ellenére. Ha kénysértörvénynek, megalázó szegénytörvénynek mondjuk a Trianon-i béketörvényt, akkor miért tartjuk különben a trónfosztó törvényt? Ha hiszünk Nagymagyarországban megcsönkítottságunkban, akkor miért vétek Királyság lévén Királyról beszélni? Ha a piros-fehér-zöld a mi drága nemzeti színeink ugyan miképpen állnak ezzel ellentétben a mi legitímista érzelmeink? Önmagát teszi neveltségessé, aki ma magyarjaink között a verekei szorosbelieket keresné. Analizálja ki önmagában gyorsan, de gyorsan az illető Bendeguznak vérért! ami pedig a magyar nyelv ismeretét illeti, valljuk be

őszintén, Steenockerzeelbe iskolába járhatnánk magyar nyelv-, történelem- és földrajzóra! — Hála Istennek, Magyarország még Királyság és bizonyos köztársasági illuzionisták demokrácia bombaszjai felelet nélkül is maradhatnak. Ha ugyan nem elegendő felelet némely köztársaságok demokráciájának a posványa és szennye. A trósztoknek, kartelleknek és pártoknak ebből a demokráciájából nem kérünk. Király nélküli Királyságunkban is elég volt már belőle! — A magyar ember királyhú, a magyar ember Szent István országát akarja, a magyar ember élni akar! ime ezért várja haza a magyar nép törvényes Királyát!

GÉPEK

Gépek, gépek . . .
Amerre járok, amerre lépek,
Szörnyeteg torkú molochok,
Gépek, gépek . . .

Itt minden brúg, dohog, zörög,
Okád, kormol, füstöl és éget.
Föllázadtak és királykodnak
A gépek.

Az emberek rabszolgák lettek.
Ruhájuk izzadt, ingük tépett,
Vélőt, vért szívznak, embert falnak
A gépek.

Már ellefejtünk imádkozni,
Már nem tudunk az égre nézni.
Nem álmunk már csodaszépet.
Meggölték a költészetet,
Meggölték az Embert a gépek.

Elfújták a napot az égről,
Beszenneyték a szűz eget.
Új fényre lesnek már a népek.

Jaj, mindenevő, nagyhasú,
Száztorjú csinált istenek,
Ostromba gépek!

Az ember csinált önmagának
S most képetekre alakult.
(Kifinomult és elvadult.)
Gépezet lett az egész élet.
Az emberek, a nemzetek
Csak gépek, gépek.

Gépek, gépek . . .
Ti jó szolgák, ti rossz urak!
Új, imádott « faragott-képek »!
Nem görnyedek rabszolgátokká!
Menekülök, fölétek lépek,
Onnan kiáltom a világra,
Hová nem ért még mérgetek!

Minden szívek és minden népek,
Térjetek észre, értsetek!
Többek vagytok, nem vagytok gépek,
Nem vagytok gépek!

Székely László

.....
Aki gyökeresen le akarja győzni korunk rossz szellemét
annak a nyereszkedés, gazdagodás szellemével szembe kell álli-
tania az evangéliumi szegénység szellemét és a jelenvilágiság
élet-étoszával az evangéliumi másvilágiságot.

KERESS! KÉRDEZZ! KUTASS!

szellemi torna

Összeállítja: VÁRKONYI MÁTYÁS

Motto: « Gondolkozom, tehát vagyok »
Gondolkozzál tehát, hogy lehess.

A MAGYARÁZATOT LÁSD A 4. SZÁMBAN

Beküldési határidő 1934. május 15

Ki ez ?

A debreceni kollégiumban tanul. Kisujszálláson tanító, rövid ideig színes, majd jegyző. A szabadságharcban mint nemzetőr vesz részt. A M. Tud. Akadémia főtájkára, a Kislaludj-Társaság igazgatója. A világirodalom egyik legnagyobb ballada írója. Egynehány műve: Az elveszett alkotmány, Murány ostroma.

Ki írta? Melyik művében?

Dicsőség a magasban Istenünknek,
Dicsérje őt a föld és a nagy ég,
Ki egy szavával hiva létre mindent
S pillantásától függ ismét a vég.

Melyik ország ez ?

Királyság. Nyugati része sík, keleti dombos. Legnagyobb jövedelme a marhatenyésztés és ebből kifolyólag a tejtermékek exportja. Nagyon művelt nép. Hajózása jelentékeny. Terményei és iparikkai: gabona, burgonya, vaj, hús, tojás, háziállat, hal, konzerv, olaj.

Melyik növény ez ?

Amerikából származik, egylaki pászfitű. Meleg és mérsékelt égöv alatt terem. Emberi és állati táplálék. Rostja papíryanag.

Melyik állat ez ?

A hullók osztályához tartozik. Nagy lomha állat. Testét erős bőr fedi, hátát csontos pajzs. Tropicus édesvizekben él.

Melyik világrész, melyik országában él a tapír ?

Melyik a világ legnagyobb tava ?

Hol van a legtöbb csapadék a földön? Mennyi ?

Mi a lósz ?

Melyek Csonka-Magyarország öt legnagyobb városa ?

Milyen távol van a Föld a Naptól (középtáv) ?

MEGFEJTÉSEK

A 4. számú P. K. Tudósítóban feladott kérdésekre.

Munkácsy. Rákosi Viktor: Elnemult haragok. Spanyolország. Burgonya. Egér. Város a Himalájában. Kőrösi-Csoma Sándorról híres. 1877-1882. Szt. István, Szt. László, Szt. Imre, Szt. Erzsébet. Máté, Márk, Lukács, János. Kékestető, 1010. Egyenlítő. Ausztráliában és Új-Guineában. Nyugatindianában. Olasz festő. Elparéntáló, búcsúzóató életrajz.

DIJNYERTÉSEK:

1. díj. Zsebóra: Tóth Béla (30 pont);
2. díj. Börtárca: Halmi Károly (24 pont);
3. díj. Könyv: Adamec Irén (23 pont).

A díjakat elküldtük.

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration:

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XV*. — Tél.: Vaugirard 08-57

Északfranciaországi szerkesztőség: Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord).

Délfranciaországi szerkesztőség: Abbé SZOKOLYI, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtanuln kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 5. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Május

Május királynéja

Az év legszebb hónapjában, májusban, amikor a természet szépségének bámulatos gazdagságát tárja fel az ember előtt, amikor a rét Istenszötte színompás szőnyegét teríti elének, a lombos erdő titokzatos csendjét édes-bús madárdal csicsérgése tölti be, a virágok ezerféle illata és színe megkapja szépség után sóvárgó lelkünket, felhangzik a Mária tisztelők ajkán az ének: Üdvözlégy május hajnalán, Üdvözlégy szép Szűz Mária! A legszebb hónap minden díszét és ragyogását annak az áldott Szűznek ajánljuk, kit a mennyei Atya a legszebbnek és legméltóbbnak talált arra, hogy egyszerűt Fiának Jézus Krisztusnak Anyja legyen.

Amily szép, mosolygós, deris május hava, olyan a mi, Anyaszent-egyházunk és ezen meghitt, otthonias derének titka a Boldogságos Szűz, örömlünknek oka. Nagyon jól mondja egy híres protestáns tudós: « Miért oly hideg a mi protestáns vallásunk? Mert nincs anyja. » Nekünk katolikusoknak ellenben családias meghittség deris melegét égis Anyánk adja meg, ki az ő anyai szeretetének és gyengédségének kimeríthetetlen kincstárából bőségesen részesíti a hozzá forduló és nála oltalmat, segítséget vigaszt kereső lelkeket. Mi a soha ki nem aludó és nem csökkenő anya szeretet melegében örvehdhetünk és az élet gondjai és bajai között ránk zuhanó dermesztő téli sötétségben is májusi tavasz ragyogó örömlélekkülével a gyermeki szeretet dalát zengjük: « Van égi anyánk, ki szeret és gondol reánk. »

Élünk-e Szűz Mária gyermekségének májusi örömeiben? Ő mindenkor megmutatja, hogy anyánk, ezt hirdetik a kegyhelyek ezrei szerte a világon, a csodás imameghallgatások, a lelkek világában történő gyógyulások nap-nap utáni eseményei. Igen, ő megmutatja, hogy anyánk, de vajjon mi is megmutatjuk-e neki, hogy gyermekei vagyunk, kiknek szíve

Szerkesztői üzenetek.

Sz. J. Lille. Szomorú szívvel olvastam V. 24-iki leveléből, hogy még mindig nem dolgozik, mert nincsen munka. Fiatal, tetrekész karoknak és élniakarásnak talán a munkanélküliség a legnagyobb megpróbáltatás. Bizon a Gondviselésben! A terv, amiről ír, nem rossz gondolat! Próbálja meg a keresztülvitelét. Igaza van. R. J. barátját az Öntől kölcsönvett pénz visszamenetése mehetnek pénztelensége, hallgatásában a szegényérzete, de csak részben. Sajnos, a közmondás kérlelhetlenül beigazolódik: Ha barátból ellenséget akarsz csinálni, kérj tőle vagy adj neki kölcsönt. Amit a Hellemes-i B.-ekről ír, az megdöbbent engem is. Az ő fájdalomukban részt vesznek, de elítélem, hogy katolikus edesanyjukat nem a katolikus vallás szertartása szerint temették el. Mennyire jól esik levelében e sorokat olvasni: «Már két éve múltott annak, hogy minden hónapban van egy nagyon kedves napom. Az a nap, amelyen a *Párisi Katolikus Tudósítót* kapom. Olvasása közben mindig erősebben dobog a szívem az örömtől, hogy egyre többen és többen vagyunk a Missziók kötelékében. Tudom azonban azt is, hogy még nagyon sok katolikus magyar ember, ki itt él Franciaországban, nem ismeri a Missziót, vagy nem csatlakozott hozzá, pedig vallása, igazi meggyőződése idehúzza őt, de nem mer jönni tudatlanságból, mások terrora miatt, hanyagságból... O, beh szeretném ezeket odakiáltani, hogy jöjjenek, csatlakozzanak, az egységben van az erő!» Köszönöm, hogy így ír és kérem, hogy első-sorban személyes ismerőseinél szóljon ilyen értelemben, apostolkodjunk! Üdv!

A. J., *Prieuré-de-Binson (Marne)*. Önnek is szomorú tapasztalatai vannak a kölcsönadott pénzzel s erre vonatkozólag írja, hogy nem hiszi, hogy olyan ember, aki a kölcsönvett összeget éveikig nem adja vissza, feljárjon a Misszióba. Az illető nem jár be, csak nagyon ritkán. Ez alkalommal összehasonlított tesz némely hangos műkeresztények és egyszerű, csendes zsidók között az utóbbiak javára. Aláírom én is az összehasonlítást. Ez esetben azonban talán ne legyünk nagyon szigorúak. Az illetőben jóakarát és készség bőven van, csak kevés az *erős akarát*. Majd minden rendbejön! Örülök annak, hogy egészsége helyreállott. Megyek ám!

A. F., *Grenoble-Rondeau*. Kedves Ferkó, miért nem jött La Salette-be? Az állomás megígérte reggel, hogy utannak jön délután. Remélhetőleg nincsen semmi baj? Egy zarándoklát lelki fürdő is! Egészségére vigyázzon! Üdvözet!

L. J., *Vaulx-en-Velin*. Fiatal barátom, ismeri-e a hazai közmondást: Az ígéret szép szó...?

A. J.-né és G. J.-né, *Echirrolles (Isère)*. Beszélgetésünkre visszaemlékezem és nagyon kivonatossan közlöm a legyihely történetét e számban. Apóják mindig magukban és családjukban a Szűz Anya tiszteletét, hogy az Ó közbenjárásával újra virágskert legyen gyászborult Pannónia!

W. L., *Ipolydamásd*. Köszönjük a küldött üdvözetet. Jó egészségét és Isten áldását kívánjuk kedves családjának és Önnek!

G. H., *Marseilles*. Önnek és még nagyon sokaknak üzenem, hogy kívánatra a Missziók lelkeszei nagyon szívesen állítanak ki missziós tagsági igazolványt, de természetesen csak azoknak, akik valóban tagjai voltak a Misszióknak. Ez az igazolvány, több tapasztalat van már erre, nagy hasznára lehet különösen a hazautazóknak. Erkölsí bizonyítványt külföldi magaviseletéről csak azoknak adhatunk, akikkel találkozhattunk, akiket modunkban volt megismerni, akik — bocsásson meg e kitételért! — nem kerültek a lelkeseket úgy, mint az ördög a szentelt vizet, akik keresztényi életet éltek és ezt nem titkolták, akik nem 5 és 8 esztendőskorban kereszteltetik a gyermeküket közvetlenül a — hazautazás előtt!

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration:
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél.: Vaugirard 08-57
Lelkészek: Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.
A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 6. szám

Megjelenik havonta egyszer

1954. Június

Szent Péter és Szent Pál ünnepén

Emlékek elevenednek fel bennem... Csallóközben és Mátyusföldjén azt tartja a falusi nép, hogy Péter-Pál ünnepének előestjén szakad meg a buza gyökerétől. Az ünnep előestjén a falu népei esti harangszókor áhítattal figyelnek ki a ringó buzatáblákra s képzletben mintha hallanák a nehéz kalászkok terhe alatt hajladozó gabonaszálaknak szikkadó-szakadozó bucsuzását a gyökérezettől. Ilyenkor mindenki buzgón imádkozik a jó termésért. Mert igaz ugyan, hogy a föld bősége, a felhők harmata és a nap sugarai telítik a kalászkokat, de mit ér mindez, ha a jó Isten nem adja át a termést az embereknek, ha jégesővel az arató ember szorgos munkája előtt mindent elpusztít és visszavesz? Ha nem áldja meg azt, amit nekünk adott? Gyermekkorom óta imára kulcsolom össze kezeimet a nagy Apostolok ünnepének előestjén: Istenem, áld meg, amit adtál nekünk!

Boldog, gyermekkori emlék Péter-Pál ünnepéről az iskolai Tedeum. Egy-egy iskolai év munkáját zártuk le. Becsukódtak mögöttünk az iskola kapui s kezdődött a kéthónapos aranyvakáció. Péter-Pál, — munkázás — pihenéskezdés!... Az élet nagy iskolájának a Péter-Pál ünnepe is feltartóztatatlannul közeledik minden évvel, hónappal, nappal, perccel. Gondolok-e erre? Lobogtatni fogom-e akkor is, *ama Péter-Pál ünnepén* bizonyítványomat, amit a legfőbb Tanítómestertől és Itélőbírótól kapok? Megérdemlem-e a hosszú-hosszú pihenést? Gyermekkoromban ösztökélt a jó bizonyítvány, a zavartalan pihenésnek a vágya. Gondolok-e arra, hogy a *nagy Péter-Pál ünnepén* eminens legyen a bizonyítványom, boldog allelujás legyen a Tedeumom és zavartalan harmóniába olvadjon egy élet munkássága után az örök pihenésem?

Szent Péter és Szent Pál, könyörögjeteK értünk, hogy imádságok életmunkássággal bő termést és boldog örök pihenést biztossítsunk magunknak, amikor a életszálaink elszakadnak a földi gyökérfzettől!

A La Salette-i kegyhely története

La Salette az Alpeseknek valóban egyik szépségben utolérhetetlen helyén van. Kicsiny község La Salette-Fallvaux és a Dauphiné-i Isère megyének Corps járásához tartozik. Aki Grenobleból vonaton, vagy gyalog megtette Corpsig az utat, sohasem fogja elfeledni azt a gyönyörű panorámát, amit sokféle változatban a folytonosan kanyargó út bemutat. Hosszú időn keresztül a mélységben vadul száguldó Drac vízében és zuhataiban gyönyörködik az ember, majd a havasoknak különféle alakulatai váltogatják egymást. Az út keresztülvezet La Mur községén, hol kegyelettel gondozzák és mutogatják a házat, melyben boldog Eymard, az Oltárszentségről nevezett papok rendjének az alapítója született. Huysmans bíboros elragadtatással beszél e vidékről...

E szépséges helyen, La Salette határában 1.800 méter magas legelőterületen jelent meg a boldogságos Szűz Mária 1846. szeptember 19-én két pásztor gyermeknek, a 11 éves Giraud Péter Maximinnak és a 13 éves Calvat Franciska Melánianak. Mindkét gyermek nagyon egyszerű családból származott. Maximin édesapja kerékgyártó, Melániaé egyszerű napszámos volt. A gyermekeknek alig volt valami képzettségük, éppen hogy a Miatyánkot és Üdvözlégyet tudták imádkozni. Melánia még franciail sem tudott, csak a vidék nyelvjárásában beszélt. A kishű szeleburdi, mozgékony, bőbeszédű gyerek volt, a leánya inkább hallgatag, kissé rest, nagyon csekély szellemi fogékonysággal. Hibája tehát volt mind a két gyermeknek, de éppen így meg kell jegyezni, hogy mind a ketten megőrizték tiszta ártatlanságukat. A Boldogságos Szűznek is talán ez tetszett bennük s ezért tüntette ki őket megjelenésével.

A jelenés a Hétfájdalmú Szűz ünnepe előtt való szombaton délután fél 3 óra körül történt, amikor az Egyház az ünnep első vesperásában e szavakat imádkoztatja: « Oh, mily könnyözön árasztotta el a Szűz Anyát. » Azon a helyen, ahol most a síró Szűz szobra van a forrás felett, a két gyermek váratlanul egy zokogó asszonyt látott ülő helyzetben, két tenyerébe hajtott fővel, égi fényességben. A Szűz Anya egyszerű, de tündöklő ruhában jelent meg, fejét, vállkendőjét, lábait rózsaszínű övezte s nyakában hosszú láncan kb. 25 cm.-es füzület függött. A gyermekek elfogódottan és részvétellel néztek a bánatos asszonyra, míg oda nem szólította őket magához. A Szűz Anya beszélt nekik két fájdalmának legújabb okairól, arról, hogy az emberek nem imádkoznak, káromkodnak, vasárnap elmulasztják a szentmisét s ünnepnap is dolgoznak, a bűnt nem tartják meg, hogy hitükkel nem törődnek és az Ő tiszteletét elmulasztják. Mind a két gyermeknek mondtó egy-egy titkot, amit azok később egyedül csak a Páának, XIII. Leonának árultak

el, egyben parancsot adott nekik, hogy az emberek megtérítésén munkálkodjanak. A hosszú beszélgetés után előttük felemelkedett az égbe.

A két gyermek a jelenést elmondotta a plébánosnak és a bírónak. Hozzadalmias és számukra meglehetősen terhes nyomozás indult meg. Az Egyház hosszú ideig nem nyilatkozott, a hívek azonban 10.000-es tömegekben zarándokoltak a jelenés helyére, ahol több csodálatos esemény is történt. A kis forrás, amely azelőtt csak időszaki volt, azóta bőségesen ontja vizét. Róma 1867-ben engedélyezte a La Salette-i Szűz Anya tiszteletét és a jelenés helyén épült óriási, 2.500 embert befogadni képes templomot kisebb-baziliká rangra emelte, ami igen nagy kiváltságokkal és bücsükkel jár. A két gyermek szép és hithű keresztényi életet élt, Maximin eleinte papnak készült, majd pápai zuávnak állott be Rómában, szíve azonban visszavonzotta őt hegyei közé s 1875-ben halt meg szülőfalujában a La Salette-i kegyhely tövéhen. Melánia mint apaca halt meg Altamurában önmegtadó és szép szerzetesi élet után. A La Salette-i bazilikában őrzik de Bruillard grenoblei püspöknek a szívé, aki lelkes védelmezője és jótévője volt e kegyhelynek s aki 87 éves korában súlyos betegnek maga tette le a bazilika alapkövét. A bazilikához épített zarándokházban, melynek vezetői a La Salettei Miasszonyunk kongregáció papjai, rendes körülmények között 800 zarándokot lehet elszállásolni.

A jelenés óta szakadatlanul járják — sokszor ezres létszámban — a zarándokok a kegyhelyhez vezető utat a *Zokogó Szűz Mariához*, legtöbbször azal a szándékkal, hogy egy jó gyónást végezzenek és bűneikért penitenciát tartsanak. Lourdesban inkább a *Dicsőséges Szűz Anya* tiszteletének a jellege domberodik ki, itt inkább a *Hétfájdalmú Szűz* és a *Bűnösök Ötalmáé*.

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Keresztelés. Május 25-én részesült a keresztség szentségében Novák Anna Mária a párisi Saint-Lambert de Vaugirard plébániatemplomban. Isten éltesse a kis újszülöttet!

Házasság. Március 19-én vezette oltárhoz Fekonya János Gergely Máriát a Sorbey-i (Moselle) plébániatemplomban. — Május 12-én vezette oltárhoz Wágner Béla Szöke Erzsébetet, a Magyar Ház felügyelőjének leányát a párisi St-Lambert plébániatemplomban. A magyar esketési szertartást nézmise követte. A szentmise alatt az Egyházi Énekkar énekelt, melynek az ifjú házasok bugzó tagjai. Szeretettük és megbecsülésük jeléül igen nagy számban jöttek össze az esküvőre a rokonok és ismerősök, kik között ott lehetett látni a magyar kolónia egyesületeinek és intézményeinek vezetőit. A fiatal házaspárnak és a kedves örömszülőknek szeretettel gratulálunk e szép nász alkalmával. — Május 19-én esküdtek örök hűséget egymásnak Tomáger Ferenc és Vince Rózsi Párisban a St-Merry plébániatemplomban. — Isten áldása legyen az ifjú párokon!

Magyar gyóntató. Örömmel értesítjük a párisi, de különösen az Issy-i magyar híveket, hogy P. Kardos Dezső, a N. D. de Sion férfikongregáció

tagja szívesen fogad gyóntatás és lelki megbeszélés ügyeiben kedd és szerda délután kivételével bármily napon lakásán: 8, Impasse Cloquet, Issy (Seine).

Búcsúzás. A közelmúltban búcsút kellett vennünk Misszióknak és Egyház-tanácsunk egy nagyon kedves és szeretett tagjától, Urbán Jánostól és feleségétől, Szabó Máriaától. E búcsúzásban öröm és a tudat, hogy a távozók odahaza megfelelő elhelyezkedést találtak és hogy — tudjuk — megmaradnak Misszióknak lelkes barátainak a jövőben is. A viszontlátásra!

A Szent Erzsébet templomban a déli 12 óras magyar szentmiséket további intézkedésig beszüntetjük.

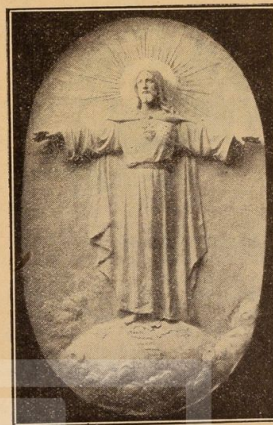
Kirándulás. Június hónap folyamán az egyik vasárnapon kirándulást tervezünk Fontenebleauban. Utiköltség vasúton oda-vissza 10 frank.

Műsoros Teánk, melyet Nagy Ikonával az élén az Egyházi Énekkar rendezett meg a Magyar Ház nagytermében május 6-án délután, várakozáson felül sikerült. A szép kirándulási idő ellenére is a résztvevők színlígt megöltötték a nagytermet. Különösen nagy hatással volt a közönségre Dulánszky Mária szavalata, a bájos kis Rinágl Magdi monologja és művészi zongorajátéka, Veress Lászlóné, Uray Józsefné, Márkus László, Cziffer Emil, Marosi Mihály, Sztankó János által előadott nagyszerű vígjáték. Nagyon szép Mécseket adott elő Ridég Teréz és Kaffán Margit. Marosi Mihály kitűnő konferáló készséggel mulattatta a közönséget, Várkonyi Mátyas pedig a tombola megrendezését intézte a célkitűzésnek és a résztvevőknek is előnyére.

Háziaszonyaink: Gál Jánosné, Zilahy Józsefné, Weisz Ferencné, Szűdy Józsefné, Soty Franciska, Benkő Jolán eredményesen buzgókodtak a büfénél a sok igény kielégítésére. Köszönet érte! A harmóniumvétel terhe enyhült a bevételrel, de még mindig maradt 2.000 frank törleszteni való.

Válaszbélyegeket kérünk! A kedves hívek nem is gondolják, hogy mily nagy összeget emészt fel a lelkesítő irodákban a levelezés. Ugyanakkor azonban semmi fedezete sincsen a Misszióknak az irodaköltségekre. Több alkalommal megirtuk már, hogy a Missziók teljesen önmagukra, illetőleg a hívekre vannak utalva. A májusi Tunósító nyomdaköltsége és postaköltsége egymagában 700 frankot tett ki. Ne tévesszük össze a Missziót a Magyar Házal s a Misszió havi lapját a Magyar Ház lapjával. Ott, hála a Magyar Állam gondoskodásának, van fedezet, a Misszió azonban sem Követségétől, sem Magyar Házától semmi hozzájárulást nem kap. Ezt a tényt, úgy látszik nagyon sokszor ismételni kell, mert sokan nem ismerik a helyzetet. — Nagyon kérjük a kedves híveket, hogy az évi 10 frank tagsági díjon kívül ne feledkezzenek meg adományaikról és ha levelezésük alkalmával a Missziótól választ kérnek, mellékeljenek válaszbélyegeket.

A Tudósító bővítése. Bizonyára nagy meglepetéssel számolják kedves olvasóink a mai szám lapterjedelmét. Bizony megnövekedett a kis lap! Az eddigi 12 oldal helyett 24 oldalt nyújtunk s ezt az oldalterjedelmet igyekszünk a jövőben is megtartani. Sok magyar hívőnek a kérését teljesítjük azzal, hogy bőséges francia szöveget is adunk. Szeretnők, ha odahaza közösen olvassák a francia részt s ezáltal francia ismereteiket is gyarapítanák! A jó Isten áldását és a magyar hívők pártfogását kérjük tartalomban megnövekedett és szellemben felfrissült Tudósítónk apostolkodásához!

LE SACRÉ-CŒUR
par André Besquet

A la fois Dieu et Homme.

ROI par son COEUR

Prince du monde, il nalt dans le dénuement d'une étable. Roi, il n'a pour courtisans que des pâtres.

Il grandit dans l'échoppé d'un pauvre charpentier, n'a pour tout sceptre que sa barbe, et pour couronne que les copeaux de bois qui se prennent à sa longue chevelure de nazaréen. Il s'habille du chanvre de la maison, tissé par sa mère pauvre. Il dédaigne la langue de la ville et ne rougit point de parler l'araméen, le patois de chez lui.

Il s'adresse aux pauvres gens des campagnes avec une bonté qui confond le cœur de la Samaritaine... Et avec une telle séduction que de pauvres bateliers, en entendant ses paroles, laissent là leurs filets et s'attachent à Lui pour la vie...

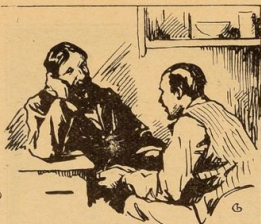
Des hommes, au long des siècles, ont pu méconnaître cette divine figure qui, depuis bientôt deux mille ans, séduit, console et fait palpiter d'amour l'humanité. Contre le Christ et sa doctrine, ils ont pu formuler des griefs de toute sorte. Nul, pourtant, n'a osé l'inculper d'orgueil et de dureté.

Les plus acharnés de ses adversaires ont dû s'incliner devant cette affirmation serene qu'il a prononcée un jour: « Apprenez de moi que je suis doux et humble de cœur! »

Ah! vous tous qui, avec anxiété et parfois avec une âpre fureur, recherchez, à cette heure, par le monde, la grande Figure capable de rendre à une Société en dérive et en faillite son équilibre et son bonheur, puissiez-vous comprendre qu'un seul Homme — un seul — possède aujourd'hui encore une envergure assez large et assez puissante des deux bras pour aller, jusqu'au fond de l'univers, apaiser les haines et susciter l'amour: c'est Celui qui, afin de pouvoir êtreindre contre son Cœur l'humanité toute entière et hausser les peuples réconciliés jusqu'à son baiser de paix, a étendu et fait clouer ses deux bras dans le geste le plus immense qui soit: le geste royal du Crucifix.

PiETTE LHANDÉ, S. J.

Mes soirées chez PEQUILLAT

LA PROVIDENCE Dieu s'occupe-t-il de nous ?

— Tu me disais, le dernier jeudi, commence Péquillat, que Dieu s'occupe de nous, même dans les détails de notre vie, et je te répondais qu'on a peine à le comprendre...

— C'est vrai. Nous sommes si petits hommes que nous pouvons difficilement nous hausser, si on peut dire, à l'échelle de Dieu. Et puis, cela nous dépasse tellement que de fait, nous ne l'aurions pas imaginé. Il fallait qu'il nous le dise. Mais, IL L'A DIT !...

Et si clairement, que tout chrétien sait que Dieu s'occupe de lui de tout près, même dans les menus détails de sa vie : *Tous les cheveux de notre tête sont comptés et pas un ne tombe sans sa permission.* Voilà, je pense, une image bien simple, très à notre portée et qui en dit long sur l'attention de la Providence à notre égard.

— Oui, mais il semble que c'est lui manquer de respect que de voir Dieu occupé, quasi perdu dans ces détails.

— Il semble... mais il n'en est rien, puisque précisément, il a insisté sur ces vérités. D'abord à seule définition qu'il nous a donnée de lui-même tient en ce mot : *Père* ; puis, maintes fois, il s'est efforcé de nous faire comprendre que ce n'était pas une parole en l'air, une appellation vague et imprécise. Oui, il est *père*, au sens très complet du mot. C'est donc un devoir pour nous de le considérer comme tel, de le voir, Providence invisible mais attentive, veillant sur chacun de ses enfants :

sur le pêcheur, louvoyant tout seul, la nuit, dans la bise,
sur le bûcheron, isolé dans sa futaie, un sombre soir d'hiver,
sur la mère berçant son enfant,
sur le malade solitaire qui souffre dans la nuit..., etc...

Mais n'est-ce pas admirable, mon cher Georges, et touchant et singulièrement réconfortant pour les chétives créatures que nous sommes ?

— Oui, certes, très beau et très consolant, mais cela suppose une telle puissance et si multipliée, que nous avons peine à le concevoir.

— Bien sûr, mais Dieu est Dieu tout de même ! c'est-à-dire infiniment grand, infiniment puissant... Songe à la voûte du ciel, à ces millions de soleils qui tournent là-haut, qu'il a créés et dont il dirige sans effort la gigantesque sarabande...

Mais ne montons pas si haut. Tiens, ramasse ce grain de sable. Si minuscule qu'il soit, il n'a pas échappé à l'œil du Créateur ; Lui pourrait te dire, seconde par seconde, l'histoire des centaines de siècles qu'a vécus ce grain de sable, et même, à l'avance, sans

erreur ni hésitation, celle des cent mille ans peut-être qu'il vivra encore...

Eh bien ! cette attention précise, spéciale, incessante, multipliée par des milliards et des milliards, autant de fois qu'il y a sur terre de grains de sable, de gouttes d'eau, de molécules d'air et de brins d'herbe, et tu n'auras encore qu'une bien pâle idée de la façon dont Dieu mène le monde.

— Mais alors...

— Mais alors, écoute bien ceci : s'il suit ainsi, dans le détail, chacun des atomes du monde inanimé, quelle attention ne prêtera-t-il pas à l'histoire bien plus courte, bien moins encombrée et bien plus importante pour lui, de tous les hommes nés ou à naître, de ces hommes qui sont *des âmes* et à qui il a voulu, nous l'avons vu, communiquer sa propre vie ?

— Alors, Dieu a prévu que je naîtrais tel jour, telle heure, dans tel quartier, que je prendrais tel métier, que je me marierais, etc...

— Parfaitement. Chaque enfant qui vient au monde est, à l'avance, marqué par Dieu pour une œuvre bien définie, bien précise. Dieu a formé sur lui un plan personnel. C'est un *ouvrier embauché pour une tâche déterminée.*

— Une tâche déterminée ! Le bon Dieu nous indique notre tâche ! Je voudrais bien voir cela, par exemple. Si je connaissais « son plan » sur moi, si je l'entendais me parler comme à saint... saint Paul, je crois, sur le chemin de... Jérusalem ?

— De Damas.

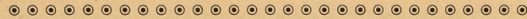
— De Damas, si tu veux. Eh bien, il a eu des indications précises : va-t'en à tel endroit. Tu trouveras telle personne qui te dira ce que tu dois faire, etc... Mais, pour moi, rien de pareil. Je ne sais rien ou pas grand'chose. C'est l'obscurité.

— Quelle erreur ! Tu sais tout ce que tu as besoin de savoir, mais tu n'as pas besoin de *tout savoir à la fois*. Le mécanicien d'un train de nuit n'attend pas, pour lancer sa machine, d'avoir découvert, d'un seul coup d'œil, tout son parcours. Au départ, on accroche à la locomotive un méchant fanal, de quoi reconnaître, à chaque tour de roue, vingt ou trente mètres de rails..., ce qu'il parcourra en une seconde quand il sera lancé !... Et en avant ! Est-ce sage ?

Bien sûr, parce que, comme nous disions du chrétien, il *sait*, en un sens, il a la foi ! Il sait que la voie est vérifiée, les aiguilleurs à leur poste, les signaux en bon état, les « crocodiles » au besoin sous ses pieds, pour suppléer à quelque défaillance humaine ou matérielle. Ainsi de nous. Nous avons toutes les indications qu'il nous faut.

— Toutes les indications !... Mais où sont-elles, je te prie ? Entre un peu dans le détail, pour aujourd'hui, pour demain, tu me feras plaisir.

— Où sont-elles ? Mais tout simplement dans les événements qui se partagent notre journée. Tu veux des précisions ? Écoute. Il est maintenant huit heures du soir, le soleil a disparu, déjà l'ombre et le silence — relatif — envahissent la terre. Tu as bien travaillé et tu es las. C'est la façon pour Dieu de te dire : « Allons, bon serviteur, je t'invite au repos. Reprends des forces pour la journée prochaine... Et la nuit se passe. Demain matin, ton réveil s'ébranle...

C'est la voix de Dieu qui t'appelle à la besogne. Tu sors... Du côté de l'Orient, tout l'horizon flambe, radieux, les petits oiseaux lancent leurs premières notes, partout c'est un frémissement de vie, comme une louange au Créateur. C'est sa façon à lui de se rappeler à ton souvenir, de te demander si tu as pensé à élever ton cœur, à faire ta prière... Te voilà à l'atelier ; ton travail, la « tâche prévue » est plus aride qu'à l'ordinaire. Ton directeur ou contre-maitre est d'humeur chagrine...

— Ça arrive.

— C'est le bon Dieu qui te demande un effort supplémentaire. En revanche, quand tu rentres, à midi, les enfants ont été sages, la bourgeoise t'a préparé un bœuf mode tendre, moelleux, parfumé...

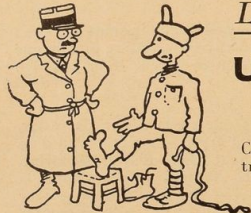
— Ça arrive aussi.

— Cette fois, c'est un petit sourire de la Providence pour t'encourager, etc., etc. Comme il est simple, n'est-ce pas, le langage de Dieu, mais comme il est clair de façon générale. Il n'y a qu'à l'entendre. Il suffit de *se laisser faire*, tout en usant, bien entendu, de sa raison, de son intelligence, de son énergie, de sa prévoyance, pour parer aux difficultés de la vie et être à la hauteur de sa tâche.

— C'est égal, il y a des moments durs.

— J'y arrive. Mais, si tu le veux bien, ce sera le sujet de notre prochaine causerie.

P. CROIZIER.

Les joyusetés de la caserne

Un pléonasme!

En rentrant de l'exercice, le Capitaine avise une recrue qui traîne péniblement la jambe.

— Pourquoi boitez-vous ainsi, demande-t-il ?

— Mon Capitaine, répond le fantassin, j'ai un ongle incarné dans la chair.

— Vous irez à la visite demain. Mais il suffit de dire un « ongle incarné » ; en ajoutant « dans la chair », cela constitue un « pléonasme ».

Le lendemain, à la visite :

— Et vous, qu'est-ce que c'est ? demande le Major.

— M'sieur le Major, c'est un pléonasme.

— Un !!!

— Un pléonasme, Monsieur le Major. C'est le Capitaine qui l'a dit. Et je vais enlever ma chaussette pour vous le montrer.

NOTE. — Un pléonasme est la faute de langage que l'on commet en répétant inutilement deux fois la même chose : le mot « incarné » signifie exactement « dans la chair ».

Fête-Dieu

La solennité de la FÊTE-DIEU sera célébrée le 3 juin.

La fête est d'origine ancienne et remonte au XIIIe siècle ; elle fut célébrée pour la première fois à LIÈGE (Belgique), en 1246, grâce à l'influence d'une sainte religieuse qui s'en fit la propagatrice, la bienheureuse *Julienne du Mont-Cornillon*, prieure du couvent de ce nom. Le pape *Urbain IV*, — un pape français, digne contemporain de *saint Louis*, — étendit la fête en 1264 à l'Église universelle, sous le nom de *CORPUS CHRISTI*, — *le Corps du Christ* — et *Clément V* la confirma en 1312.

L'admirable prose « LAUDA SION », si belle lorsqu'elle est chantée à pleines voix d'hommes pendant la procession, est due au pieux et savant dominicain, le docteur *saint Thomas d'Aquin*.

Toutes les âmes qui ont le goût du divin se plairont à glorifier la sainte EUCHARISTIE et à chanter de cœur, avec le poète :

Le don de Dieu

... C'est alors, ô mon Dieu, que vous m'avez parlé
Et que vous m'avez dit : — « Viens, c'est moi que tu cherches ;
C'est moi qui suis l'Amour sans mesure et sans fin,
C'est moi qui suis la manne et la source d'eau vive,
Viens t'asseoir à ma table, inapaisé convive.
Moi seul puis assouvir et ta soif et ta faim. »

— ... O repas nuptial, mystérieux festin,
Où j'ai goûté l'amour et bu la certitude,
Où tout mon être a débordé de plénitude !
O mon Dieu, donnez-moi tous les jours de ce pain !

FRANCIS JAMMES.

Il ne le fera plus

La mauvaise éducation

C'est un petit imprudent. Je l'ai vu tout de suite, à la façon dont il descendait du trottoir et traversait la rue pour ramasser sa balle. Pourtant il a bien six

ans : il est d'âge à comprendre le danger.

Mais il n'est pas seulement imprudent, il a bien d'autres défauts, comme vous allez le voir.

Son papa le suit, bavardant avec des amis. Il a crié :

« Jacques, ne descends plus du trottoir ou gare à toi. »

Un instant après, voilà de nouveau Jacques au milieu de la rue, regardant son père d'un air insolent.

Le père se précipite, l'air furieux, prêt à le secouer. Mais Jacques lève la main vers son père.

Alors, celui-ci :

« Essaye et tu attraperas une de ces corrections ! »

Malgré la menace, Jacques donne à son père une tape d'un air hargneux.

Moi, qui suis assise sur un banc là tout près, j'en ai la respiration coupée. Que va-t-il arriver ?

Eh bien ! j'en ai honte pour ce père, mais il n'est rien arrivé du tout.

Il a dit d'un ton désolé :

« Comme tu es méchant, voyons. »

Et il a ajouté, un peu gêné devant ses amis et devant moi, de se laisser faire ainsi :

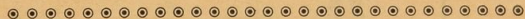
« Il ne le fera plus. Dis que tu ne le feras plus, Jacques. »

Il l'a soulevé dans ses bras et il a embrassé le petit visage rébarbatif et insolent qui ne daigne pas s'attendrir.

Mais bien sûr que si, pauvre père, qu'il le fera encore !

Pourquoi ne le ferait-il plus ? Lui avez-vous fait comprendre qu'il avait tort ? L'avez-vous puni de façon qu'il se souvienne de la leçon ? Il a, en quelques minutes, accumulé les fautes : désobéissance et insolence, manquement à l'un des grands commandements de Dieu :

« Tes père et mère honoreras. »

Et cela s'est terminé, pour lui, par un baiser qui ne lui a même pas fait plaisir, qu'il a accepté avec un visible dédain parce qu'il prouvait votre faiblesse.

De cette regrettable scène, vous auriez pu tirer pourtant une chose profitable à ce petit Jacques, que vous semblez tant aimer.

Vous auriez pu le gronder, et il aurait compris que vous l'aimiez vraiment, puisque vous ne vouliez pas qu'il soit écrasé. Il aurait compris que les parents voient ce qui est bon pour leurs enfants, et que par conséquent, il est toujours plus sage d'obéir.

Et si, malgré cela, ce petit malheureux vous avait frappé, vous auriez dû le punir avec d'autant plus de sévérité que vous l'aimiez davantage... « **Qui aime bien, châtie bien** », proclame, non sans raison, la sagesse des éducateurs. Et il aurait compris combien il est grave de manquer de respect à son père.

Si vous l'aimiez vraiment, son attitude vous aurait fait une peine énorme, et vous auriez dû, pour son bien, le traiter très froidement pendant un jour ou deux. Vous auriez vu alors un petit visage bouleversé par le remords, et jamais plus il n'aurait recommencé, car il aurait eu conscience d'avoir très mal agi.

Mais si vous continuez comme vous avez commencé, je tremble pour vous quand Jacques aura vingt ans.

TANTE JEANNE.

Savez-vous que...

1934 voit le 50e anniversaire de la loi
syndicale ?

La Révolution française, par les lois des 14-27 juin 1791, avait aboli les Corporations de métiers et en avait interdit la reconstitution.

Il fallut près de cent ans pour que soit restitué aux travailleurs le droit de s'associer qu'on leur avait enlevé au nom de la liberté ! La loi du 24 mars 1884 a donné aux syndicats l'existence légale, faisant droit à la protestation ouvrière qu'ALBERT DE MUN a justement appelée « la révolte du droit professionnel contre les oppressions séculaires de l'individualisme ».

Les premiers syndicats chrétiens furent fondés en 1886 et 1887. Actuellement, depuis la loi du 12 mars 1920, les syndicats professionnels jouissent d'une capacité très étendue. Des organismes comme le CONSEIL NATIONAL ECONOMIQUE commencent à intégrer de plus en plus dans le cadre national les forces professionnelles, selon la formule chère aux militants chrétiens : « LE SYNDICAT LIBRE DANS LA PROFESSION ORGANISÉE ».

Pygmées et gorilles

L'ART
DE
FAIRE
DU
FEU

Les Pygmées sont une race très ancienne du centre de l'Afrique. Vivant sous l'épais ombrage de la forêt équatoriale, ils ne sont pas noirs, mais ont le teint de couleur olivâtre.

De taille très petite — la plus petite connue — sans avoir la difformité des nains, ils ne dépassent guère 1 m. 30 et donnent l'étrange impression à la fois d'enfants et d'hommes faits.

Leur tête forte alourdit leur silhouette, dont la ligne s'épaissit d'un abdomen toujours proéminent. Ils ont les pommettes saillantes, le nez écrasé, la bouche épaisse, les cheveux rares et crépus. Leur vêtement n'est qu'un simple pagne fait d'herbages tressés ou d'écorces d'arbres assouplies par battage.

Les Pygmées vivent par familles et se groupent autour d'un chef. Ils n'ont pas de

résidence fixe. Dans la forêt immense, ils se construisent hâtivement de minuscules maisons en branchages ; le côté époinché est fiché en terre ; des herbes nouées réunissent les extrémités libres. Sous cet abri léger, ils dorment la nuit pendant qu'à tour de rôle un d'entre eux monte la garde contre les fauves ou les serpents.

Malgré leur existence sauvage, les Pygmées se distinguent des autres races africaines par une certaine pureté de mœurs qui a fort étonné les missionnaires et les explorateurs. La vie de famille se rapproche singulièrement de ce qu'elle est chez les Européens : la femme est l'associée respectée du mari, et non pas un simple instrument de travail, les enfants sont aimés et bien traités. Les Pygmées croient et disent que c'est Dieu qui les a créés, un Dieu unique et bon qui leur procure le gibier.

Ces constatations, que la Science ethnologique actuelle a faites avec étonnement sur diverses peuplades, restées depuis toujours à l'écart de notre civilisation, tendent à prouver que l'homme primitif, bien loin de ressembler par ses mœurs à la bête, vivait au contraire d'une moralité supérieure.

C'est que l'homme n'est pas simplement une bête évoluée péniblement au cours des âges ; à l'origine, le Créateur de toutes choses et de la vie a joint à son corps une « âme » qui l'a fait « homme ».

C'est au contact de la nature que vivent les Pygmées.

Armés d'arcs, de flèches souvent empoisonnées et de larges coutelas, ils se sentent chez eux dans le fouillis inextricable des racines géantes, des lianes et des grandes herbes à travers lesquelles ils savent marcher, rapides, infatigables, à décourager les Européens... fussent-ils missionnaires !

Ils tirent de l'arc avec une adresse sans égale, atteignant avec une précision redoutable des animaux en pleine course, abattant dans leurs évolutions d'acrobates les singes qui bondissent dans les hautes branches des arbres.

Essentiellement forestier, vagabond et parasite, le Pygme est détesté pour cela des autres peuples noirs, qui le méprisent et le considèrent comme un monstre, insaisissable, brave au combat, mais dégoutant par la saleté de sa hutte. La présence d'un seul enfant pygmée suffirait à faire évacuer l'école d'un missionnaire !

En dépit de cette réputation, le sens moral des Pygmées se manifeste encore en ce qu'ils sont honnêtes, d'une honnêteté à eux.

Leur manque-t-il quelque chose, ils viennent le prendre, mais on ne peut dire qu'ils le volent, car ils laissent en échange ce qu'ils estiment le juste prix : un morceau d'antilope pour un régime de bananes, quelques noix de coco pour une poignée de légumes... Si le système ne plaît pas, peu importe au

pygmée ; il n'a jamais rien pris sans payer son dû ; tant pis pour ceux qui ont une autre manière de comprendre le *tien* et le *mien* !

* * *

O n a prétendu que les Pygmées n'étaient pas des hommes, mais une espèce inférieure plus proche de l'animal... Laissons leur donner leur avis sur la *différence qui sépare l'homme de la bête*.

Un Européen disait à un Pygmée qu'il n'y avait pas de distinction à faire entre un homme et un gorille — singe africain de grande espèce. « Vois le gorille... Il fait sa hulle comme toi, il se courbe sous la pluie, il se marie, il porte son moloto (son petit) sur son dos, tout comme toi... Tu vois, il n'y a pas de différence. »

D'abord déconcerté, le vieux Pygmée finit par sourire et dit tranquillement :

« Si, il y a une différence. Le gorille ne sait pas ranimer la flamme quand elle languit. »

Parole admirable dans son réalisme simple. L'homme, le Pygmée de la forêt, prend deux baguettes de bois et allume par n'importe quel temps un feu qu'il entretient pendant des heures. L'animal, le gorille, aime aussi la chaleur ; il s'approche des feux allumés par l'homme ; il s'y réchauffe, mais laisse mourir la flamme ; quand le feu est mort, le gorille frissonne et s'en va.

L'homme a inventé l'art de faire du feu. Il est doué d'intelligence. Le gorille n'est qu'une bête, il n'a pas d'âme.

NOUVELLES DE ROME

En 1933, Rome a reconnu au total 30 mariages nuls.

Le TRIBUNAL DE LA ROTE, qui juge les litiges de droit ecclésiastique, a été saisi, en 1933, de 73 demandes en nullité de mariage.

Sur ce nombre, 43 ont été repoussées, parce que le mariage était valide. 30 mariages ont été reconnus pour nuls, comme ne répondant pas aux conditions de validité requises par le Droit Canon.

A titre d'exemple, sur 6 demandes en nullité émanant du diocèse de Paris, 5 ont été repoussées, une seule accueillie.

La Jeunesse Catholique Française chez le Pape.

Au cours du pèlerinage organisé à Rome après Pâques par l'ASSOCIATION CATHOLIQUE DE LA JEUNESSE FRANÇAISE, les jeunes gens, au nombre de 2.000, furent reçus par le Pape au Vatican.

Une délégation de la J. A. C. présenta au Saint-Père un gracieux coffret contenant des Hosties faites avec le blé des AGRICULTEURS CATHOLIQUES, ainsi que des tonnelets de vin du Midi de la France. Tandis que des MARINS de la J. M. C., en uniforme, lui faisaient hommage d'un navire en réduction.

Faisant l'éloge de la Jeunesse Catholique et de ses mouvements spécialisés, Cet apostolat particulier et différent selon les besoins et les milieux, déclara Pie XI, présente la plus grande analogie avec la méthode que Nous indiquons aux missionnaires : des prêtres indigènes pour les indigènes.

Chaque situation aura donc son apôtre correspondant : des ouvriers apôtres des ouvriers, des agriculteurs apôtres des agriculteurs, des étudiants apôtres des étudiants...

Un voile déchiré

La " F.: M.:"

Les événements se précipitent.

La Franc-Maçonnerie est aux abois. Elle est prise la main dans le sac.

Elle a berné le peuple pendant des années avec le légendaire milliard des Congrégations. Mais ses adeptes ont bien touché les millions d'un escroc.

Que la plupart de ces francs-maçons compromis dans des affaires scandaleuses soient des hommes politiques, c'est une autre face du problème : directement, sous cet angle, nous ne nous en occupons pas. Mais ce problème tout à coup posé devant l'opinion publique nous intéresse à un double point de vue.

D'abord, comme catholiques.

La Franc-Maçonnerie se découvre comme une puissance occulte, qui étendait ses ramifications dans tous les domaines et exerçait en France une influence extraordinairement active.

Or cette puissance est essentiellement antireligieuse. La secte a voué au catholicisme une haine à mort. Toutes les mesures prises contre nos libertés religieuses ont été d'abord élaborées dans les Loges, puis exécutées par les hommes politiques à leur solde.

Les preuves en avaient été administrées maintes fois.

Mais beaucoup de nos amis persistaient à croire que nos organes de défense catholique exagéraient : pour un peu, il leur semblait qu'on se battait contre des moulins à vent imaginaires.

Cette fois, ouvriront-ils les yeux ? ils ne peuvent plus douter de l'existence de cette société mystérieuse.

Une seconde leçon se dégage des événements actuels, et qui nous touche comme citoyens.

Tous ceux qui veulent voir les choses telles qu'elles sont, sont effrayés du mal qui ronge notre pauvre pays.

Pour beaucoup d'esprits, chloroformés depuis des années par une presse neutre qui les avait habitués à parler de tout sur un ton léger et badin, c'est un réveil tragique sur le bord de l'abîme. Ils s'aperçoivent subitement que cette crise de la conscience publique et de la moralité, dont les catholiques ne cessaient de dénoncer les prodromes alarmants, sévit dans tous les domaines.

Les détresseurs de l'épargne étaient libres de manœuvrer à leur guise. Ils se sentaient couverts. Ils avaient partout des protecteurs puissants. Et le pauvre peuple de France se demandait naïvement comment la justice était arrêtée dans ses recherches et ses sanctions... il apprend aujourd'hui avec stupeur que, dans la police, la magistrature, le parlement, le gouvernement, ces hommes qui détenaient de tels pouvoirs **étaient tous francs-maçons.**

Nous, catholiques, nous avons pu souffrir par les manœuvres de la secte impie... Mais voici que l'on découvre que *le pays lui-même tout entier a souffert avec nous !*

Une fois de plus, la preuve est ainsi faite que **le sort de la cité est intimement lié au sort de la religion.** E. GUERRY,
Vicaire général de Grenoble.

QUELQUES ASPECTS de la Question Sociale

o o o o o

En présence des malaises profonds qui troublent la société actuelle, les Cardinaux et Archevêques de France ont publié une DÉCLARATION rappelant quelques principes essentiels de la morale chrétienne, plus que jamais indispensables au bon ordre social.

La dignité de l'homme lui vient de sa destinée divine.

... « Par le progrès de ses relations religieuses avec Dieu (l'homme doit atteindre) sa fin surnaturelle et dernière, qui achève de lui conférer la plus haute dignité.

« La Société doit respecter et protéger contre toute atteinte les droits essentiels et inaliénables de la *personne humaine.* »

Le respect de la famille, condition de l'ordre social.

... (les enfants) **appartiennent à la famille avant toute autre société.** L'ordre dans la famille importe au bien de l'ordre social tout entier.

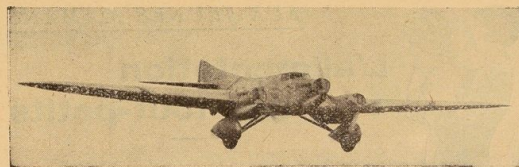
Chacun a des devoirs envers la Société.

... La morale chrétienne n'est pas individualiste. Au contraire, elle proclame nettement les devoirs de l'homme envers tous ses frères. »

La « profession organisée », remède à l'individualisme et à la concurrence.

... « En face de l'économie moderne, l'Eglise affirme le droit des patrons et des ouvriers de constituer des associations syndicales. Elle souhaite pour le bien de l'ordre social, que ces efforts (syndicats, commissions mixtes, organismes d'arbitrage) aboutissent à constituer, sous une forme nulle et mieux adaptée, la Corporation avec ses cadres, sa hiérarchie, son pouvoir réglementaire, sa juridiction et ses droits de représentation auprès des pouvoirs publics. »

Les Cardinaux et Archevêques de France.

LE COIN DES JEUNES

Mots en losange

- * Chez bébé.
- *** Sous la tête et sur la montagne.
- ***** Quand la souris est prise au piège.
- ***** Se dit d'une valise, d'une ceinture et d'un prisonnier.
- ***** Arbuste en fleurs au printemps.
- *** Démonstratif.
- * Dans la mer.

Enigme

Je crains l'eau qui m'est mortelle ;
Je ne sers à rien sans elle.
Qui m'emploie me tient en main ;
Je meurs quand je fais du bien.

A dire 12 fois de suite le plus vite possible

Louison laisse ici ce soir sécher ses chaussons saucés sous ses six chaussettes sales.

Quand il pleut : la course au cent

Deux partenaires, forts en calcul, ajoutent à tour de rôle un nombre qu'ils choisissent entre 1 et 10, ces extrêmes compris, à celui qui le premier arrivera à cent.

Quand la clé du problème a été trouvée, on en change les données, par exemple : ajouter des nombres compris entre 4 et 7, jusqu'à 100, 101, 102..., en partant de 0, ou de 1, ou de 2, etc...

Quand il fait beau : le jeu des marchands

Un enfant, les yeux bandés, se tient immobile et écoute passer à proximité ses camarades qui imitent chacun à tour de rôle le cri d'un marchand : le *rémouleur*, la *laitière*, le *vitrrier*, etc...

« De qui avez-vous besoin ? » demande ensuite le chercheur au directeur du jeu.
« Du *rémouleur* », répond par exemple celui-ci. Le chercheur doit alors dire quel est celui de ses camarades qui a tenu le rôle du *rémouleur*. S'il ne se trompe pas, le *rémouleur* prend sa place.

Anagramme

Elles bordent le fleuve.
Par le tireur est fait.
Hommes qui trop s'abrennent,
Quand le dîner est prêt.
Tu le fais aux tournaants.
Un devoir des parents.

Charade simple

Au pied se porte mon premier.
Mon deux coule vers la mer bleue.
Trois a quatre pattes et queue.
Mon quatre est un ruban d'acier.
Cinq n'est pas défini du tout.
Un corps professionnel, mon tout.

Charade fantaisiste

Mon premier, une consonne.
Mon deux mangeait les enfants.
Mon trois fait ouvrir les dents.
Quand une chose n'est bonne,
Vivement, quatre le dit.
Mon tout, le globe décrit.

ATTENTION A LA PEINTURE

On voit bien le pinceau du peintre.
Mais où est la peinture ?

Mademoiselle a donné comme devoir d'écriture la maxime : « BIEN FAIRE ET LAISSER DIRE ». Mais, prise de paresse, Odette va consulter sa maman :

— C'est « Rien faire et laisser dire » que Mademoiselle a écrit, n'est-ce pas ?

AUX JEUNES MAMANS

L'alimentation des tout-petits

La médecine, dans son évolution lente, laborieuse, s'attache chaque jour davantage à **prévenir les maladies** ; elle met ainsi en évidence l'importance capitale de l'hygiène.

Le premier écueil, qui éveille à juste titre l'inquiétude éplorée des jeunes mamans, est constitué par les **troubles digestifs**. Trop fréquents, graves, ils sont cependant faciles à éviter et à guérir et pour cela, il suffit d'une bonne hygiène alimentaire.

Plus tard, l'influence du régime dans le développement et la croissance du grand enfant, reste prépondérante, c'est pourquoi nous étudierons tout d'abord l'alimentation de l'enfant.

Celle-ci obéit à des règles différentes suivant l'âge : **Jusqu'à dix mois**, l'alimentation sera **exclusivement lactée**. A partir de cette époque, le lait ne constitue plus l'élément prépondérant du régime, l'enfant doit être *sevré*. D'une façon progressive, on donnera des *bouillies*, puis des *œufs* et des *purées*.

A **deux ans et demi ou trois ans**, on pourra commencer à donner un peu de *viande* et des *légumes verts*. A partir de ce moment, le lait ne joue plus aucun rôle, le régime se rapproche sensiblement de celui de l'adulte et ne varie plus que par l'abondance des aliments qui doivent être donnés à discrétion et non mesurés parcimonieusement.

Quel mode d'allaitement choisir ? La réponse est catégorique : toutes les fois qu'il n'y aura pas impossibilité absolue, **c'est l'allaitement maternel qu'il faut choisir**. A son défaut, l'allaitement par une nourrice est préférable au biberon.

Cependant, une jeune maman qui ne pourra pas allaiter, ne doit pas se désoler, l'allaitement artificiel, bien qu'un pis aller, donne, s'il est bien conduit, des résultats satisfaisants.

Trois notions primordiales sont à retenir et doivent guider l'allaitement maternel :

- 1° Les *tétées* doivent être réglées d'une façon rigoureuse ;
- 2° La jeune maman doit suivre une hygiène convenable ;
- 3° Le développement de l'enfant doit être suivi et noté avec soin par des pesées régulières¹.

1. Extrait du cours du Docteur STANISLAS : « Le rôle des parents en médecine d'enfants ». Éditeur : E.-S. BAPAUME, 85, avenue de Neuilly, à Neuilly-sur-Seine (35 francs).

Les petites filles de Tournefeuille

C'était peu avant la signature des décrets-lois sur les économies. M. Doumergue, en repos de quelques jours à Tournefeuille, reçut des visites qui le touchèrent profondément, entre autres celle des fillettes de sa petite patrie, qui sont venues en corps lui porter... leurs tirelires.

— C'est... pour... le... le... défissite ! expliqua en rougissant beaucoup une brunette de sept printemps.

— Embrasse-moi, ma jolie, fit le président, plus ému qu'il ne paraissait.

Puis, feignant d'accepter la gracieuse offrande :

— Je veux bien de votre argent, mes petites filles, dit-il. Mais je ne puis le prendre maintenant. Gardez-le-moi, je vous le demanderai quand j'en aurai besoin. Il est mieux ici qu'à Paris. Là-bas, on serait capable de vous le dépenser !...

Qui donc disait que la France était malade ? Tant que les Français, petits et grands, seront capables de cette fraîcheur et de cette délicatesse, les scandales, fût-ce celui de Bayonne, pourront être effacés.

De ci, de là...

M. GASTON JULIA, mathématicien de grand talent, a été élu à l'Académie des Sciences, en remplacement de Paul Painlevé.

Entré premier à la fois à Normale et à Polytechnique, M. Julia est un ancien élève des FRÈRES DES ECOLES CHRÉTIENNES.

28 Jeunes gens ont pris part au 9e tournoi d'éloquence organisé par la DRAC (LIGUE DES DROITS DU RELIGIEUX ANCIEN COMBATTANT).

La Coupe a été remportée par M. Jean-Louis Petitcollot, de Paris,

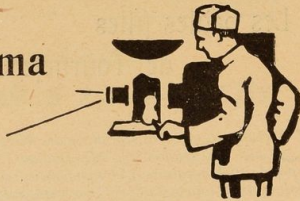
qui a brillamment montré comment les Religieux, par leur dévouement et leur exemple, empêchent le monde moderne de sombrer dans le matérialisme.

Malgré la vive opposition des socialistes, les CORTÈS espagnoles viennent d'accorder au clergé paroissial des subsides qui se montent environ aux 2/3 de ce qu'ils étaient avant le changement du régime.

Un nouveau progrès a été enregistré dans les communions pascals des grandes Ecoles. Les invitations ont totalisé cette année 16.737 signatures, contre 15.150 l'an dernier.

Le prochain Congrès marial national doit avoir lieu sous les auspices de NOTRE-DAME DE LIÈSSE (Diocèse de Laon), du 19 au 22 juillet prochain. On compte sur 100.000 participants, 10.000 enfants, 70 évêques et cardinaux.

Pour le cinéma catholique

« Le CINÉMA est une *puissance*, par le nombre de personnes qu'il atteint chaque semaine et par l'influence qu'il exerce sur le spectateur en s'adressant à ses yeux, à ses oreilles, à son imagination, à ses sentiments. Sur ce spectateur il agit insensiblement, mais très fortement... »

« Aux catholiques qui ont l'habitude de fréquenter les salles publiques de cinéma, je ne saurais trop recommander de *choisir leurs spectacles* et de ne pas aller indifféremment tout voir et tout entendre !... »

« Avec l'aide et sous le contrôle du *Comité diocésain du Cinéma*, il est à désirer que se créent de plus en plus nombreuses — selon le désir exprimé par S. S. PIE XI dans son *ENCYCLIQUE SUR L'ÉDUCATION* — des salles familiales « où la vertu n'ait rien à perdre, mais au contraire où elle ait à gagner ».

« ... Le cinéma ne doit prendre place dans la vie des enfants, comme dans celle des grandes personnes d'ailleurs, qu'à titre de *distraktion exceptionnelle plutôt qu'habituelle*. »

Communiqué de S. EX. MGR DUBOURG,
évêque de Marseille.

1. Le journal hebdomadaire « CHOISIR », publié par le *Comité Catholique du Cinéma*, à Paris, 65 bis, rue du Rocher (abonnement : 20 francs par an), donne des indications très précieuses sur la valeur morale et technique des films.

Aux sources

Mots en losange

B
COL
COULC
BOUCLER
LILAS
CES
B

Anagramme

RIVES
VISER
IVRES
SERVI
VIRES
SEVIR

Charade simple

COR-PO-RA-TION
(Cor-Pô-Rat-Scie-On)

Charade fantaisiste

GEOGRAPHIE
(G-Ogre-A-Fi)

Enigme. — Le savon

Attention à la peinture

La peinture est sur le visage des deux passants.

La course au cent

Celui des joueurs qui pose 89 est sûr de pouvoir dire 100 le coup suivant ; celui qui tient 78 tient 89 ; et ainsi de suite, les chiffres 1, 23, etc., de 11 en 11, se commandent les uns les autres.

La clé du problème est aux mains de celui qui commence ; il lui suffit de poser 1 pour arriver le premier à 100.

Si l'on change les données du problème, la clé change également ; elle n'est pas toujours à celui qui commence.

Adományok. Könyvadományok: Kovács Gyula 4, H. Á. 28, P. Linzer Szilárd OSB. 4, Uhl Antal 1, Mme la Vicomtesse de Lizaranzu 4, Mme Wein 2, Fazekas Mária 4 drb értékes könyvet adományozott.

Természeten: Szódy Istvánné 3 kg. cukor, citrom, Gál Jánosné 1 liter rum, Lukácsné Kardos Róza tombolatárgy stb.

Harmónium alapra: Egy francia zárda főnöknője: 20 fr., Weisz Ferencné 30 fr.

A missziós művek javára: Urbán János 10 fr., Binder Károly 50 fr., Tangl József 15 fr., Süptei Kálmán 5 fr.

A toursi zászlóalapra: Pruzsinszky Lászlóné 11 fr.

Hálás köszönetet mondunk adományozóinknak. Misszióink szerzetes tagjai külön imáikba foglalják őket.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Június havi imaszándék: Jézus Szíve tisztelete. Missziós imaszándék: Mezopotámia, Perzsia és Középázsia megtérése.

Házasságkötés. Pethő István és Szakmeiszter Irma május 12-én örök hűséget ígértek egymásnak a roubaix-i Sacré Cœur plebánia templomban.

Szentáldozás. Prieszter Rózsika május 13-án ünnepélyes szentáldozáshoz járult a Calonne-i plebánia templomban.

Bérmálás. Henri Duthoit, arrasi püspök április 30-án Fergues-ben a bérmálás szentségében részesítette Hromada Károlyt és Terézt, Lensban május 21-én Egyed Endrét és Kirmayer Mariát. Achille Liénart, lillei bíboros püspök május 15-én megbérmálta Roubaix-ban Prieszter Ilonkát.

Szentmisék rendje június havában. Első vasárnap szentmise Hydrequantban. Második vasárnap szentmise Roubaixban. Harmadik vasárnap szentmise Roubaixban.

Igen olcsó énekeskönyv kapható, amelyben 150 egyházi ének található a legszükségesebb imákhöz. Ara 1 franc.

Liseuxi zárandoklat. A május 26-27-i liseuxi zárandoklatunk lefolyásáról jövő számunkban emlékezünk meg.

Leányösszejevetel. A június havi leányösszejevetel első hétfőn, 4-én lesz.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Házasság. Május 5-én vezette oltárhoz a grenobli St-Louis plebánia-templomban Kiss Mátyás Boda Gizellát. Az esküvői lakomát a patronázs helyiségében tartották. — Május 5-én esküdtek örök hűséget egymásnak az Echirolles-i plébánia-templomban Molnár Ferenc és Balogh Erzsébet, ugyanott május 12-én Ágoston Jenő és Fücsök Juliska, Wágner József és Kovács Anna, május 26-án Hegedűs József és Farkas Margit. Az esketési szertartást mind az öt esetben Szokolyi lelkész végezte. Áldást, békességet, szeretetet, hűséget kívánunk az ifjú házaspárnak.

A vaulx-en-velin-i magyar hívek együtt ünnepelték az "összes kolónia" beli nemzetiségekkel az ottani apáca-főnöknő névnapját május 6-án. A jó nővér áldozatos szeretetét minden magyarnak alkalma volt érezni ügyes-bajos

dolgaikban és különösen gyermekeik nevelésében. Ez alkalommal Mészáros Gergely gyűjtést rendezett a magyar hívek között, hogy a kedves nővért ajándékukkal megörvendeztessék.

Legojda Mária missziós hölgy április 23-án meglátogatta a vaulx-en-velin-i kolóniát, hogy a La Salette-i zárandoklatot előkészítse.

Zarándoklás és a magyar zászló átadása La Saletteben. Azt a remekbe készült szűzmáriás magyar nemzetiszínű zászlót, melyet a szombathelyi kármelita anyák hímiztek s amelyet május 13-án szentelt meg Grenobleben gyönyörű ünnepség keretében Szokolyi lelkész, a pünkösdi ünnep alkalmával 120 tagu magyar zárandoklat vitte fel a La Salette-i Miaszozonyunk bazilikájába. A zárandokcsoport tagjai majdnem kivétel nélkül az adományozó *vaulx-en-velin-i és grenoblei Sárovról kivándorolt magyar hívek voltak*. Zúgtak a bazilika összes harangjai, mikor hosszú vasuti utazás és a szerpentin úton felfelé gyalogolás után a zárandokcsoport szép rendben megérkezett az 1800 méter magas hegynyergén épült bazilikához. A kapuban a templom atyái és nagyszámu francia hívőserég fogadta a magyarokat. Örökre feledhetetlen lesz a kápráztaó fényben uszó, hatalmas bazilikába való bevonulás és imájuk énekkel, harangzúgás és orgonahangok zellé. Nem maradt szem könny nélkül a bazilika rektorának a zászlóátvételi beszédek. Könnyekig meghatódottan beszélt a magyar-francia sorsközösségről, testvéri érzelmekről. A katolikus franciák hovatovább jobban megismerik azokat a nagy igazságtalanságot, amelyet Magyarországgal szemben a békeszerződéskor elkövettek és imájuk egyesül a magyarok imájával a magyar hazá sorsának jobbrafordulásáért. E testvéri érzésnek és ennek a közös imának a kifejezője lesz — mondotta — ez a szép magyar lobogó, melyet a szentély főhelyén a francia zászló mellé helyezünk el. Valóban a zászló a francia zászló mellé került és ott fogja hirdetni a magyarok Szűzanya tiszteletét és a két nép testvériségét. Pünkösdvasárnap este faklyásmenetet tartottak a zárandokok. Emlékezetes élmény volt ez mindenki számára! A mélységes völgyek és a havas hegycsúcsok birodalmában harangzúgás, majd énekek hangja mellett kigyóvonásban kb. 250 gertyás zárandok ajátoskodása! Felváltva hanzott fel az *Ave Maris Stella* és a *Boldogasszony Anyánk* dala lama éneken, majd harangjátékban. Talán ez volt az első eset, hogy Franciaországban a *Boldogasszony Anyánk*-at harangjátékban hallani lehetett. Másnap az ünnepélyes szentmise magyar és francia papi segédlettel s Uhl lelkész gyönyörű szentbeszéde feledhetetlen élmény volt. A legtöbben elvégezték szentgyónásukat és a szentáldozáshoz járultak. Aki csak megetheti, a jövő években vissza fog menni e gyönyörű kegyhelyre. Minél több magyar hívő kéri a Szűzanyát e kegyhelyen, annál bizonyosabb, hogy meghallgatásra találunk és mint ez az eset is bizonyítja, rokonszenvet ébresztünk katolikus francia testvéreink szívében.

La Salette-i zárandoklat résztvevői:

Kozma Ferenc dr., Uhl Antal, Szokolyi Alajos, lelkészek; Kipper Bertá, Logojda Mária, zászlóanyák.

Árnóczy Károly, Árnóczy Józsefné, Árnóczy Margit, Ágoston Károly, Ágoston Jenő, Ágoston Jenőné, Árnóczy Ferenc, Árnóczy Róza, Balázs Margit, Bódi István, Balogh Jánosné, Barányi Gyula, Bolla Gizella, Blagatinschegg Jenő, Balogh Róza, Boda Ilona, Böröndi Anna, Cselédi Géza, Csülök Gergely, Deutsch Antal, Deutsch Antalné, Farkas Károly, Farkas Nusi, Farkas Margit, Farkas István, Farkas Istvánné, Farkas

János, Farkas László, id. Farkas János, Farkas Jánosné, Fekete Mária, Fekete József, Goczán Ferencné, Gombóc Mária, Horváth János, Hegedűs József, Hegedűs János, Horváth Sándor, Horváth Sándorné, Horváth István, Horváth Sándor II, Ható Viktórné, Horváth József, Horváth László, Horváth Vilma, Jén Mária, Jén Etel, Kovács Erzsébet, Kártyás Erzsébet, Kaisch Teréz, Kondor József, König József, König Józsefné, Károssy Lászlóné, Kiss Mátyas, Kiss Mátyasné, Kráner Erzsébet.

Lucsánszky Mihályné, Lucsánszky István, Mareteion Mária, Möger Ferdinándné, Möger Erzsébet, Möger Ferdinand, Molnár Róza, Neumann Irma, Németh József, Németh Gizella, Néher Józsefné, Róza Anna, Sós Juliska, Szarka Józsefné, Szemes Mária, Szemes Pirokka, Szemes Sári, Sebessi Rózi, Schneller Béla, Schneller Ilona, Schneller Anna, Szakos Ferenc, Szakos Ferencné, Szakos Hermin, Szakos János, Szabó Mária, Szabó Margit, Szürös Júlia, Tóth János, Tóth Jánosné, Tóth József, Tischler Józsefné, Takács Erzsébet, Tóth Jánosné, Tóth Mariska, Vámos Erzi, Vilovics István, Vilovics Istvánné, Varga Anna, Varga József, Wagner Jozsef, Wagner Józsefné, Blond Imre, Molnár Ferencné, Szántossy E., Károssy L., Möger G., Möger J., Sentey, Tischler, Laticsné.

Az idei szociális hét Franciaországban

Franciaországban immár több mint két évtizede folyton nagyobb és nagyobb népszerűségnek és látogatottságnak mutatkozik az ország különböző városában évenként egyszer megrendezett szociális hét, amely messze kiható jelentőségével túllépi az ország határait és a kor ehető szociális kérdéseinek nemzetközi fontosságú irányítói fáklyája lett. Megalapítója és most is állandó szervezője a liliei katolikus egyetem világhírű társadalomtudományi tanára, Eugène Duthoit, a nagy tekintélynek örvendő liliei kat. szociális főiskola megteremtője. A francia szociális hetek a keresztény gondolat fénye mellett minden oldalról a legfíztesebben megvilágítják korunk egyes életbevágó szociális problémáit. Egy alapvető kérdés körül az ország elismert hitvalló katolikus tudósainak, egyetemi tanárainak, nagy-nagy munkásvezéreinek tanulásgósán tanulásgósabb ismertető előadásai az ország minden részéről, sőt külföldről is jövő hallgatók ezrei előtt folynak. Az előadók egy éven át készülnek megtartandó előadásukra, gondolható tehát mily alaposassággal és minden apró körülményre figyelmet fordító részletességgel, teljes felvértezéssel állnak hallgatóik elé.

E sorok írójának alkama volt két évvel ezelőtt résztvenni ilyen szociális héten, amelyet Lilieben tartottak és amely alkalommal «A gazdasági rendellenesség és a keresztény gondolat» címen folytak az előadások. A csodálatos felkészültségű előadások egy héten át lenyűgöző hatással voltak a hallgatókra. Egyben a francia keresztény szociális mozgalmak vezéreinek gyönyörűséges szereplője is volt a szociális hét. Tavaly Reimsben rendezték meg a szociális hetet, az idén *Julius atolsó hetében Nizában tartják és alapvető tárgya a szociális rend és a nevelés lesz.* Amint látható, igen gyakorlatias tartalmúnak ígérkezik. Vitális jelentősége van a nevelésnek a szociális életben is a hitelveihez ragaszkodó meggyőződéses és szociális öntudatú munkásársadalom kiépítésében. Amíg a különböző társadalmi osztályokban alaposan kiképzett elitcsapatok nem állnak készen a keresztény gondolat szolgálatában, mindaddig kézik társadalmunk megújulása. A megújulást, mint mindenütt, úgy a munkástársadalomban is maguk a munkások végzik. Azért mondja XI. Pius pápa: «A munkások első és közvetlen apostolai a munkások soraiából tevődnek, amiképen a kereskedői világ apostolai a kereskedők köréből sorakoznak.» E lelkes és nagy hivatású elitcsapatok rendszeres nevelőmunka eredményei. E szociális nevelés nagy horderejű kérdéseire kapunk világos és gyakorlatias válaszokat az idej francia szociális hetén. Mennyire fontos lenne, hogy az idej szociális héten magyar nevelők is résztvegyenek és bőven mérítsenek abból a gazdag és gyakorlati anyagból, amit ott elő fognak adni!

Szerkesztői üzenetek.

Sz. J. Lille. Szomorú szívvel olvastam V. 24-iki leveléből, hogy még mindig nem dolgozik, mert nincsen munka. Fiatal, tettekre kész karoknak és elniakarásnak talán a munkanélküliség a legnagyobb megpróbáltatás. Bizonna a Gondviselésben! A terv, amiről ír, nem rossz gondolat! Próbálja meg a keresztültvitelét. Igaza van. R. J. barátját az Öntől kölcsönvett pénz visszafizetésében menetheti pénztelensége, hallgatásában a szegénynépzete, de csak részben. Sajnos, a közmondás kérelmelhetlenül beigazolódik: Ha barátoddal ellenséget akarsz csinálni, kérj tőle vagy adj neki kölcsönt. Amit a Hellemes-i B.-éről ír, az megdöbbent engem is. Az ő fájdalomban részt vesznek, de elítélem, hogy katolikus édesanyjukat nem a katolikus vallás szertartása szerint temették el. Mennyre jól esik levelében e sorokat olvasni: «Már két éve múltott annak, hogy minden hónapban van egy nagyon kedves napom. Az a nap, amelyen a *Párisi Katolikus Tudósítót* kapom. Olvasása közben mindig erősebben dobog a szívem az örömtől, hogy egyre többen és többen vagyunk a Missziók kötelékében. Tudom azonban azt is, hogy még nagyon sok katolikus magyar ember, ki itt él Franciaországban, nem ismeri a Missziót, vagy nem csatlakozott hozzá, pedig válása, igazi meggyőződése idehuzza őt, de nem mer jönni tudatlanságból, mások terrora miatt, hanyagságból... O, beh szeretném ezeknek odakiáltani, hogy jöjjenek, csatlakozzanak, az egészségben van az erő!» Köszönöm, hogy így ír és kérem, hogy első sorban személyes ismerőseinél szóljon ilyen értelemben, apostolkodjunk! Üdv!

A. J., *Prieuré-de-Binson (Marne)*. Önnek is szomorú tapasztalatai vannak a kölcsönadott pénzzel s erre vonatkozólag írja, hogy nem hiszi, hogy olyan ember, aki a kölcsönvett összeget évekig nem adja vissza, feljárjon a Misszióba. Az illető nem jár be, csak nagyon ritkán. Ez alkalommal összehasonlítást tesz némely hangos műkeresztények és egyszerű, csendes zsidók között ez utóbbiak javára. Aláírom én is az összehasonlítást. Ez esetben azonban talán ne legyünk nagyon szigorúak. Az illetőben jóakarát és készséget bőven van, csak kevés az *erős akarat*. Majd minden rendbejön! Örülök annak, hogy egészsége helyreállt. Megyek ám!

A. F., *Grenoble-Rondeau*. Kedves Ferkó, miért nem jött La Salette-be? Az állomásán megígérte reggel, hogy utánunk jön délután. Remélhetőleg nincsen semmi baj? Egy zarandoklat lelki fürdő is! Egészségére vigyázzon! Üdvözlét!

L. J., *Vaulx-en-Velin*. Fiatal barátom, ismeri-e a hazai közmondást: Az ígért szép szó...?

A. J.-né és G. J.-né, *Echiroilles (Isère)*. Beszélgetésünkre visszaemlékezem és nagyon kivonatosan közlöm a kegyhely történetét e szamban. Apóják mindig magukban és családjukban a Szűz Anya tisztelét, hogy az Ő közbenjárásával újra virágoskert legyen gyászbarabult Pannónia!

W. L., *Ipolydamásd*. Köszönjük a küldött üdvözlétet. Jó egészséget és Isten áldását kívánjuk kedves családjának és Önnek!

G. H., *Marseilles*. Önnek és még nagyon sokaknak üzenem, hogy kívánata a Missziók lelkesen nagyon szívesen állítanak ki missziós tagsági igazolványt, de természetesen csak azoknak, akik valóban tagjai voltak a Misszióknak. Ez az igazolvány, több tapasztalat van már erre, nagy hasznára lehet különösen a hazautazónak. Erkölszi bizonyítványt külföldi magaviseletéről csak azoknak adhatunk, akikkel találkoztunk, akiket modunkban volt megismerni, akik — bocsásson meg e kitévelért! — nem kerültek a lelkeseket úgy, mint az ördög a szentelt vizet, akik keresztényi életet éltek és ezt nem titkolták, akik nem 5 és 8 esztendősen korbán kereszteltek a gyermeküket közvetlenül a — hazautazás előtt!

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacepède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XV. — Tél.: Vaugirard 08-57

Lelkészek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XV.; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 6. szám

Megjelenik havonta egyszer

1934. Június

Szent Péter és Szent Pál ünnepén

Emlékek elevenednek fel bennem... Csallóközben és Mátyusföldjén azt tartja a falusi nép, hogy Péter-Pál ünnepének előestjén szakad meg a buza gyökerétől. Az ünnep előestjén a falu népei esti harangszókor áhítattal figyelnek ki a ringó buzatáblákra s képzeletben mintha hallanák a nehéz kalászos terhe alatt hajladozó gabonaszálaknak szikkadó-szakadozó bucsuzását a gyökérrzettől. Ilyenkor mindenki buzgón imádkozik a jó termésért. Mert igaz ugyan, hogy a föld bősége, a felhők harmata és a nap sugarai telítik a kalászosokat, de mit ér mindez, ha a jó Isten nem adja át a termést az embereknek, ha jégesővel az arató ember szorgos munkája előtt mindent elpusztít és visszavesz? Ha nem áldja meg azt, amit nekünk adott? Gyermekkorom óta imára kulcsolom össze kezemeit a nagy Apostolok ünnepének előestjén: Istenem, áld meg, amit adtál nekünk!

Boldog, gyermekkori emlék Péter-Pál ünnepéről az iskolai Tedeum. Egy-egy iskolai év munkáját zártuk le. Becsukódtak mögöttünk az iskola kapui s kezdődött a kéthónapos aranyvakáció. Péter-Pál, — munkázás — pihenéskezdés!... Az élet nagy iskolájának a Péter-Pál ünnepe is feltartóztatatlannul közeledek minden évvel, hónappal, nappal, perccel. Gondolok-e erre? Lobogtatni fogom-e akkor is, *ama Péter-Pál ünnepén* bizonyítványomat, amit a legfőbb Tanítómestertől és Itélőbírótól kapok? Megérdemlem-e a hosszú-hosszú pihenést? Gyermekkoromban ösztökélt a jó bizonyítvány, a zavartalan pihenésnek a vágya. Gondolok-e arra, hogy a *nagy Péter-Pál ünnepén* emíness legyen a bizonyítványom, boldog allelujás legyen a Tedeumom és zavartalan harmóniába olvadjon egy élet munkássága után az örök pihenésem?

dálkozott, hogy ez alkalommal ily «fehér» magyarokkal találkozott. A vándor-(oláh-) cigányokkal tévesztette össze a magyarokat a szerencsétlen. — Második kirándulásunk június 17-én *Pont de Claix*-be vezetett. Vasárnap d. u. fel 3 órákor a Rondeau-téren gyülekeztünk s villamoson mentünk a faluig, onnét pedig a régi római úton és hidon át a Drac pompás és itt már hatalmas szelésekkel medre mellett napsütésben gyalogolva sok szép és vig magyar énekszóval meneteltünk, míg az öregebb nének el nem fáradtak. Egy szép, nagy tisztáson az öregebbek leültek, pihentek, uzsonnáztak, a fiatalok, fiúk, leányok s gyermekek (a főtisztelendő úrral együtt) játszóttak vig és kedves játékokat napestig.

A «Boldog Margit Leánykőr» megalakulása. Szerdán d. u. 4 órákor a *Notre Dame de France* gyönyörűen kivilágított kápolnajában szentséges Jézus-Szive-litánia s áldás keretében alakult meg a grenoblei városi leányok «Boldog Margit Leánykőr»-e. Az első összejövetelen résztvettek: Kipper Berta és Logojda Mária missziós nővérek, Boda Ilona, Böröndy Anna, Fekete Mária, Horváth Vilma, Kaisch Teréz, Kártyás Erzsébet, Kovács Erzsébet, Németh Mária, Németh Erzsébet, Neumann Irma, Szabó Mária, Szabó Margit, Szántóssy Erzsébet. A kápolnai ájtatosság után a szépen diszitett ebédlőben teára, az intézet platanos, hűs kertjében pedig kedélyes beszélgetésre gyűlt össze a kedves leánysereg.

Gyűjtés. Igen szép példáját adták grenoblei magyar testvéreink a keresztény felebarátszeretnek. Böröcz László beteg honfitársuk hazautazásának és megsegítésének költségeire 478 frankot adtak össze. Tudjuk, hogy az adakozók közül senkinek sem jutott eszébe a nyilvános nyugtázás, mégis az elszámolás végett is, másrészt, hogy ily módon is kiemeljük mennyire értékeljük a felebaráti szeretetnek e szép példáját, Logojda Mária missziós hölgy beküldött gyűjtőíve alapján leközzöljük az adakozók névsorát:

Arnóczy József 10, Varga Anna 10, Molnár Ferencné 5, Horváth Sándorné 5, Biczó József 3, Néher József 5, Horváth István 5, Horváth József 6, Sebessi Károlyné 4, Balogh Zoltán 5, Czeglédi Lajos 5, Czeglédi Sándor 5, Farkas István 5, Németh István 5, Németh József 5, ifj. Balogh János 4, Fülöp János 3, Hegedűs József 5, Hegedűs Jancsi 10, Bolla Gizé 5, Wagner József 5, Ható Viktorné 5, Horváth Ferenc 5, Szalai Mihály 5, Tóth János 5, Balogh József 5, Gömböcz József 5, Gál János 5, Horváth Anna 5, Ágoston Jenő 5, Ágoston Károly 5, Horváth István 5, Kovács János 1,50, Tischler József 2, id. Tischler János 5, Szemes István 4, Szarka József 2,50, Horváth Sándor 5, Takács Sándor 2, Cselédi Géza 2, Vilovics István 5, Deutsch Antal 5, Kiss Mátyas 2, Sentey László 2, Schneller Béla 100, Göczán Ferencné 5, Moger Ferdinándné 5, Lucsánszky Mihályné 5, Balogh Károly 5, Jando Imre 5, Szali Kálmán 5, Boda Imre 3, Farkas János 10, id. Horváth Ferenc 10, Szűrös Julia 5, Tóth János 2, Illés István 5, Baudics József 5, Jén Mária 7, Fekete Mária 2, Kovács Erzsébet 2, Böröndi Anna 2, Szabó Mária 5, Szabó Margit 2, Szokolai Alajos ft. 20, Kipper Berta 30, Logojda Mária 30 frank.

Beteg honfitársunkat pedig a Lourdes-i Szűzanya pártfogásába ajánljuk!

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacepède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESETŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelekészek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI DE BERNECE, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 7-8. szám

Megjelenik havonta egyszer

1954. Július-Augusztus

Cselekvő katolikus erő

A főiskoronás Krisztus király nevében bontották ki tavaly ősszel a magyar katolikus Akció zászlaját. Nevezetes eseménye maradt a zászlóbonítás a magyar katolicizmus történelmében. Büszke örömmel írhatjuk, hogy azóta szerte az egész országban minden egyházmegyében és plébánián zárt sorba tömörülnek a katolikus Egyház szent és nemes céljaiért küzdő magyar testvéreink. Van ebben az állandó és gyors ütemben folyó katolikus Akció szervezkedésben egy örömdetes ujdonság és ez a cselekvő katolikus erő megindulása. Nem ok nélkül érte hazai katolicizmusunkat azon kritika, hogy nem tudja eléggé érvényesíteni a benne rejlő óriási erkölcsi és kegyelmi erőtényezőket, nem tudta eléggé kidomporítani a diadalmas katolikus gondolatot az egyén, a család és a társadalom életében. Ezt van hivatva megteremteni a katolikus Akció, vagyis a világi katolikus egységes tömörülés és lüktető tevékenysége a katolikus gondolatnak, a krisztusi eszméknek minden vonalon történő érvényesítésében.

Az eddig parlagon hevert, nem támadó, hanem építő katolikus erők újjászületése és nagyreményre jogosító megindulása a katolikus Akció. Úgy érezzük, mintha a pünkösdi Szent Lélek megvilágosító és erősítő kegyelmének duzzadó szele járná át a katolikus lelkeket. A jelen svárvár-ságában mily felemelő, biztató és lelkesítő tudat ez számunkra, francia földön élő katolikus magyarokra, hogy hazai véreinkhez hasonlóan hithű bátorsággal és öntudatos lelkesedéssel sorakozunk a katolikus Misszió egyre bővülő táboraéhoz, amelynek létezéséről és munkájáról a hazai körök is tudomást vesznek. Minden itt élő katolikus magyarnak bele kell állnia a cselekvő katolikus erő munkájába. Legelembb kötelességünk,

hogy a Misszió tagjai sorába lépünk és annak működésében nem pusztá szemlélő, sem rosszindulattal kritizáló, hanem áldozatra kész, cselekvő szerepet töltünk be.

Legyen a franciaországi katolikus magyar Misszió, a hazai katolikus Akcióhoz híven a cselekvő katolikus erő nagyigéretű munkatere.

Irány Lisieux!

Május 27-én, vasárnap reggel fél 7 már elmúlt, de még hiányzanak. Na még pár perc s befut az utolsó. A Magyar Ház előtt van a találkozóknak. Együtt vagyunk, tehát indulás! Irány Lisieux!

Párisból és környékéről összevődött 33 magyar leány indult el zarándoklatra. Mi hozta őket össze? Áhitat, szórakozás, együvértartozás érzése? Ki tudná ezt megmondani? Erre mindenki magának feleljen. De együtt vagyunk, jól érezzük magunkat s ez elég!

Az út kellemes, hűvös tavaszi nap s nagyszerű kedélyhangulat. Ismerkedés énekszó mellett folyik. Hiszen nem igen ismerjük egymást, de azért ez nem feszélyez minket. A vígság, dal nem profanizálja a kirándulás vallásos jellegét. Mosolyogni, mosolyogni, mert ahogy nekünk, úgy az Urnak is kedvesebb lehet a derős kedély, mint a letörttség, mert míg az előbbi emel és könnyűvé teszi a lehetetlennek látszót, addig a szomorúság az ember akaratát csökkenti s szinte munkaképtelenné teszi.

Körülbelül 3 órai út után, persze megállás nélkül, Lisieux felé közeledünk. Egy rózsafüzér elimádkozásával készülünk a szentmisére. Megérkeztünk. Belépünk a templomba, ahol magyar szó fogad a szószékről. Különösen hat ez idegen ország kis városkájában. Kissé megkésztünk ugyanis és a lilie kolónia lelkése már megkezdte a szentbeszédet kis Terézkéről. Ők már előző este érkeztek Lisieuxbe. A szentmise alatt a lilie énekkar énekelt magyar egyházi dalokat, s a himnusszal fejeződött be a szentmise. Ezt már közösen énekeljük s mint parányi magyar szigeteket állottunk a csodálkozó francia hívők között.

Régi ismerősök ismét összetalálkoztak. Magam részéről inkább szemlélője voltam a gomolyagnak. A mosolygó arcokon és könnybelábadt szemeken látszott, hogy többeket sok közös emlék kapcsolat egymáshoz, melyről ha nem is szólnak, de az összetalálkozás pillanatában felelevenedik, mint egy szikrényfiókból előkerült fénykép, mely sokszor oly sokat tud mesélni némán is.

Ezután következik a kirándulás egyik *legkomolyabb aktusa*: az ebéd. Elegáns hotel éttermének egyik sarkában bontogatjuk motyónkat, s kótárásszuk elő elemőzsiánkat. Néhány percig csend van... eszünk, közben persze egy kis írka-fírka, mert hát valakinek csak meg kell írni, hogy lám itt is voltam már.

Közösen tekintettük meg ebéd után kis Terézke szülőházát, mely érintetlenül őrzi Terézke emlékét. Az egész olyan, mint egy kis kalitka. Csendes, napsugaras kis ház, szinte jelentéktelennek látszó s mégis oly csodát adott a világnak, melyre mindenki felnéz. Az apákák halk hangon mesélnek egy-egy töredéket egykori testvérük életéből. Az udvaron fehér szobor, mely Terézkét apja ölére támaszkodva ábrázolja. Minden csupa melegség, nyugalom, világosság.

Érzékeny búcsúvétel a lilieektől s ők jobbra, mi meg balra tartunk a tengerpartra Deauvillebe. Istenem, de gyönyörű a tenger! Szürke tónus a lemenő nap szivárványszíneivel! másfél órát töltöttünk a homokban ülve, bámulva a vizet.

Este 8 óra felé jár az idő, indulunk vissza. Énekelve folytatjuk az utat visszafelé is és éjszaka 12 óra felé már csak néhányan érünk a végcélhoz, mert a többiek utközben leszállnak. Az egész csak néhány óra volt, de bennem élményé vált. Ki mit vitt haza magával, nem tudom, én egy szép emléket!

Boglár Eta.

A hívek figyelmébe

Sokan, mintha elfelejtették volna, hogy katolikus hitünk szerint halálos bűn terhe alatt kötelező a vasárnapra és ünnepnapra szentmisén való részvétel, a vasárnapot átalszák, átszórakozzák, kirándulnak, dolgoznak, moznak, báloznak, csak szentmisére nem mennek! Ami pedig tragikusan szomorú, emellett meggyőződéssel magukat jó katolikusoknak vallják.

A szentmise Krisztus keresztáldozatának megújítása. A legszentebb, legszebb áldozat, következőképpen a leghathatósabb imádság. Tettel és nem szóval való imádság. Mivel a vasárnap az imádságnak a napja, nem maradhat el vasárnapunkból a szentmiseáldozatnak a bemutatása. Ezt pedig nem csak a pap végzi, hanem a hívő is. Ezért fontos a hívő jelenléte a szentmisén. Rengeteg kegyelem árad a szentmiséből a lélekre és valóban csak igen fontos ok tarthat vissza bennünket a szentmisén való részvételtől megengedett módon.

Fontos azonban a szentmisével kapcsolatos szentbeszédnek a meghallgatása is. Kiváncsolt magyarjaink közül mindenkinek szüksége van a szentbeszédre s különösen szükségük van a délieknek, kik öt estendő alatt valóban alig hallhattak egyszer-kétszer magyar szentbeszédet. Ismerheti valaki nagyon jól vallását, de sohasem ismerheti annyira, hogy újat ne tanuljon, élhet valaki keresztény életet gyermekkorától, de sohasem lehet annyira tökéletes, hogy a tökéletességre újabb és újabb figyelmeztetést és útbaigazítást ne igényeljen. Különösen szükség van erre oly környezetben, ahol a ferde és rossz tanításban és szokásokban igen terhelhet idegen elemek állandóan mérgezik a lelkeket. Végeredményben mit ér a jó kereszt, a testi egészség, ha lelkileg eldurvulunk és elpogányosodunk? Mit ér a pénz, a vagyon, ha a lélek és az örök üdvösség vész el általa. Gondoljunk a Megváltó szavára: «Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja.»

Ha a családból mindenki nem is mehet el a szentmisére és szentbeszédre, gondoskodjunk arról, hogy a család, minden egyes család, legalább képviselőt küldjön a magyarok szentmisére, hogy az imádkozzék a távollévőkért és magával hazavigye a szentmise kegyelmeit és a miséző pap áldását.

Kozma Ferencnek Párisba emlékül, június 14-én.

TE GONDOLKOZZÁL BENNEM ISTENEM!

Az Anyag nyers és bűnös és gonosz
s mégis mily szépek a kristályaid
és vizeid, amik szemünk előtt
válnak jéggé, felhővé, szivárvánnyá
és érceid, amikből még soha
nem formálódott még kard a föld alatt,
mert Te alakulsz bennük Istenem!

A csúnya hernyó is milyen művész,
mikor lepkévé álmodja magát
a bábban! És aprócska méheid
mily mérnökök, az államrendszerük
évezredekre szóló műrekek
s egy méh se rombolt eddig sejteteket,
mivel Te élsz, Te alkotsz bennük Isten!

Delejtű-szívű kis madaraid
Délafrikából hazaszállanak.
Napod, e nagy koponya, élelet
sugároz ránk, nem rongy elméletet
s az üstökös is, e zord kozmikus
szegénylegény, szabályosan tekerg,
mert szent törvényed lappang mindenikben.

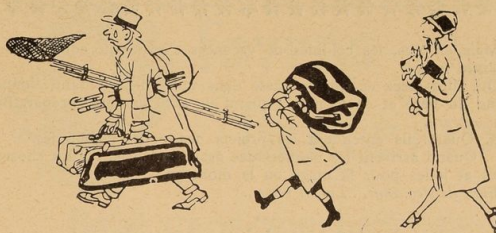
De mink, a mindenség legszomorúbb
fajzatja, mindent csak beszennyeztünk.
A földben ércet lőtünk, sok csodát:
s az aranyunkból Arany Borjú lett,
a vasból kard, nyíl, gyilkos penna, tőr,
repülőgépink bomba-posta lett.
Az ember rossz, mert ember-agy vezérli!

A legnagyobb lett köztünk mindig az,
ki legtöbb embert ölt meg köztünk,
akár önzésből, akár a Közért.
O Dzsingisz kán, te eszes sáska-ember,
Napóleon, glóiros hazafi
s hullák hegycsúcán trónoló Lenin,
mondjátok meg, mi volt végcélotok??

Tudósaink végcélja: a Nihil.
Vegyészeink végcélja: a Halál.
Vezéreink végcélja: Pusztulás.
Új napot hoznak: Napból vér csorog.
Új Délibábot hoznak: vér csorog.
Az ember bús tragédiája az,
Hogy az agyában önmaga lakik!

Vedd vissza vész-telt szabadságomat
s Te gondolkozzál bennem Istenem:
legyek szabályos, mint kristályaid,
alkossak, gyűjtsek mint a méheid,
legyek szivárvány, melynek harmat-lelkén
a hit kristálylik, mint a jég a vízben
s delejtűs fecske-szívvél Rád találjak!

Mécs László

On part! On part!

POUR NOS ENFANTS :

Les "colonies de vacances"

Partir! ... C'est le cri... c'est la bouffée de désir qui monte du cœur aux lèvres de tous les galériens des grandes villes ou des cités ouvrières.

Ah! ... L'herbe libre! celle qui n'est pas tondue comme un contribuable... celle sur laquelle on peut marcher... celle qui n'est pas arrosée par les chiens fiévreux... L'herbe fraîche, où tremble, comme un diamant, la rosée du matin...

Ah! ... le glouglou de la source cristalline! ... L'eau, qui n'est pas de Vichy... pas de Vals... pas bouillie... l'eau toute simple... toute pure, telle que Dieu l'a faite! ...

Ah! ... s'asseoir à l'ombre des forêts! ... Les arbres, la grande ville les tue. Que fera-t-elle des enfants... de nos enfants?

Voici que se dresse devant les yeux de tous ceux qui comprennent la question vitale des « colonies de vacances »...

Ces colonies, elles sont devenues une nécessité physique. Comme elle est lamentable la situation de ces petits qui, tout l'été, s'anéantissent dans les villes désertes.

Où restent-ils? ...

Dans des pièces sans air, sans lumière, sans intimité.

Ils restent sous le zinc brûlant des toits.

Ils restent sur le trottoir, mal balayé, entre deux ruisseaux desséchés.

Ces petits, autrefois, ils avaient la chaussée. Elle est devenue maintenant un immédiat danger de mort.

Ils avaient la banlieue...

Il n'y a plus de banlieue. Elle est devenue un entassement...

Oui, les colonies sont une nécessité physique.

Mais, en plus, les colonies de vacances s'imposent comme un *nécessité morale*.

Qui dira assez ce qui se passe dans une âme d'enfant... dans l'âme du père et de la mère, quand ils assistent aux préparatifs des autres...

... Quand ils entendent les projets des petits camarades.

... Quand arrivent les paquets des grands magasins... les choses gaies et jolies pour la plage ou la montagne...

Eux, ils s'en vont... Lui, il reste...

* *

Aidez, autant que vous le pourrez, tous ceux qui, non sans assumer de grandes responsabilités, organisent des colonies de vacances catholiques.

Ils refont d'abord la *santé* de ces petits, arrivés mous et languissants, avec des mines de papier mâché, et qui reviennent vivants et râblés.

Mais, en plus, ils leur font une *santé morale*. Ils reconstituent autour d'eux le cadre de la *famille chrétienne*, avec ses lois de toujours et ses délicatesses françaises.

A la colonie, on affine — ou l'on reprend — l'éducation de l'enfant... Matin et soir, on récite la *prière*, et aux repas ce *benedicite* simple et émouvant :

Bénissez-nous, Seigneur !... Bénissez cette table accueillante... Et procurez du pain à ceux qui n'en ont pas. Ainsi soit-il !

Et, dans la rue, les passants s'arrêtent pour l'écouter...

Rien n'est émouvant comme cette prière, le soir, sur la dune, devant la mer, et sous les hautes étoiles.

Emulation aussi pour la tenue des sections et des dortoirs.

Edification dans le pays : On va saluer le monument aux morts... On participe aux fêtes religieuses... Et, comme adieu, on fait un *feu de camp*, auquel assistent les habitants.

De sa colonie, l'enfant se souviendra toujours.

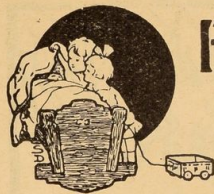
* *

Donnez généreusement pour les colonies de vacances.

Le CHRIST a dit : « *Un verre d'eau donné à un pauvre en mon nom ne restera pas sans récompense...* »

Si le *doux Christ* passait aujourd'hui dans les rues étroites et trépidantes, dans les cours et arrière-cours des mornes faubourgs, il dirait, en voyant la pauvre figure de tant d'enfants du peuple : « *Ah ! donnez-leur donc un bol d'air... un verre de soleil, à ces petits que j'aime. Cela, non plus, ne restera pas sans récompense.* »

PIERRE L'ERMITE.

FOYERS ET BERCEAUX

Bébé dans son berceau

• •

Bébé sourit

Dans son berceau bleu et blanc, BÉBÉ s'éveille ; ses yeux, un peu vagues encore... il est si petit !... regardant vers la *fenêtre* d'où lui vient la belle lumière du jour printanier !... Il ébauche un sourire... Il sourit aux anges avant de *sourire à sa maman*...

Bébé se fâche

Mais bien vite las, le voilà qui *s'agite*... ses menottes gesticulent, il s'ennuie, il s'impatiente... et le voilà qui *crie*, qui *crie*...

Et dans la chambre voisine, maman qui s'affaire à son ménage « pendant que le petit dort », s'exclame : « *Déjà !... ce n'est cependant pas encore l'heure !...* »

Que va faire maman ?

Que va-t-elle faire ?... Petite maman, deux volontés sont en ce moment en présence : celle de ton TOUT-PETIT qui déjà veut exercer son pouvoir, et... LA TIENNE, la seule vraie, la seule légitime...

Céder aujourd'hui, t'approcher de ton enfant sous le prétexte qu'il a peut-être besoin de quelque chose, c'est *capituler une première fois*...

Sois ferme !... Laisse-le pleurer... Si tu le prends maintenant, demain il se souviendra et ce sera fini de son repos régulier et de ta liberté.

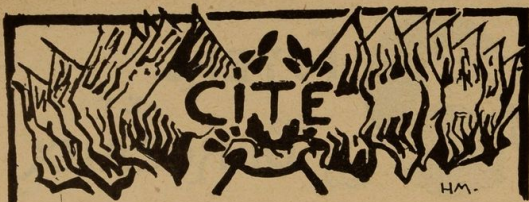
Commence dès aujourd'hui la première éducation qui consiste à donner au petit enfant, pour son plus grand bien physique d'abord, pour sa formation morale ensuite, des *habitudes régulières*.

Marguerite BAUR².

1. Le berceau doit être placé de telle sorte que la lumière vienne soit de *dos* soit de *devant*, pour éviter que les jeunes enfants — qui la supportent et même la fixent très aisément, — la *cherchent par côté* ce qui peut être une cause de *strabisme* (L'enfant louche). Il ne faut cependant pas que cette lumière soit trop vive.

Si la disposition de la chambre ne permet pas de placer le berceau de cette façon, il sera bon de le *déplacer quelquefois* pour que l'enfant ne prenne pas une déviation de la tête en regardant toujours du même côté.

2. Du même auteur : *Vient de paraître : La vie chrétienne au foyer*. Edit. Aubanel, à Avignon. Franco, 6 francs.

POUR LE REDRESSEMENT MORAL

Une grande force

...

« Vous êtes une grande force, la grande force du pays ». C'est en ces termes que le Maire de Metz haranguait les représentants de l'UNION NATIONALE DES COMBATTANTS qui tenait son Congrès en cette ville le mois dernier.

Une grande force, oui. Force numérique d'abord, mais surtout **force morale**. Dans le désarroi actuel chacun réclame à grands cris une **règle morale**. Les Anciens Combattants, l'U. N. C. en particulier, la font figurer en tête de leur programme. Leur *manifeste* du 15 octobre a ces formules qui sonnent comme des coups de clairon :

- « Servir au lieu de se servir ;
- Remplir ses devoirs avant de réclamer ses droits ;
- Placer les valeurs morales et spirituelles au-dessus des valeurs matérielles ;
- Restaurer l'ordre social sur ses deux bases naturelles : la Famille et la Profession. »

On retrouve ces préoccupations dans les travaux très considérables fournis par les rapporteurs et à travers les discussions où furent traités, avec une ampleur et une compétence exceptionnelles, tous les problèmes actuels : *Réforme de l'Etat, réforme administrative et fiscale, paix, désarmement, chômage, crise économique, question du blé, etc...*

On les sentait planer sur les deux manifestations du Congrès, — les deux apothéoses, écrivait *Le Lorrain* : la messe à la cathédrale et le défilé. Spectacles incomparables, en effet, que ces 25.000 hommes, graves, résolus, soulevés par un magnifique idéal et qui, derrière leurs milliers de drapeaux précédés de leurs chefs et du Ministre des Pensions, entendirent la messe en cette splendide cathédrale, puis, deux heures durant, défilèrent par les rues de la grande cité lorraine frémissante d'enthousiasme...

Spectacle inoubliable qui marque le réveil de la génération du feu et donne les meilleurs espoirs pour le **redressement du pays**.

P. CROIZIER.

LE MYSTÈRE DES LOGES

Le vrai visage de la Franc-Maçonnerie

...

Le vrai ! qu'elle ne montre pas à tout venant ! Un fait, entre autres, va nous le révéler. C'est un journaliste connu, M. LÉON BAILBY, qui en fait juge le public...

Il y a cinq ans, le **gouvernement français** avait décidé d'autoriser neuf **Congrégations missionnaires à rouvrir leurs noviciats**. Partout, en *Palestine*, en *République Argentine*, nous perdions chaque jour en influence, en prestige, en autorité morale, tout ce qui passait à nos rivaux étrangers.

Le fait était si patent, que nos services diplomatiques finirent par en convaincre le ministre lui-même. Il s'engagea à soutenir devant les Chambres le vote des crédits et l'autorisation nécessaire.

L'affaire, bien conduite au *Palais-Bourbon*, y fut enlevée tambour battant... **Mais on avait compté sans la Franc-Maçonnerie**, qui s'organisa pour résister au *Luxembourg*.

Le signe de détresse avait été fait, il rallia la secte et, malgré l'autorité de BRIAND, **il fit la majorité contre le gouvernement**. Ainsi les missions catholiques françaises étaient vaincues par la rue Cadet, et le bon public ne s'en doutait pas.

Mais la preuve du double jeu ? Le même journaliste la donne : ce sont les déclarations confidentielles que fit le FRÈRE. UHRY, *membre du Conseil de l'Ordre* (de la F. M.), *trente-troisième*, c'est-à-dire l'un des hommes occupant la plus haute fonction maçonnique, à la séance tenue en 1929, au CONVENT DU GRAND-ORIENT DE FRANCE.

Parlant de « cette question des Congrégations », il dit
 Le F. UHRY. — ... Vous ne vous rendez pas suffisamment compte de la
 prudence que nous devons avoir... Si nous avions été assez maladroits pour
 tomber dans le piège par une manifestation publique quelconque, aucune de
 nos actions n'aurait pu réussir. Or, nous avons obtenu des résultats.
 Sans doute le gouvernement a fait voter ses articles, mais amendés par nous...

Il y a plus : Souvenez-vous que M. POINCARÉ avait dit : « Nos Missions
 sont en péril, il faut voter la loi et l'appliquer d'urgence ». Or, les discussions
 soulevées par les républicains ont eu ce résultat que LA LOI A DORMI
 TRANQUILLEMENT AU SÉNAT.

LE F. GROUSSIÈRE. — Ne la réveillons pas.

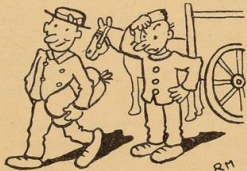
LE F. UHRY. — C'est déjà quelque chose d'avoir obtenu cela. Si elle
 peut dormir encore quelques années dans les cartons du Sénat, vous
 pourriez dire que LA FRANCO-MAGONNERIE N'A PAS FAIT DE DÉMAGOGIE,
 MAIS QU'ELLE A ÉTÉ UTILE PAR SES INTERVENTIONS, même si elles n'ont
 pas été publiques.

(Extrait du procès-verbal officiel du Convent de 1929.)

... Il y a 60.000 maçons en France, qui sont racolés sous de vagues
 prétextes de solidarité, et dont beaucoup marchent de bonne foi,
 sans voir où les mènent ceux qui sont à leur tête. Parmi ces chefs,
 un certain nombre tout au moins exploitent le crédit de leur
 troupe pour combattre la foi, l'idéalisme, les valeurs spiri-
 tuelles de la France.

1. N. D. L. R. — Dans la bouche d'un Franc-Maçon, le mot « républicain » veut
 dire « franc-maçon ». La loyauté bien connue des Francs-Maçons les fait s'arroger
 en exclusivité le « loyalisme » envers la République !

Le Resquilleur

Mitoche promène de village en
 village son bazar ambulante. Il ren-
 contre Doublefin en quête d'une
 « bonne affaire ».

DOUBLEFIN. — Je voudrais six
 gilets de flanelle.

MITOCHE. — Voilà. C'est cent sous
 la pièce.

DOUBLEFIN. — Bon, je les prends.
 Et combien les chaussettes ?

MITOCHE. — Cent sous la paire.

DOUBLEFIN. — Donnez-moi six
 paires, et je vous laisse les gilets... (Il s'éloigne).

MITOCHE. — Eh là ! Mais... on ne part pas sans payer !

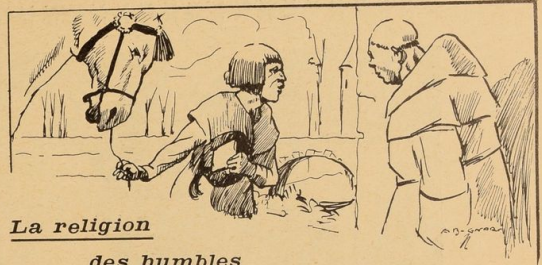
DOUBLEFIN. — Vous payer quoi ? Puisque je vous ai échangé les chaus-
 settes contre les gilets ?

MITOCHE. — Mais vous ne m'aviez pas payé les gilets.

DOUBLEFIN. — Naturellement, puisque je ne les prends pas !

MITOCHE (perplexe, se grattant la tête). — Ah ! c'est vrai... Je vous
 demande pardon ! (Doublefin emporte les chaussettes).

(Le Lorrain.)

La religion

des humbles

Le jongleur de Notre-Dame

Il y avait une fois un jon-
 gleur hongrois qui s'appelait
 GEORGES, et possédait un
 magnifique cheval blanc
 nommé « PHALAZAR ». Il
 savait aussi toutes sortes de
 tours de gymnastique, de
 danses, de sauts et de voltiges,
 comme un véritable acrobate.

Circulant de ville en ville,
 de village en village, il était
 accompagné de son petit
 neveu FRÉDÉRIC, blond
 comme l'aurore, avec ses
 treize ans, et qui riait de
 toutes ses dents quand il
 sautait sur le cheval blanc
 avec une agilité merveilleuse.

A eux deux, Georges et
 Frédéric mettaient en révo-
 lution toute la gent enfantine
 des endroits qu'ils traversaient.
 On accourait de trois lieues
 pour les voir et, à la fin de
 leurs séances, les pièces d'ar-
 gent pleuvaient dans leur
 escarcelle.

**

Hélas ! un jour, le petit
 FRÉDÉRIC mourut.

Le pauvre GEORGES se
 trouva tout désespéré, et se
 beaucoup trop découragé pour

enseigner ses jolis tours à un
 autre garçon.

Il alla frapper à la porte
 d'un couvent qu'il connais-
 sait et se présenta au supé-
 rieur, le PÈRE ABBÉ du
 monastère.

— Révérend Père, lui dit-il
 humblement, je voudrais bien
 me retirer du monde et devenir
 Frère dans votre couvent.

— Mais n'êtes-vous pas
 GEORGES LE JONGLEUR ?
 demanda l'Abbé, surpris.

— Vous m'apprenez à
 prier, à faire pénitence et à
 devenir meilleur... Je vous en
 prie, mon Père, recevez-moi
 comme Frère-lai pour aider au
 service du couvent.

— Soit, acquiesça l'Abbé,
 qu'il soit fait selon votre
 désir, Georges.

**

Et GEORGES fut admis au
 nombre des Frères novices,
 tandis que le beau cheval
 blanc passait de son côté au
 service de la communauté.

En se séparant de lui,
 Georges l'embrassa sur le front
 et lui fit ses adieux comme si le
 cheval pouvait le comprendre.

PHALAZAR, la tête basse et les yeux fixés à terre, grattait le sol de son sabot, comme s'il réfléchissait, et semblait répondre à son maître :

— Hé ! Qu'y faire ? Il faut bien accepter notre nouveau sort...

* *

GEORGES LE JONGLEUR entra donc parmi les Frères du couvent, prit le saint habit et fut appelé désormais : « le Frère Georges ».

Malheureusement, ayant été jongleur toute sa vie depuis l'âge de 10 ans, il n'avait reçu aucune instruction, si bien que malgré tous ses efforts, il ne pouvait arriver à apprendre les prières des Frères, ni leurs coutumes et cérémonies.

En vain les autres Novices lui donnaient-ils des répétitions avec la plus patiente charité, non seulement le pauvre FRÈRE GEORGES n'avancait pas, mais à chaque instant, il commettait des énormités qui faisaient éclater de rire les Novices, en dépit de leur modestie et de leur religieuse gravité.

* *

Mais un jour, ce fut bien pire.

Un tout jeune Novice se présenta devant le MAÎTRE DES NOVICES et lui dit :

— Mon Révérend Père, je crois devoir vous révéler une faute du Frère Georges.

— Qu'a-t-il donc fait ?

— Chaque soir, mon Père, il se rend à la petite chapelle de la SAINTE VIERGE au fond du jardin, et y reste une heure en faisant des tours.

— Que dites-vous là, mon petit Frère ? En faisant des tours ?

— Oui, mon Père, des tours dans la chapelle.

Le MAÎTRE DES NOVICES était perplexe... Ayant consulté le PÈRE ABBÉ, tous deux se rendirent sur le soir à la chapelle de la Sainte Vierge et s'y cachèrent dans un petit coin d'où ils pouvaient voir sans être vus.

* *

Et en effet, au soleil couchant, ils virent arriver le FRÈRE GEORGES, le visage recueilli.

Il entra posément, regarda s'il n'y avait personne et, se croyant seul, alla s'agenouiller pieusement devant la statue de NOTRE-DAME, les yeux levés vers elle.

Se relevant alors, il fit une profonde inclination devant la sainte image, enleva son capuchon et son manteau, et se plaça tout près de la porte.

Sifflottant une marche populaire, il s'avança pas à pas vers l'autel avec de larges mouvements des bras, se pencha plusieurs fois en avant, en arrière, les mains jusqu'au sol. Brusquement, il se détendit en arrière comme une balle, en trois sauts périlleux impeccables, jusqu'auprès de la porte. Là, il fit un nouveau bond, se suspendit à une barre de fer placée au-dessus de l'utilisant en guise de trapèze, il se lança dans Dieu sait combien de tours et de moulins de tous genres.

Ensuite, reprenant terre avec une incroyable agilité, il se rapprocha de nouveau de l'autel, les

mains sur les hanches, se livrant à toute une série de danses et de tours plus stupéfiants les uns que les autres... terminant par les trois sauts de l'abîme, la planche écossaise, les poignards des mamelouks et le moulinet suédois.

* *

Pendant tout ce temps, le RÉVÉREND PÈRE ABBÉ et le MAÎTRE DES NOVICES, stupéfaits, ne savaient que penser de toutes ces jongleries. Plus d'une fois, ils faillirent sortir de leur cachette pour faire cesser le scandale. Néanmoins, ils attendirent, pour voir comment cela finirait.

Et après avoir terminé le moulinet suédois, le FRÈRE GEORGES envoya des deux mains une demi-douzaine de baisers à la SAINTE-VIERGE et,

rompu de fatigue, reprit son habit religieux et se laissa tomber comme une masse, de tout son long, aux pieds de la Vierge, pour se reposer.

Et voici que la chapelle, que le soir tombé avait faite presque obscure, s'illumina soudain d'une clarté merveilleuse et suave. La STATUE DE LA VIERGE, qui était sur l'autel, fit un léger mouvement, se leva lentement de son siège, comme une personne vivante, descendit sur le sol et s'approcha du FRÈRE GEORGES étendu, et qui semblait dormir les yeux fermés.

La VIERGE, du coin de son manteau de pierre devenu plus doux que le lin, essuya la sueur qui perlait au front de son dévot serviteur en lui adressant le plus gracieux sourire. Puis elle remonta à sa place et reprit son immobilité, tandis que la sur-naturelle lumière s'éteignait.

Les deux Pères sortirent, émus, ne sachant trop que penser ni ce qu'ils diraient au Frère Georges.

Ce fut le FRÈRE GEORGES qui vint à quelques jours de là trouver le MAÎTRE DES NOVICES et lui dit :

— Mon Révérend Père, pardonnez-moi, mais je voudrais quitter le couvent... Je vois que je ne fais pas de progrès et crains de ne pouvoir jamais être bon à rien.

— Non, mon bon Frère Georges, répondit le Père, restez avec nous... Le bon Dieu

vous aidera sans doute à devenir un excellent Frère. Dites-moi seulement ce que vous allez faire, le soir, à la chapelle de la SAINTE VIERGE, au fond du jardin ?

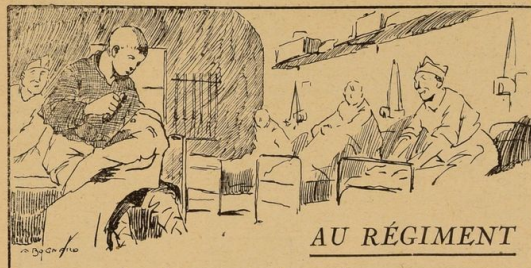
— Mon Père, fit le Frère Georges d'abord un peu troublé, je fais une visite à la Sainte Vierge...

— Une visite ?... Mais elle est bien longue, cette visite. Voyons, ne me cachez rien.

— Ah ! mon Père, je vois que vous êtes au courant... Eh bien ! voici... Comme je n'arrivais pas à apprendre les usages de la communauté et que je désespérais de jamais devenir un bon Frère en ce couvent, j'ai été m'adresser à la SAINTE-VIERGE en lui disant :

« Sainte Marie, ma mère et ma patronne, je ne sais pas prier, mais comme je veux vous servir tout de même, je vais vous offrir en hommage les meilleurs tours que je connais. Et, comme, dans le monde, mes tours me rapportaient de l'argent, je me permets de vous demander en retour de m'accorder la grâce de devenir meilleur, et d'arriver à être un bon FRÈRE, car je voudrais bien mourir ici à votre service, au service de mes Frères et du bon DIEU. »

— Eh bien ! mon cher Frère Georges, la SAINTE VIERGE veut certainement vous exaucer. Il n'est plus nécessaire que vous alliez faire des tours à la chapelle. Mais n'ayez plus de craintes et restez avec nous. Le bon DIEU changera en un saint FRÈRE le JONGLEUR DE NOTRE-DAME.

AU RÉGIMENT

Un jeune qui a du cran

MARCEL LEFRANC est un « bleu » qui vient d'arriver au régiment. Un camarade raconte ses débuts dans la chambrée. Il montre le « bleu » qui va tranquillement et crânement à son devoir de chrétien, triomphant sans le savoir d'un « coup monté » par les anciens.

Tandis que les hommes, de sa chambrée s'attardaient, à demi-vêtus, autour des lits et sirotaient sans hâte leur quart de café, lui, il avait retiré de son paquetage ses « EFFETS N° 2 » et, armé de la « patience », promenait sur ses boutons enduits de tripoli la brosse effilée qui donne au cuir le brillant pâle et mat.

On le regardait. Déjà quelques chuchotements couraient d'un lit à l'autre.

MARCEL s'en aperçut ; mais sans s'inquiéter, son astiquage terminé, il étendit sa capote sur ses couvertures repliées et descendit au lavabo faire sa toilette.

Lui parti, les langues marchèrent :

— Où est-ce qu'il s'embarque comme ça si matin, le bleu ?

— Tu n'as pas vu ça à sa tête, toi ?... Il va à la messe, pardi. Eh bien ! attendez, on va rire... Il n'est pas encore parti, les gars !

■

L'ancien, JEAN LEROUX, qui assumait ainsi le rôle de metteur en scène, était un grand diable aux formes massives, peu intelligent, mais redouté, parce que très fort... en bouche.

Il se campa au pied du lit de LEFRANC. Celui-ci remonta bientôt. — Dis donc, le bleu, viens voir un peu, par là ! Est-ce qu'on ne pourrait pas expliquer aux anciens où on s'en va si matin ?

MARCEL le regarda tranquillement, et du ton le plus détaché :

— Mais à la messe, tiens !...

— Ah ! commença l'autre, et...

MARCEL lui coupa la parole :

— Ça te fatigue l'estomac, cette histoire-là ?

— Oh ! non...

— Eh bien ! c'est très heureux, tu sais, parce qu'autrement je n'y verrais pas de remède, moi.

LEROUX restait là sans trouver un mot à répondre. Ce qui le démontait surtout, c'était l'allure de LEFRANC qui, tout en causant, vous enfilait sa capote, comme si de rien n'était.

Mais le plus fort, c'est qu'après avoir boutonné le dernier bouton, MARCEL demanda à son adversaire comme une chose toute naturelle :

— **Tiens, l'ancien, tire donc ma capote.** Tu seras un bon type !

Refuser ? Il n'en eut pas le temps. Et devant toute l'escouade amusée, LEROUX, de ses grosses mains, arrangeait les deux plus religieuses qui donnent à la capote sa coupe classique.

— Merci bien, mon vieux, dit LEFRANC.

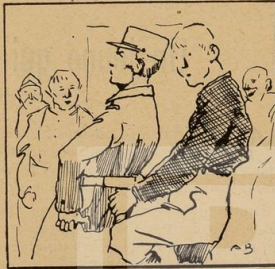
Et il sortit.

La chambrée se tordait littéralement ; on se payait la tête de LEROUX.

— *Eh bien ! tu sais, le bleu, il te l'a faite à l'oseille !*

Ce Marcel LeFranc, dont la fierté de chrétien imposait le respect de ses convictions religieuses, faisait son service... en 1910 !

Bien des choses ont heureusement changé depuis.

1. Récit extrait de « Une Semeuse », par JEHAN DU LYS. Biographie de JEAN et JEANNE. Edit. de « La Semeuse », Autom. 196 pages, 8 francs, franco 9 francs.

Faits et nouvelles

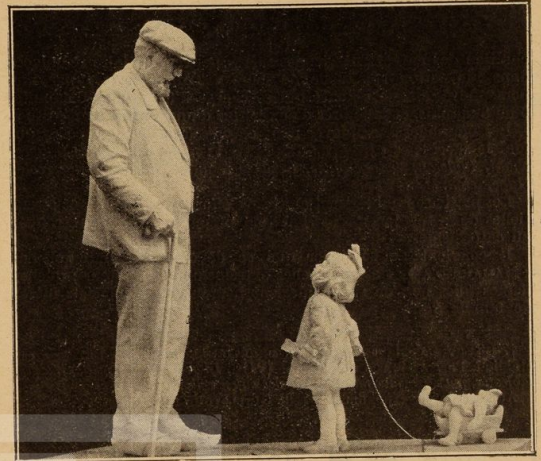
■ Au 1er Juillet entrera en application le nouveau PLAN D'OUTILLAGE NATIONAL qui aidera grandement au réemploi des chômeurs. Le financement en sera réalisé en utilisant les fonds des Assurances sociales, comme cela a été prévu à la création des Assurances.

■ La FÊTE DU TRAVAIL, organisée chaque année à l'Ascension par la Confédération Française des Travailleurs Chrétiens, a revêtu une solennité particulière en raison du centenaire de la naissance de LA TOUR DU PIN, le grand sociologue catholique du siècle dernier.

■ Un mouvement populaire s'organise en Suisse pour obtenir, par la voie du referendum, la suppression des Loges maçonniques. Une pétition de 50.000 signatures est nécessaire, d'après la loi helvétique, pour obtenir l'ouverture du referendum.

■ La fondatrice de l'ŒUVRE PONTIFICALE DE SAINT-PIERRE-APÔTRE, pour l'aide au recrutement du clergé indigène, vient de s'éteindre à Alençon. C'est une Française, originaire de Normandie, Mlle Jeanne Bigard.

16.000 séminaristes sont entretenus par cette œuvre dans 400 séminaires d'ASIE, d'AFRIQUE et d'Océanie. Son budget d'aumônes annuel est de 15 millions de francs, dont 4 1/2 fournis par la France

Grand - Père !

par A. E. Jacopin (Salon 1934)

L'APOSTOLAT DES TOUT-PETITS

o o o o o

Les "Mamans d'âme"

« Jadis les enfants grandissaient dans une atmosphère chrétienne. A la maison, l'exemple des parents, la leçon muette des choses, l'action quotidienne de la mère avaient enseigné l'âme, l'esprit, le cœur des tout-petits ; la grâce du baptême soigneusement cultivée agissait, il y avait une base, un terrain propice, des aptitudes... le catéchisme pouvait continuer utilement une instruction religieuse commencée. »

Ces mots qu'écrivait MGR LANDRIEU en 1922 sont des plus actuels. Beaucoup de parents aujourd'hui, laïcisés par l'école, ont laïcisé la famille ; dans les foyers, on a désappris Dieu et la vie chrétienne. Trop de mamans s'avèrent incapables de donner à leurs enfants la première formation religieuse qu'elles-mêmes n'ont pas reçue. En sorte que les enfants arrivent au catéchisme, à 8 ans, sans rien savoir de Dieu, de Jésus-Christ, de leur âme et de son éternelle destinée. Ils ne savent pas prier et n'ont aucunes pratiques de piété.

Pour parer à ce danger qui compromet gravement l'avenir

chrétien des enfants, les jeunes mères peuvent se faire remplacer dans l'initiation spirituelle de leurs « TOUT-PETITS » par une personne de bonne volonté qui se charge d'un groupe d'enfants, 6 ou 8 au plus, et joue près d'eux le rôle d'une « **maman d'âme** ».

Les méthodes à employer dans ce *précâchisme* sont celles qui font le succès des « **jardins d'enfants** » : *récits d'après les images, chant, tableaux évangéliques, travaux manuels de découpage, coloriage, etc...*

Les petits se familiarisent ainsi sans effort avec les notions essentielles de la religion, qu'ils sont tout préparés ensuite à retrouver au catéchisme.

Il convient de souligner que ce dévouement maternel des « **MAMANS D'ÂME** » est pour elles extrêmement formateur ; quelles jeunes filles ne s'en souviendraient heureusement une fois mères de famille ?

1. L'Œuvre de la « **FORMATION CHRÉTIENNE DES TOUT-PETITS** » est établie à Paris : 19, rue de Varenne (VIIe). *Livres pour les petits, images, tableaux, jeux, travaux manuels sur des sujets religieux.*

Adressez la correspondance à Mlle GUILLOTGUILIN.

Rires & Sourires

Mots en losange

- ★ Dans le cercle.
- ★★★ Dit la pensée.
- ★★★★ Sanguinaire.
- ★★★★★ Une Sainte.
- ★★★★★★ Du Coran.
- ★★★★★★ Stimulant.
- ★★★★★ Moquerie.
- ★★★ Partie.
- ★ Dans le cercle.

Mots croissants

L'ordre des lettres change à chaque mot.
Ce que dame ne dit.
Se trouve en chaque livre.
Au bord de l'océan.
Lorsqu'on fait un paquet.
Par des cambrioleurs.
Le moineau dans la vigne.
Dissiper son argent.

Mots carrés

Sert à conduire un coursier.
Où le bois cède à la plaine.
Goulu dont la panse est pleine.
Où le bavard fait pitié.

Mots à composer

Ajoutez au mot « **RIME** » les dix lettres suivantes, de façon à former douze mots nouveaux : CLANTOURPF

Devinette

Je ne suis que de l'herbe. Or, ajoutez Des soins, du temps, labour et patience, Je deviens cette nouvelle substance Qu'on vous prie d'indiquer sur quatre pieds.

Charade

Quoique je porte un nom vulgaire, Chacun m'estime et me chérit : C'est que mon entier désaltère, Mon un chauffe et mon deux nourrit.

Métagramme

Dans mes huit pieds, trouvez châtelet.
Étoile, écho, hôtel, lacet,
Calot, loch, lac, talle, châte, école,
Chat, tache, côte, cale, Eole.

Énigme

Trouvez dans mes huit pieds, et dans le même mot,
Deux êtres différents et de même origine :
Je suis un grain qu'on sème et qui porte farine ;
De plus, un peuple arabe ancien, semeur de maux.

A travers le monde

La Constitution autrichienne.

La nouvelle Constitution autrichienne, promulguée à Vienne le 1er mai, organise la vie politique et sociale dans le *cadre corporatif*.

Elle débute par la magnifique profession de foi que voici :

« AU NOM DU DIEU TOUT-PUISSANT, DE QUI PROCÈDE TOUT DROIT, LE PEUPLE AUTRICHIEN SE DONNE LA PRÉSENTE CONSTITUTION EN ÉTAT FÉDÉRAL CHRÉTIEN, BASÉ SUR L'UNION DES PROVINCES ET L'ORGANISATION CORPORATIVE... »

L'Etat fédéral a pour organes principaux quatre Conseils corporatifs :

le Conseil d'Etat, comprenant une cinquantaine de membres nommés par le Président fédéral ;

le Conseil Intellectuel, comprenant des représentants de l'Eglise, de l'Education nationale et des Beaux-Arts ;

le Conseil Economique, chargé des intérêts de la production et des échanges ;

le Conseil des Provinces, défendant les intérêts régionaux de l'Etat fédéral.

A côté de ces quatre Conseils et recruté parmi leurs membres, un Conseil Fédéral de 59 délégués constitue l'organe législatif de l'Etat.

Le Président fédéral est élu par l'assemblée générale des maires, réunie à Vienne.

Les femmes ont les mêmes droits et devoirs politiques que les hommes.

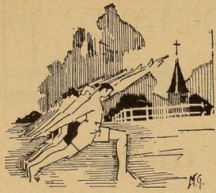
La foi d'un païen : Gandhi et les "Intouchables".

Le partisan hindou « Mahatma Gandhi » — « Mahatma » signifie « grand homme » ou « sacré » — continue de faire campagne pour l'abolition des divisions sociales de l'Inde en « castes », telle celle des « intouchables » avec lesquels les castes supérieures s'interdisent tout rapport.

A propos d'un tremblement de terre qui a ravagé le nord de l'Inde, Gandhi a écrit :

« Je regarde l'intouchabilité comme un péché si grave qu'il mérite le châtime divin... Je partage avec le monde entier — civilisé et non-civilisé — la croyance que des calamités comme celle de Béhar fondent sur l'humanité pour châtier ses fautes. Quand cette conviction part du cœur, les peuples prient, se repentent et se purifient... »

Que pensez-vous de Gandhi ?... Combien de catholiques auraient le cran de parler comme lui ? Beaucoup n'auraient-ils pas besoin de raffermir leur foi à son école ?

AUX JEUNES

Un "Jaurès" peu connu

Bien souvent le nom du grand orateur est évoqué et son autorité apportée en faveur de théories qui ne correspondent guère à sa pensée.

A propos de l'amour du pays, par exemple, sait-on ce qu'il écrivait dans son fameux volume l'Armée nouvelle? Écoutez cette pénétrante analyse de la patrie, de la famille, et du sacrifice qu'il faut parfois leur consentir :

« ... En attendant, la nation doit se défendre.

En se défendant, elle défend toutes les familles. Que tous répondent à son appel. En y répondant, ils ne désertent pas leur foyer : ils le protègent et l'anoblissent.

« Et d'ailleurs, pères, ils auront plus fait pour leurs enfants en leur assurant un avenir de liberté, dans une patrie libre, qu'en leur ménageant, par une lâche tendresse, la protection d'un chef de famille déshonoré, dans une nation asservie par sa faute et livrée par lui à tous les hasards. »

Qu'en pensent ceux qui se réclament de Jaurès pour chanter une Internationale de faiblesse et de lâcheté, capitulaires qui crient « camarades » pour désarmer l'adversaire dont ils ont peur ?

« L'homme pieux et l'athée parlent toujours de religion : l'un parle de ce qu'il aime, l'autre de ce qu'il craint. »

MONTESQUIEU.

« Moins il y a de religion dans une société, plus il faut de gendarmes. »

CLEMENCEAU

à la Chambre des Députés, 26 avril 1907.

Sans plus de peine

Mots en losange

C
MOT
NERON
MELANIE
CORANIQUE
TONIQUE
NIQUE
EUE
E

Enigme : Sarrasin

Métagramme : Echalote

Mots à composer

En ajoutant au mot RIME successivement les dix lettres CLANTOURPE, on obtient : Crime et Merci - Limer - Marie et Maire - Miner - Mitre Moire - Mûrie - Mirer - Prime - Frime.

Charade

BOISSON (Bois - son)

Devinette

POIN

Mots croissants

AGE
PAGE
PLAGE
PLIAGE
PILLAGE
GRAPILLE
GASPILLER

Mots carrés

MORS
OREE
REPU
SEUL

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Keresztelés. Június 19-én vette fel a kereszttség szentségét a párisi St. Jean de Montmartre plébániatemplomban Vörös Jánosék kisfia, György. Szeretettel gratulálunk a kedves szülőknek s kívánjuk, hogy sok örömet legyen a kisfiúban. — Örömmel vettük a közvetlen hirt Fives-Lilleből, hogy Laffers Pál ismert magyar sporttréneret kisfiával ajándékozta meg felesége. A gyermek nagybátyjának, Szyllaba Emil pápai kamarásnak, ny. pozsonyi főgimnáziumi hittanárnak a keresztnevet kapta a kereszttség szentségében. Szeretettel gratulálunk a kedves szülőknek.

Halálozás. Június 20-án halt meg Párisban a párhónapos Mikulás Sándor, kit jún. 23-án temettünk. Egy kis angyalkával több van az égben. Gyermeke elvesztése felett érzett fájdalomában ez legyen vigasztalása a szomorú anyának!

Ünnepélyes szentáldozás és bérálás. Kaptuk a következő levelet : « Nagyon, de nagyon nagy örömmel küldöm soraimat a Fötisztelendő úrnak és tudatom, hogy az első szentáldozást elvégeztem V. 10-én és a bérálás szentségét fölvettem 11-én és kérem a jó Isten segítségét, hogy ezután is adja meg, hogy mindig az a tudat legyen bennem, hogy katolikus vagyok és hogy tudjam mi a katolikus kötelességem. Most pedig kérem a jó Isten áldását a Fötisztelendő úrra is. D. a. J. K. Izueuz. Csonka Franciska. » Örömmel közöljük e kis hirt szeretetteljes üdvözléssel küldve a kis Franciskának és kedves szüleinek és egyben kérjük hiveinktől a jövőben is az ilyen híreket.

Gyermekeink évvizsgájt és hittanvizsgájt július 8-án tartottuk. Tedeumunkat a rendes vasárnapi magyar szentmiseidőben tartottuk s ugyanekkor elvégezték gyermekeink az évvégi szentgyónást és szentáldozást is. A délutáni hittanvizsgán Dr. Müller Lipót, az egyháztanács feje elnököt, megjelent Osskó Emil fötisztelendő úr is s a kedves szülők is szépszámban. A hittanvizsgát követte a többi tárgyközből a vizsga, jutalomkiosztás és igen kedves utármekelőadás. — Gyermekeink vizsga után mintegy hetvenes csoportban az édes hazába utaztak. A kislányok Szentendrén, a kisfiúk Bakonyban fognak üdülni két hónapig.

Papszentelés. Június 21-én szentelte áldozópappá Serédi Jusztinián Németh József diakonust, Szivgárdánk megalapítóját és vezetőjét, az esztergomi főszékesegyházban s június 29-én mutatta meg Német József fötisztelendő úr első szentmiséjét a pestújehelyi plébániatemplomban. Szeretjük volna, ha a szent cselekményben személyesen is részt vehetünk volna. Így is azonban mindnyájan, kik Német fötisztelendő úr apostolkodását közelről figyelhetjük s kik őt megszerettük, ott voltunk lélekben életünk legszebb eseményei alkalmával. Szívvel kívánjuk neki, mint az elbucúsászok is kifejeztük, hogy a jó Isten tartsa meg továbbra is apostoli buzgóságát, legyen sok lelki eredménye papi munkájának. Jöjjön vissza közénk! Ha pedig a Gondviselés másként határozott s a honi szállóban marad, imáiban emlékezzék meg Misszióinkról.

Egyháztanácsunk június 11-én tartotta 3. gyűlését az 1934. évben. A tanácsstagok átvizsgálták s rendben találták a pénztárkönyvet. Határoztak arról, hogy októberban újra összejönnek s megrendezik a missziós közgyűlést, mely az 1933/1934-es évnek befejezője lesz. A missziós közgyűlés június hónapban azért maradt el, mivel a Misszió végleges alapszabályai még nincsenek kidolgozva. Ezen alapszabályok felett pedig a legközelebbi közgyűlésnek határoznia kell.

Boldog Margit Leánykörünk július 3-án tartott összejövetelén P. Szalay Jeromos O. S. B. főisk. tanár tartott előadást az életem előforduló nehézségek felhasználásáról a lelki életben.

Látogatások. Hosszabb ideje újra körünkben időzik Dr. P. Szalay Jeromos O. S. B., pannonhalmi főiskolai tanár. Látogatásokkal tisztelték meg missziókat Oskó Emil községi káplán, Dr. Patton János, mohácsi hittanár, Dr. Várkonyi István pécsi szemináriumi lelkigazgató Dr. Hegyi Kapisztrán O. Cist. apáti jegyző Zirczről, Takács Gusztáv, O. Cist. tanár Zirczről, Blazsek Róbert, nagyszombati káplán, Dr. Tóth Péter, premontrai kanonok, hittanár Türréről és még sokan mások.

Mécs László Párisban. Örömnappunk volt Mécs László Párisba érkezése. Teljesen lekötötte őt ugyan párisi turista programja, öccsének, Dr. Mártoncsik Imre budapesti főorvosnak és feleségének s unokahúgának kedves társaságában azonban mégis időt szakított magának arra, hogy Missziókat két alkalommal is meglátogassa s megajándékozza személyesen elhozott könyveivel. Köszönetünket nem tudjuk színes formában kifejezésre juttatni, de szívünk minden melegével hálásak vagyunk ajándékáért. Különösen értékes nekünk az az ígérete, hogy bár az ország minden részéből hívják és várva-várják, el fog jönni közenk lehetőleg jövő év februárjában, amikor egy nagyobb szabású ünnepségen a francia közönségnek is bemutatkozik, egy kisebb, de melegebb Mécs-estét pedig a magyar közönségnek is ajándékozni fog. Búcsúzásun! Mécs Lászlótól az egész kolóniának egy meleg szívvel jövőre köszöntése « Vizontlatásra újra Párisban! »

Adományok. Könyvadományok: Uhl Antal 4, Kovács Gyula 1, Mécs László 4 drb. értékes könyvet adott.

Missziós művek javára: Vlkovics János 25 fr., Huba Károly 20 fr., Weisz Ferencné 20 fr., Wuits Jolán 50 fr., Urbán János 25 fr., ry. 50 fr., Hunula József 15 fr., Mme Hivatal 100 fr., N. N. 20 fr.

Toursi zászlóalpra: Tóth Béláné 5 fr. Hálás köszönet!

A Magyarok Világkongresszusának Állandó Szervezeti Irodája elküldte beszámolóját ötévi működéséről (1929-1934) Misszióknak is. Szeretnők ezt a beszámolót, mely Bárd Perényi Zsigmond aláírásával méltóságos Nagy Károly igazgató kezéből közvetlenül jutott el hozzánk, teljes egészében leköszölni, mert nagyon tanulságos és nagyon érdekünkben való. Mivel azonban igen hosszú, ami örvendetes, leközlés helyett Missziók hirdető tábláján függesztjük ki inkább. A magunk részéről csak annyit. Kis sziget vagyunk a külföldi magyarság tengerében és mégis igen sokszor érezzük a Világkongresszusi iroda pártoló támogatását, úgy, hogy *Nagy Károly* neve különösen a készséges és gyors segítés szimbólumává lett nálunk. Ez minden beszámolóban többet mond. Ötéves jubileuma alkalmával szeretettel és tisztelettel köszöntjük a Világkongresszus Állandó Szervezeti Irodáját, az élén álló vezetőket és segédeiket, hálás szívvel köszönjük szeretetüket, melyet mindig érzünk. Ugyanazt kérjük a jövőben is és Isten áldását kérjük további áldásos működésükre.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Esketés. Takács Jenő és Tóth Anna június 23-án esküdtek örök hűséget egymásnak a roubaix-i Szent József plébániatemplomban. Házasságukra Isten áldását kérjük.

Ünnepélyes szentáldozás és bérmálás. Marián Menyhért a roubaix-i Szent József plébániatemplomban, Molnár Gizella a watrelous-i plébániatemp-

lomban május 10-én ünnepélyes szentáldozáshoz járultak és a bérmálás szentégyében részesültek.

Liseuxi zarándoklatunk. Május 26-án reggel 27 tagú csoport indult autocaron Liseuxbe. A 320 km-es gyönyörű utat Picardián és Normandián keresztül Amiens és Rouen érintésével tavaszi szép időben tettük meg. Megtekintettük az amiens-i híres dómot, a roueni székesegyházat és igazságügyi palotát. A roueni Place du vieux marché-n Jeanne d'Arc emlékének hődólt. Itt égették el őt 1431 május 31-én. Liseuxben szent Terézke egykori lakóháza mellett épült zarándokhotellben szálltunk meg. Másnap reggel zarándokaink valamennyien székseregekhez járultak a Carmel-kápolnában, hol fél 11 órakor az északi lelkész szentmisét és szentbeszédet tartott a lillie-i időközben Dr. Tergina Irén vezetése alatt Párisból érkezett zarándokok részére. A szentmise alatt Dulánszky Mária harmóniumkísérete mellett magyarul énekeltek, felajánlások pedig Király Rózi, a roubaix-i zeneakadémia növendéke, kinek közeli rádiószerelése is be van ígérve a lillie-i rádióban, Ave Máriát énekeltek megszokott csengő hangján. Kis Terézke emlékeinek megtekintése után, szülőházába mentünk, majd felejtethetetlen élményekkel, megelégedéssel gazdagodva a visszatart újra nagszerű autocaron tettük meg Roubaixba.

Látogatás. Binder Károly m. kir. párisi főkonzul és Dobay-Szekely Andor, a E. M. E. Sz.-nek elnöke június 3-án látogatásukkal tisztelték meg az északi missziót. A Szent István Kör helyiségeiben, mely Kör a háború utáni magyarságnak legrégebbi és legnagyobb egyesülete Franciaországban, az összegyűlt nagyszámú magyarság névben Uhl Antal lelkész üdvözölte a vendégeket, kik lelkeshangú beszédben ösztönzésre hívták fel a magyarságot. Ünnepi hangulat, szeretet és ragaszkodás jellemezte a délutáni fogadást.

Isztentisztelet rendje július és augusztus hónapokban. Július első vasárnapján szentmise Dunkerqueben, 2. vas. Roubaixban, 3. vas. Lensban, 4. vas. Roubaixban. Augusztus 1. és 2. vas. Colmárban, Nagyboldogasszony ünnepén, valamint 3. és 4. vasárnap Roubaixban. Szent István ünnepét aug. 3. vas.-ján üljük, mely alkalommal a szentmise fél 11-kor a St. Louis intézet kápolnájában lesz.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

A lelkész hivatalos órái. Bár a lelkész majdnem naponta található a gyártelepen, mégis, hogy fontos ügyekben biztos időben található legyen, elhatározta, hogy kedden d. e. 10-12-ig és pénteken d. u. 3-5-ig külön azért lesz jelen a Cité-i patronage-ban, hogy ott a híveket fogadhassa. Így, e beosztással, minden « kipp »-ben dolgozó férfinak is alkalma lesz őt felkeresni.

Kirándulások. A lelkész és a két missziós hölgy június 10-én a Grenoble városi magyar leányokkal és a hozzájuk csatlakozó néhány gyártelepi ifjúval kitűnő időben félnapos kirándulást tettek *Eybens*-be s a Belledonne hegylánc (3.000 m.) alatt elterülő előhegységbe. A kirándulás helyéről gyönyörű kilátás nyílik a magasból Grenoblera s a város fölött észak-keleti irányban emelkedő erődítéskre. A kirándulásnak mulatságos epizódja volt, mikor a kis Romange nevű faluban egy öreg paraszt arra a kérdésre, hogy tudja-e mik a magyarok, óvatosan kijelentette, hogy már többször találkozott magyarokkal, de többnyire sötét barna volt az arcuk s nagyon cso-

dálkozott, hogy ez alkalommal ily «fehér» magyarokkal találkozott. A vándor- (oláh-) cigányokkal tévesztette össze a magyarokat a szerencsétlen. — Második kirándulásunk június 17-én *Pont de Claix*-be vezetett. Vasárnap d. u. fél 3 óraker a Rondeau-téren gyülekeztünk s villamoson mentünk a faluig, onnét pedig a régi római útön és hidon át a Drac pompás és itt már hatalmassá szélesedett medre mellett napsütésben gyalogolva sok szép és vig magyar énekszóval meneteltünk, míg az öregebb nénik el nem fáradtak. Egy szép, nagy tisztáson az öregebbek leültek, pihentek, uzsonnáztak, a fiatalok, fiúk, leányok s gyermekek (a főtisztelendő úrral együtt) játszótkat vig és kedves játékokat napestig.

A «Boldog Margit Leánykőr» megalakulása. Szerdán d. u. 4 óraker a *Notre Dame de France* gyönyörűen kivilágított kápolnajában szentséges Jézus-Szive-litánia s áldás keretében alakult meg a grenobeli városi leányok «Boldog Margit Leánykőr»-e. Az első összejövetelen résztvettek: Kipper Berta és Logojda Mária missziós nővérek, Boda Ilona, Böröndy Anna, Fekete Mária, Horváth Vilma, Kaisch Teréz, Kártyás Erzsébet, Kovács Erzsébet, Németh Mária, Németh Erzsébet, Neumann Irma, Szabó Mária, Szabó Margit, Szántóssy Erzsébet. A kápolnai ájtatosság után a szépen díszített ebédlőben teára, az intézet plátános, hűs kertjében pedig kedélyes beszélgetésre gyűlt össze a kedves leánysereg.

Gyűjtés. Igen szép példáját adták grenobeli magyar testvéreink a keresztény felebarátszeretetnek. Böröcz László beteg honfitársuk hazautazásának és megsegítésének költségeire 478 frankot adtak össze. Tudjuk, hogy az adakozók közül senkinek sem jutott eszébe a nyilvános nyugtázás, mégis az elszámolás végett is, másrészt, hogy ily módon is kiemeljük mennyire értékeljük a felebaráti szeretetnek e szép példáját, Logojda Mária missziós hölgy beküldött gyűjtőive alapján leközöljük az adakozók névsorát:

Arnczy József 10, Varga Anna 10, Molnár Ferencné 5, Horváth Sándorné 5, Biczó József 3, Néher József 5, Horváth István 5, Horváth József 6, Sebessi Károlyné 4, Balogh Zoltán 5, Czeglédi Lajos 5, Czeglédi Sándor 5, Farkas István 5, Németh István 5, Németh József 5, ifj. Balogh János 4, Fülöp János 3, Hegedüs József 5, Hegedüs Jancsi 10, Bolla Gizi 5, Wágner József 5, Ható Viktorné 5, Horváth Ferenc 5, Szalai Mihály 5, Tóth János 5, Balogh József 5, Gömböcz József 5, Gál János 5, Horváth Anna 5, Ágoston Jenő 5, Ágoston Károly 5, Horváth István 5, Kovács János 1,50, Tischler József 2, id. Tischler János 5, Szemes István 4, Szarka József 2,50, Horváth Sándor 5, Takács Sándor 2, Cselédi Géza 2, Vilovics István 5, Deutsch Antal 5, Kiss Máttyás 2, Sentey László 2, Schneller Béla 100, Góczán Ferencné 5, Moger Ferdinándné 5, Lucsánszky Mihályné 5, Balogh Károly 5, Jando Imre 5, Szali Kálmán 5, Boda Imre 3, Farkas János 10, id. Horváth Ferenc 10, Szürös Julia 5, Tóth János 2, Illés István 5, Baudics József 5, Jén Mária 7, Fekete Mária 2, Kovács Erzsébet 2, Böröndi Anna 2, Szabó Mária 5, Szabó Margit 2, Szokolý Alajos ft. 20, Kipper Berta 30, Logojda Mária 30 frank.

Beteg honfitársunkat pedig a Lourdes-i Szüzanya pártfogásába ajánljuk!

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelkeszek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI DE BERNECE, 9, rue de Strasbourg, Grenoble (Isère).

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtanuln kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 7-8. szám

Megjelenik havonta egyszer

1954. Július-Augusztus

Cselekvő katolikus erő

A töviskoronás Krisztus király nevében bontották ki tavaly ősszel a magyar katolikus Akció zászlaját. Nevezetes eseménye maradt a zászlóbonítás a magyar katolicizmus történelmében. Büszke örömmel írhatjuk, hogy azóta szerzte az egész országban minden egyházmegyében és plébánián zárt sorba tömörülnek a katolikus Egyház szent és nemes céljaiért küzdő magyar testvéreink. Van ebben az állandó és gyors ütemben folyó katolikus Akció szervezkedésben egy örvendetes újdonság és ez a cselekvő katolikus erő megindulása. Nem ok nélkül érte hazai katolicizmusunkat azon kritika, hogy nem tudja eléggé érvényesíteni a benne rejlő óriási erkölcsi és kegyelmi erőtevényezőket, nem tudta eléggé kidomborítani a diadalmas katolikus gondolatot az egyén, a család és a társadalom életében. Ezt van hivatva megteremteni a katolikus Akció, vagyis a világi katolikus egységes tömörülése és lüktető tevékenysége a katolikus gondolatnak, a krisztusi eszméknek minden vonalon történő érvényesítésében.

Az eddig parlagon hevert, nem támadó, hanem építő katolikus erő ujjauszületése és nagyreményre jogosító megindulása a katolikus Akció. Úgy érezzük, mintha a pünkösdi Szent Lélek megvilágosító és erősítő kegyelmének duzzadó szele járná át a katolikus lelkeket. A jelen sivárságában mily felemelő, biztató és lelkesítő tudat ez számunkra, francia földön élő katolikus magyarokra, hogy hazai véreinkhez hasonlóan hithű bátorsággal és öntudatos lelkesedéssel sorakozzunk a katolikus Misszió egyre bővülő táboraéhoz, amelynek létezéséről és munkájáról a hazai körök is tudomást vesznek. Minden itt élő katolikus magyarnak bele kell állnia a cselekvő katolikus erő munkájába. Legelembb kötelességünk,

a legnagyobb szolgálatot teszik itt az egyháznak és a hazának azáltal, hogy nemzeti testületekben szervezik a széjjelhuzó, földönfutó tömegeket. A népet *kivátoán s údoösen s erősen szervezni máskép, mint egyházközségekben, nem lehet.* Ahol a nép együtt lakik, ott sokan lehetnek egy rakáson; lehet betegesélyezésük és önképzőkörük, de abroncs a sok donga köré, erős kapcsol a lelkek közé csak akkor élkelődik, ha az a nép községet képez, melynek tűzhelye az oltár s központja az Isten szíve. Ezt bőségesen tapasztalhatják mindazok, kik más alapon akarják organizálni a magyart, s ezt azután meg kell keserülnünk sok tekintetben mienkünk, hazánknak s egyházunknak, hogy egyházközségi szervezésre már jóval ezelőtt nem gondoltunk, s a magyar katolikus népet ott künt, Amerikában bitang jószágának néztük. » (1)

Csak rövid idézet ez Ottokár püspök utikönyvéből. Ajánljuk a folytatás elolvasását is. A nagy püspök valóban a dolgok mélyére látott. Ezt bizonyítja a külföldi magyarság életének újabb sz zztendő s tapasztalata. Reméljük, hogy győzni fog végre a jobb belátás a franciaországi magyar Kat. Misszióval szemben is. Ha a Prohászka-mementőt meg akarjuk hallani s nem akarunk következtelenek lenni, akkor kell, hogy minden ballasztól függetlenül minden örönből segítsük a Katolikus Missziót és érvényesülni hagyjuk abban az összetartó donga-szerepben, amely szerepet eredménnyel és haszonnal semmiféle egyesület nem képes betölteni.

(1) Prohászka Ottokár: Utak és Állomások 293 l. stb. (P. O. Összegyűjtött munkái, XVI k. Szent István Társulat kiadása. 1928.)

SZÍV

Nem kérek én, csak egy kegyet:
Mindig, mindenben szív legyek.

Csodállak, szív, kis húsdarab,
Hogy ritmusod ki nem marad.

Nem ünod bordád ketrecét,
És erőt küldesz szerteszt.

Dolgozol éjen-napon át
S nem kérsz magadnak koronát.

Ha gazdád hajszol, néha fájsz,
De még akkor sem kiabálsz.

Ó hűséges, szép, szent robot,
Mely nem harsog és nem robot,

S amíg nem int a nagy halál,
Meg nem pihen, csak kalapál,

Örök hűségben, csendesben,
Nem látja soha senkisémm ...

Nem kérek én, csak egy kegyet:
Mindig, mindenben szív legyek!

Székely László

SZERÉNY FOHÁSZ

Itt messzehonban, távol földön

Én nem vagyok boldogtalan

S a boldogságom nemcsak álom.

Mégis Uram! ma hozzád küldöm

E csöpp kérést, hisz oly szerény

S erőszakosnak nem találom.

Engedd, hogy távol kis falumból

A sok-sok hívó levelet

Ne mindig csak hiába írják.

S engedd, hogy egyszer kis falumban

Kettesben, boldogan, anyámmal

Menjünk megnézni apám sírját.

Mons-en-Barœil.

Tóth Ede

Le Gérant: J. POLGAR.

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :

Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelkészek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI DE BERNECE, 92, G^e rue de la Tronche, Grenoble (Isère)

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 9-10. szám

1954. Szeptember-Október

Megjelenik havonta egyszer

Iskolakezdés

Szeptemberben-októberben nyitogatják az iskolák kapuit. A nyári szabadság alatt a nagyvárosokból eltűnt buksi kis fejek újra megjelennek s reggel-délután örömmel látjuk utcáinkon az iskolába siető gyermekeket, a mi kincseinket. A « Veni Sancte »-k fénye, a gyermekeregek, a tártkapus iskolák szeptemberi színek. Forduljunk most egy rövid, tudatos reflexióval e kedves színek felé.

Az bizonyos, hogy az iskola felé meginduló kis gyermekeink a legdrágábbjaink. Mit nem tennénk meg egy gyermekért? Életünk folytatását látjuk bennük. Természetesen jól megalapozott életfolytatásra gondolunk. Mindazt, amit az emberiség sok évezredes történelmi élete alatt kapott, tapasztalatot, tudást, át akarja önteni a jövőendő életbe. Hogy e tudást megnyerjék, azért küldjük gyermekeinket iskolába. Ám a jó életalapozáshoz a tudáson kívül valami még szükséges. És éppen ez a valami még fontosabb a tudásnál is: a jellem. A tudás kifinomíthatja az életet, de a jellem adja meg a szilárdságot, a küzdelmekben az ellenállást, a folytonos célirányosságot. A tudás a tanításnak, a jellem a nevelésnek az eredménye. Az okos szülő tehát az iskolától tanítást és nevelést vár gyermeke részére. A jó nevelésnek a biztosítéka viszont a vallás erkölcsi világnézet. Vallás nélkül nincsen erkölcs, aminthogy törvény nincsen törvényhozó nélkül. Gyermekeinket tehát okvetlenül olyan iskolába küldjük, ahol a vallás erkölcsi nevelés biztosítva van, vagyis katolikus iskolába. Hisz pedig ez nem lehetséges, biztosíték gyermekeink részére vagy a magyar, vagy a plébániai patronázsban a vallásoktatást. Azonkívül tartásuk a szülők elemi kötelességüknek, hogy gyermeküket vasárnap okvetlenül, csütörtökön pedig lehetőleg a szentmisére küldjék és hogy a gyermekek

odahaza elvégezzék imádságaikat. Ez lényeges, mert a kegyelmet nem lehet kikapcsolni a nevelésből.

Rossz katolikus szülő az, aki gyermekének vallásérkölsi nevelésével nem törődik, aki azt a véletlenre hagyja. Az ilyen katolikusról el lehet mondani, hogy véletlenül katolikus maga is. Igazán nem tehet róla!

Magyarok hódolata Steenockerzeelben

Őfelsége az örökös király azon legfelsőbb kegyben részesített a közel-multban egy franciaországi magyar munkásküldöttséget, hogy hosszabb ideig fogadta és édes anyanyelven elbeszélgetett tagjaival. Ez alkalommal általuk a franciaországi magyar munkásoknak üdvözlét küldötte. Tudósítónknak nagy megiszteltetés és öröm, hogy a királyi üdvözlöt tolmácsolhatja az itten; magyarságnak, amely a magyar népnek ősi szép erényét, a királyhűséget nem tagadja meg, s mint a hódoló küldöttség is bizonyítja, szívében ápolja.

A tudomány és hit

A mult század liberális és anyagelvű világában divatos és hangzatos jelszó volt: a tudomány és hit nem férnek össze. A tudomány feltartóztathatatlan előrehaladásával ledöntötte trónjáról a hitet, a vallást, magát az Ur Istent. Puffogó, alpanélküli frázisok voltak ezek, amelyek csak a félművelteknek és azoknak tetszettek, akik szabadulni, illetve rossz lelkiismeretüket elaltatni akarták. Hirdették, hogy a tudomány mindenható és új aranykorszakot fog teremteni, amelyből a hit számúzve lesz. És a tudomány főképpen a gyakorlati világban lépésről-lépésre új felfedezésekre bukkant, a természet sok ismeretlen ereje került az emberi kéz hatalmába.

És vajon megérközött-e a nagy feltalások, a tudomány által megteremtett paradicsomi élet? Már 1899-ben a tudós Brunnetière kihirdette a tudományok csödjét, vagyis a tudományok nem képesek az ember igényeit kielégíteni. Csak éhhalál körül a mai megbomlott, szertelen világban a munkanélküliek és éhhalálra ítélték millióira (épen most olvassuk, hogy Kinában ismét 12 millió ember néz az éhhalál elibe és micsoda éhínségek voltak és vannak a vörös paradicsomban!) az óriási elégedetlenségek kítő kráterére, nézzük a mai mérhetetlen világnyomorúságot, a tudomány, a technika, a sok elképzelhetetlen találmány majdnem csodás körében. Ime, itt a napnál világosabb cáfolata annak, hogy a tudomány, a technika, a sok új gép nem tette boldoggá az emberiséget, sőt ellenkezőleg. A vallás tehát Isten és felebaráti szeretet nélküli önző, haracosló, kiszípolozó világszellem mérhetetlen nyomorba dobta az emberiséget. Ahol számúzük a vallást, számúzik annak édes gyermekeit, az igazságot, felebaráti szeretetet is és orgiát ül a vallás ellensége, a gyűlölet, önzés, érzéketlenség, kizsákmányolás.

Hogy a tudomány nem zárja ki a hitet, azt megmagyarázzák nekünk maguk a tudomány emberei. Robert de Flers, a francia akadémia tagja 1932-ben a következő körkérdést intézte Franciaország legtekintélyesebb tudósaihoz, az Académie des Sciences tagjaihoz: La science est-elle opposée aux sentiments religieux? Ellentétben van-e a tudomány a vallásos érzéssel? A 72 beérkezett válasz közül egyik sem hirdette, hogy a tudomány ellenkezik a vallásos érzéssel, a hittel. Aki a legkevésbé akarta mondani, az ismert volt baloldali politikus és híres matematikus Painlevé ezeket írta: «A hit és tudomány két különböző dolog, amelyke

egymással sem barátságos, sem ellenséges viszonyban nincsenek. A tudomány mások véleményével szemben való tiszteletre tanít.»

Brogie herceg, a Nobel-díjas fizikus így ír: «Hogyan tudná a tudomány pótolni a hitet, mikor az ő sajátos birodalmát, az anyagi világot is csak gyengén birtokolja és csak teóriákra kénytelen építeni?» André kémikus: «A tudomány képtelen lelkiismeretünk titkaiba belehatolni és erkölcsi nyomorúságunkat enyhíteni.» Andoyer matematikus és csillagász bevallja: «A tudomány Istenhez vezet bennünket.» Branly fizikus e szép szavakat mondja: «A tudomány kutatja a teremtményt, a vallás a Teremtőt.»

Bouvier állattudós szavai: «Résemről a vallást a tudományra nézve inkább kedvezőnek tartom, mert minden dolog forrásához vezet.»

Lindet vegyész vallomása: A szülők ezen szavai: «A jó Isten alkotta meg» nincsenek megcáfolva a tudománytól.

Barrois geológus e szép vallomást adja: «A tudomány csak azt mondhatja, ami a Szentírásban, Mózes első könyvében áll: «Mindent mérték szerint cselekedett». A geológia legfeljebb azért van, hogy a régi klasszikus istenbizonyítékokat modernizálja.»

Terminer geológus így ír: «A tudomány az ember szellemét arra vezeti hogy elfogadja az istenbizonyítékokat.»

Végül halljuk, mily gyönyörű hitvalló szavakat mond a francia vegytan egyik dicsősége, Moreau: «Ha az érteleme egyszerű a végtelen előtt találja magát, akkor vald be, vajon nem jelentkezik-e egy mindenható és tökéletes Lény gondolata, aki a fizikai és erkölcsi világ okozója?»

Az akadémia tudósai még tovább mennek és lejtűt bírálatot tartanak azok felett, akik a tudományban a hit ellenlbasát vélik látni és magukat hitelleneknek tartják. Ezen eljárást André «emberi bölcsesség folyamánának», Blondel, «divatját múlt tételnek», Le Chatelier «a tudomány nevével való visszaélésnek», Sabatier «rossz képzettségű emberek dolganak» tartja.

Le Chatelier egyenesen megállapítja a mai tudományos világról: «A mai tudósok serege elismeri a legfőbb bölcsesség eszméjét, amely szeretettel örködik a világ fenntartása felett.»

A jelen élet tudósainak hitvalló szavait betetőzi a mult század legnagyobb feltaláló orvosának, Pasteurnek ezen ismert örökség vallomása: «Éppen azért, mert sokat tanulmányoztam, van olyan hitem, mint egy breton parasztnak és, ha még többet tanulmányoztam volna, úgy bizonyosan olyan erős hitem lenne, mint egy breton asszonyé.»

Tehát a leghivatottabb emberek, a nagyhitű tudósok jönnek segítségünkre annak a tételnek ledöntésében, hogy a tudomány nem fér össze a hittel, hogy a tudomány egyedül boldogítani képes.

A szenvedélytől elvakított, félművelt hitellenekről, kiket a tudomány nagyszámban elmarasztalnak, e találó örökérvényű szavakat mondja a szentírás:

«Mondá az esztelen szívében: Nincs Isten». (13. Zsoltár 1.)

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Értesítés. A jövőben is az Église des Étrangers-ban, 33, rue de Sèvres, VII., Metrő: Sèvres-Babylon, tartjuk vasárnapon és kötelező ünnepnapon a szentmisét fél 11 órakor. Gyónjátás a 9. sz. gyónatósézkben szombaton délután 4-6-ig és a szentmisék előtt. A távollevő lelkészt Dr. P. Saly Arnulf, bencés tanár helyettesíti. — Magyar bulézskek vannak ezidőszert a Bour-

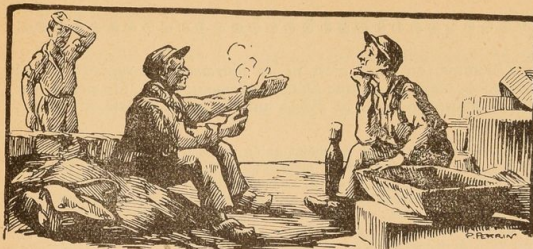
get-i, St.-Maur-des-Fossés-i, St.-Pierre-de-Montrouge-i, Bonne-Nouvelle-i és St.-Léon-i plébániákon. Sajnálattal közöljük, hogy főtisztelendő Kardos Dezső atya a múlt hónapban eltávozott körünkől. Új állomáshelye Jeruzsálem. Köszöntjük őt és a jó Isten áldását kérjük áldásos működésére.

Házasság. Július 29.-én Dr. Béres István és Székely Mimi házasságot kötöttek a máramarosszigeti rk. templomban. Béres István doktornak, ki Misszióknak alapítótagja, valamint kedves feleségének szívből kívánjuk a legjobbakat. Július 29.-én lélekben sokan ott voltunk Máramarosszigeten és a Mindenható áldását kérjük frigyükre. Vivant!

Nagy Ilona misszióshölgy áthelyezése. Ez az áthelyezés nem történt volna meg, ha a Missziótól, vagy a lelkészről függött volna. Sajnos, már csak a befejezett tényt lehetett tudomásul venni. Ami azt jelenti, hogy míg a reformátusoknak már egy éve van kimondottan református missziós nővérek, a túlnyomórésztben katolikus franciaországi magyarságnak egyetlenegy kimondottan katolikus missziós nővére nincsen. Hogy mennyire váratlanul érte és érzékenyen sújtotta a párisi missziót és magyarságot ez az áthelyezés, azt bizonyítják az azonnali küldöttségbenjárások és kérvénybenyújtások a Misszió és a szülők bizottsága részéről. Az Egyháztanács testületileg jelent meg a követésen. Sajnos, az áthelyezést olyan indítókok alapján tették az illetékes tényezők, melyek nem engednek változtatást s melyek Nagy Ilona misszióshölgy eddigi működésének eredményeire föltétlenül a legnagyobb elismerést jelentenek. Birjuk másként az ígéretet, hogy Nagy Ilona, ha előbb nem, egy év múlva újra visszajön Párisba. Nem tűzás azoknak a megállapítása, kik azt mondják, hogy Nagy Ilonával a Misszió és az itteni magyarság társadalmi életének a lelkét veszítjük el. És mit veszít még a Misszió? Az általa alapított Egyházi Énekkar vezetőjét és összetartóját. Nincs Párisban még egy olyan magyar egyesület, vagy kör, mely a legcsekélyebb követési vagy szövetségi támogatás nélkül is oly bámulatos eredményt ért volna el, mint az Egyházi Énekkar. Énekét minden vasárnap 200-300 elit francia hallgatta meg. A megbecsülésnek jele volt, hogy a magyarok miséjét a fő időpontra tették s egy — régebben bevezetett — francia Schola Cantorumnak az énekeiről és egy ismert francia orgonművészről játékaról lemondott a templom rektorátusa a magyar egyházi ének előnyére. Valóban ez az egyházi kar nemcsak a magyar hívők lelki épülését szolgálta, hanem Páris szívében hétről-hétre újabb és újabb bizonyítékát adta a magyar dalművészetnek. Most ez az Egyházi énekkar nem fog énekelni többé. Elhallgatott a magyar egyházi ének Párisban. Egyrészt annyira ragaszkodnak a tagok Nagy Ilona személyéhez, hogy nélküle nem akarnak énekelni, másrészt nincs senki, aki ezidőszert helyét elfoglalhatná, ha pedig akad, valószínűleg újból, előről kell kezdeni mindent új tagokkal. — Nagy Ilona missziós hölgynek azt kívánjuk, hogy északi működése legyen oly áldásos, mint a párisi volt és üzenjük, hogy okvetlenül visszavárvanjuk!

Szent István ünnepét július 19.-én (vasárnap) ültük a szokásos vasárnapi szentmise időpontján. A szentmisét és ünnepi szentbeszédét, melyen a M. Királyi Követség és a kolónia képviselői is megjelentek, Dr. P. Szalay Jeromos bencés főiskolai tanár tartotta.

A párisi Pigalle, Champs-Elysées, Michel színházak ünnepelt színésznője Maryse Wendling, otthagya mulandó sikereinek helyét és a Lyon melletti Venissieux-ben belépett a Notre-Dame-des-Apôtres apácai közé, hogy az afrikai missziókban ezentúl teljesen Istennek és a pogányok megtérítésének szentelje életét.

Réflexions sur l'heure présente

En face de la crise

...

Ce sont les idées qui mènent le monde.

Dans la vie de l'homme comme dans la vie des peuples, il y a des responsabilités, des énergies qui ne peuvent se prendre que si l'on dispose de cette force indispensable : **une grande Pensée.**

La révolution française, comme le bolchevisme, le fascisme, l'hitlérisme, sont le produit d'une mystique. Mais alors, si tout est commandé par la pensée, suivons le conseil de Pascal : « **Apprenons donc à bien penser !** »

Le grand crime contre l'esprit, commis par la Révolution (1789), est d'avoir déboussolé la pensée humaine ; c'est d'avoir substitué une idéologie mensongère à la vérité humaine ; c'est d'avoir voulu sectionner dans l'homme ce que le Créateur avait uni : elle n'a voulu voir en l'homme qu'un individu, indépendant et libre ; elle a prétendu le délivrer de toutes ses chaînes. Pour cela, elle l'a séparé de ses traditions religieuses, de son passé, de sa famille, de son organisation professionnelle ; et de cette espèce d'enfant troué, sans liens avec le Ciel, sans devoirs envers la terre, elle a fait un être qu'elle naitissait de tous les droits et qu'elle présentait au monde comme une divinité.

Au fond, le matérialisme individualiste de la Révolution a abouti à l'asservissement du citoyen par l'Etat, et l'a livré à la merci des spéculateurs et des aventuriers de la finance.

« C'EST LA VÉRITÉ QUI VOUS DÉLIVRERA », disent les Livres Saints. Or, cette vérité, il est impossible de la trouver en dehors du PLAN établi par le Maître des hommes et des choses.

L'homme, en effet, n'est ni un instrument de rapport, ni un rouage de machine, ni une bête à rendement. C'est une personne, un composé de corps et d'âme, un centre de liberté, d'activité, d'amour.

Les biens matériels ne comblent qu'en partie les besoins de l'homme ; ils n'ont de valeur que dans la mesure où ils l'aident à réaliser sa destinée. Or, la destinée, la fin de l'homme ne consistent pas dans le seul apaisement de ses besoins matériels, mais encore et surtout dans la satisfaction supérieure de ses aspirations intellectuelles et morales.

Le peuple, lui aussi, a une âme ; il a besoin d'idéal, de lumière, de vérité, de beauté ; il y aspire d'instinct.

S'il y renonce, c'est parce que ceux-là qui avaient pris la responsabilité de sa destinée, lui ont fait croire les étoiles éteintes et le firmament vide. En commettant envers le peuple ce crime des crimes, ils ont légitimé toutes ses rancœurs, toutes ses révoltes, toutes ses haines.

On commence à le comprendre, à le crier partout : « Le monde se meurt faute d'âme !... Spirituel d'abord !... On ne conduit pas un peuple avec le seul principe du ventre... »

L'arbre de la civilisation française est secoué par une violente tempête. Apportez-lui l'aération, la lumière, la fécondité... et sous une frondaison nouvelle de justice, d'ordre et de paix, il fera bon vivre encore dans la « douce France » à qui vous aurez redonné son âme en la rendant plus humaine et plus fraternelle.

Jean ROVOILT,
du Comité de la Ligue DRAC.

FOYERS ET BERCEAUX

Un exemple à ne pas suivre

— « Il est mignon, ce petit ange », déclare Madame F... à toutes ses amies ; et le portrait qu'elle fait de son rejeton est déjà celui d'un homme illustre.

« Si vous saviez comme il est intelligent ! Pas plus tard qu'hier soir, il a trouvé tout seul la boîte d'allumettes qui était égarée derrière le bahut... L'autre jour, il a reconnu son oncle qui lui avait apporté des bonbons il y a six mois... Et si vous saviez ! Il aime déjà les bonnes choses... tenez, il ne mangera pas de la panade ; il lui faut du bouillon aux fines herbes, c'est plus relevé... et tous les jours à midi, un susucré dans le petit verre de son papa ! Ah ! ça fera un homme, ce p'tit ! »

Et la litanie des mérites et qualités de notre jeune homme de cinq ans peut s'allonger indéfiniment, jusqu'à lasser la patience des voisins.

Vous jugez d'ici les résultats de cette éducation gâtée.

Pour vous en donner un exemple, voici la petite scène qui se produisit l'autre soir.

C'était après le dîner, à l'heure habituelle où l'on vient prendre l'enfant pour le mettre au lit. La conversation suivante s'engagea :

LA MAMAN. — Dis ta prière, mon chéri.

L'enfant commence une moue...

LA MAMAN. — Voyons, sois gentil : montre à Grand'mère comme tu sais bien dire ta prière.

Silence. L'enfant boude.

LA MAMAN. — Pourquoi ne veux-tu pas dire ta prière ?

L'ENFANT. — J'ai pas envie.

LA MAMAN. — Sais-tu ce que bonne-maman a pour toi ?

L'ENFANT, subitement intéressé. — Quoi ?

LA MAMAN. — Une orange !

L'ENFANT. — J' la veux !

LA MAMAN. — Quand tu auras dit ta prière. Allons, mon chéri, dis vite ta prière, pour cette orange...

L'enfant reprend sa moue et recommence à boudier.

LA GRAND-MÈRE. — Attention ! Voilà le petit chien. Dis tes prières, mon petit amour, parce que tu sais, sans ça, on lui donnerait l'orange...

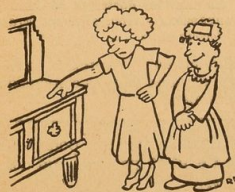
L'effet désiré fut atteint. Excité par la gourmandise, par l'amour-propre, désireux d'en finir, l'enfant récita du bout des lèvres un « Notre Père » comme il aurait dit une fable de mémoire, apprise à contre-cœur sans y rien comprendre ; là-dessus, il s'entendit appeler un « bon garçon » et... fut envoyé au lit, mais sans orange.

— Mon orange, réclama-t-il !

— Demain, répondit sa mère.

Et voilà comment, en moins de cinq minutes, ce triste petit bonhomme avait pris une leçon de gourmandise, de vanité, de mensonge, d'hypocrisie et de tromperie. Sans compter le mépris qu'il a acquis pour une pratique religieuse qu'on lui a présentée à toutes les sauces, excepté la seule qui compte et qui est d'honorer Dieu.

Sans commentaires.

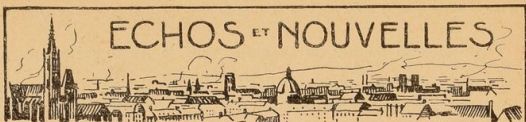

Simplicité...

La nouvelle bonne n'aime guère le travail ni la propreté. Devant une épaisse couche de poussière accumulée depuis son arrivée sur le buffet de la salle à manger :

« Voyez, lui dit Madame, on peut écrire son nom dessus... »

— Ah ! Madame, répond la bonne, j'ai toujours pensé que c'est beau d'avoir de l'instruction !

L'apologétique par les faits

L'inventeur de la Sténographie

Un certain nombre de villes possèdent depuis peu leur « Rue Duployé ». DUPLOYÉ, dont on a fêté le centenaire l'an dernier, est l'inventeur de ce système d'hieroglyphes qui enregistrent le discours d'après les consonances vocales, et si judicieusement combinés qu'ils permettent d'écrire assez vite pour prendre au vol la parole d'un orateur.

C'est ce que l'on appelle la « STÉNOGRAPHIE », en abrégé la « sténo ». Pour être complets, ajoutons que M. Duployé était tout simplement un modeste Curé de campagne, dont le zèle s'exerça longtemps en la paroisse de Notre-Dame de Liesse, à Sinceny (Aisne).

Les élégantes « Sténos-Dactylos » d'aujourd'hui, envie de toutes les midinettes, doivent leur situation — sans le savoir — à un ecclésiastique du siècle passé.

Du Communisme à la Foi conquérante

Les journaux d'Espagne signalent et commentent une conversion sensationnelle : celle du Secrétaire général des JEUNESSES COMMUNISTES espagnoles : Enrique Matorra.

Les fonctions qu'il occupait donnent un vif éclat à sa conversion ; mais il faut voir en quels termes le nouveau militant chrétien proclame lui-même ses errements et sa foi retrouvée. Véritable acte de contrition public et appel à l'apostolat, que plusieurs journaux madrilènes ont publié :

« Je me remémore avec peine les heures passées. Temps perdu à renier ce qui est notre propre vie : CELUI sans qui nous n'existerions pas, CELUI qui est tout en Lui-même : DIEU.

« Que de sacrifices perdus ! Que d'efforts perdus hors de la vérité, car la vérité n'est pas là !

« La vérité, l'unique vérité existante est dans les doctrines de Jésus, tout amour, tout cœur même pour ses ennemis. Combien différent serait le monde, s'il ne s'était pas écarté de ses doctrines... »

Enrique Matorra a donné son adhésion AUX SYNDICATS CHRÉTIENS et entend en une croisade pour entraîner dans sa conversion ses anciens camarades du parti communiste.

Interrogez souvent votre cœur dans la journée pour voir si vous pouvez dire en vérité : « Ce n'est pas moi qui vis, c'est Jésus-Christ qui vit en moi ».

S. FRANÇOIS DE SALES.

« HEUREUX LES YEUX
QUI VOIENT
CE QUE VOUS VOYEZ ! »
(Evangile. Saint-Luc, X.)

Une miraculée en 1934

Mlle Irène Lebrun

Au prône du dimanche 8 avril, M. le Curé de Billy-Montigny (Pas-de-Calais) annonçait, sans commentaire, à ses ouailles, qu'une de ses paroissiennes, Mlle Irène LEBRUN, âgée de 24 ans, la dernière d'une famille de 11 enfants, malade depuis 8 mois, condamnée par 4 docteurs, et dans un état désespéré, avait été subitement guérie, après avoir reçu la Sainte Communion.

La nouvelle se répandit comme une traînée de poudre parmi la laborieuse population de Billy-Montigny et de Fouquières-les-Lens. Et nul n'en fut scandalisé. Le miracle n'étonne que les sectaires.

Une interview

— Ainsi donc, Mademoiselle, vous étiez malade depuis ?...

— ... le 4 août 1933...

Et Mlle Irène Lebrun, posément, sans aucune recherche, commence... recommence pour nous le récit de sa guérison.

« Tombée malade le 4 août, j'ai été opérée de l'appendicite le 29, à l'hôpital Darcy, d'Hénin-Liétard. Sortie le 11 septembre, aucune amélioration depuis cette date. J'allai consulter le docteur Pierret, de Lille, qui diagnostiqua une encéphalite très prononcée. Le mal s'aggrava de semaine en semaine. J'avais des syncopes tous les jours et des palpitations très fortes qui duraient des heures entières...

Le docteur Minet vint un jour en consultation avec son fils. Ils déclarèrent tous deux qu'il ne fallait pas espérer de guérison, car j'avais la moëlle épinière et le cerveau atteints.

Souffrances et prières

Je souffrais énormément de la tête et ne pouvais supporter aucun bruit, non plus que le jour et la lumière. Je me tenais pliée en deux et ne pouvais faire un pas. J'avais la colonne vertébrale déviée.

J'avais un *tremblement* continu des mains ; ne pouvant pas même tenir un verre, on était obligé de me donner à boire.

Ma vue devenait de plus en plus trouble. La colonne vertébrale me faisait terriblement souffrir. J'avais les jambes *insensibilisées par la paralysie*. Le docteur m'enfonça à plusieurs reprises une aiguille. Je ne sentais rien.

Mes parents, mes amis et moi-même ne cessions de prier pour obtenir ma guérison. Je voulais guérir pour *faire du bien* autour de moi et pour *sauver des âmes*. Tous les jours, une grande amie, Mlle J. W., venait près de moi. Nous priions ensemble. Deux semaines avant ma guérison, je lui disais : « *On prie, Jeanne, mais nous ne prions pas assez... dans 15 jours je n'y serai plus !* » et nous redoublions de ferveur.

M. le Curé venait souvent me consoler, me reconforter. Il m'apporta plusieurs fois la *Sainte Communion*. Voyant que j'étais plus mal, il me donna les *derniers sacrements*.

La guérison

Le vendredi 5 avril, *premier vendredi du mois* et sixième jour d'une neuvaine à *Notre-Dame de Lourdes*, M. le Curé m'apporta le saint viatique à 10 heures du matin.

J'étais d'une faiblesse extrême. J'entendis cependant M. le Curé m'exhorter et me demander de faire le *sacrifice de ma vie*. Il me donna ensuite la sainte communion. Mes parents, en pleurs, croyaient bien que ce serait la dernière ici-bas !

Mais au moment même où je reçus le Bon Dieu, je sentis un froid de glace, des pieds à la tête, et comme un craquement dans le cerveau. Un voile passa devant mes yeux. Mon cœur se serra comme dans un étou. J'ai cru que j'allais mourir. Mais une force intérieure me poussait à m'asseoir. Je me redressai et je me levai. Je sentis et je dis que j'étais guérie. Je marchais, je ne tremblais plus.

Je me suis mise à genoux et suis restée comme anéantie. Un moment après, M. le Curé, que cette scène avait profondément ému, me demanda s'il y avait longtemps que je n'avais chanté : « *Huit mois* ». — Eh bien, chantez l' « *Ave Maris Stella* ». Je chantai. J'avais retrouvé ma voix d'autrefois, perdue dans le cours de ma maladie.

À midi, je sortis dans le jardin et tout l'après-midi je restai debout.

Le Docteur et le Curé

Dans la même journée, nous fîmes appeler le docteur. Il arriva sans tarder. Il croyait le dévouement fatal tout proche.

« *Ça ne va pas ?* » questionna-t-il, en entrant. Mais quelle ne fut pas sa surprise de me voir aller au-devant de lui. Je lui dis : « *Bonjour, docteur, je suis guérie* ». Il me regarda ébahi.

« *Voyez, lui dis-je, je marche, je ne tremble plus et je me tiens parfaitement droite.* »

Il m'ausculta et me dit : « *En effet, mon enfant, il ne vous reste absolument rien, vous êtes complètement guérie. C'est prodigieux !* »

Monsieur le Curé de Billy-Montigny confirme le récit de sa paroissienne, sur qui il ne tarit pas d'éloges. « *Une de mes meilleures, nous assure-t-il. Dévouée, infatigable, toujours sur la brèche pour les œuvres. Elle s'occupait du patronage du jeudi. Couturière diplômée, elle donnait des leçons de couture à l'ouvrage...*

« *Cette jeune fille était heureuse de souffrir... et Dieu sait si elle a souffert ! Elle ne demandait sa guérison que pour sauver des âmes. Sa confiance était grande et révélatrice d'une foi ardente et profonde. Elle ne supposait pas, elle affirmait : « J'irai à Lourdes et j'en reviendrai guérie... Je sens que la Vierge doit m'exaucer. » Elle le croyait, elle en était sûre. C'est la foi qui l'a guérie !... »*

L. L.

DE PAR LE MONDE

■ Au cours de la journée sanglante qui eut lieu en ALLEMAGNE le 30 juin dernier, on compte, de l'aveu même d'ADOLF HITLER, 77 personnes fusillées par son ordre.

Parmi les victimes, 17 chefs gradés supérieurs des SECTIONS d'ASSAUT ; puis des leaders catholiques, dont le meurtre équivalait à un assassinat : Adalbert Probs,

chef de la JEUNESSE CATHOLIQUE allemande ; Erich Clausener, directeur de l'ACTION CATHOLIQUE du diocèse de Berlin.

■ Un nouvel appel au monde civilisé a été lancé par le CARDINAL INNITZER, archevêque de VIENNE, pour réclamer des secours en faveur des populations soviétiques menacées par la faim. La mauvaise récolte a en effet aggravé leur situation.

■ L'École libre des SCIENCES POLITIQUES a décerné son second prix d'honneur et une médaille d'argent à M. Pierre Bigo, lauréat de la section des « Sciences morales et politiques ».

M. P. Bigo est un jeune Jésuite français, qui poursuit parallèlement ses études de Droit.

LA CHARTREUSE AUX CHARTREUX

Le président du Conseil, M. Gaston Doumergue, a reçu de M. Chastanet, député de l'Isère, une lettre réclamant son intervention pour que soit rendu à ses légitimes propriétaires le MONASTÈRE DE LA GDE-CHARTREUSE.

Socialiste qui a rompu avec les attaches de parti, M. Chastanet est bien placé pour cette revendication désintéressée ; voici un éloquent passage de sa lettre :

« ... Rendre la Chartreuse écrit-il, à ceux qui l'ont édifiée, parfois au prix de leur sang, à ceux qui l'ont animée, durant plusieurs siècles, de leur labeur, de leurs prières, de leur piété, ainsi le veut la SAINTE RAISON ou même le simple BON SENS... »

« Ce n'est pas la loi qui prolonge la durée du scandale, c'est l'hypocrisie et la faiblesse des hommes. »

« En réparant l'erreur avérée monstrueuse, en ramenant avec les moines une prospérité de bon aloi en GRANDE-CHARTREUSE, vous rallierez tous les suffrages... »

Le laboureur, le vigneron, le prêtre

« Le fruit des bons labours est l'honneur du travailleur. » LIVRE DE LA SAGESSE, III, 15

Le laboureur

Je suis le laboureur ; je sème et je moissonne.
La plaine, par mes soins, d'épis mûrs se couronne :
Je répands l'abondance et j'épuise la faim.

Le vigneron

Je suis le vigneron ; dans mes plants que j'aligne,
Je cultive, j'émonde et j'arrose la vigne.
Je fais jaillir la source où boit le genre humain.

Le prêtre

Je vais, semant la vie en nourrissant les âmes ;
C'est moi qui, de l'amour, alimente les flammes.
Amis, unissons-nous, et donnons-nous la main.

Le lab. — Oui, j'ai besoin du pain que vous donnez, mon Père ;
Sans vous, à qui mon âme aurait-elle recours ?

Le vign. — Vous seul versez au cœur le vin qui désaltère :
Sans vous, l'ardente soif dévorerait mes jours !

Le pr. — Sans vous, amis, l'autel languirait solitaire ;
Du froment, de la vigne, il me faut le secours !

Tous trois ensemble

Seigneur, que par nos mains votre amour s'accomplisse
Nous vous offrons tous trois et le pain et le vin
Ainsi chacun de nous concourt au sacrifice.
Et nous coopérons à l'ouvrage divin !

XX. (Vaillante Jeunesse.)

**A toi,
jeune homme !
Ta fiancée**

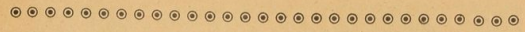
Je pense avec tristesse que, tandis que tu perds ton temps et que tu gaspilles ta jeunesse en l'offrant follement à toutes les sottises qui passent, tout près de toi, peut-être, vit **celle que le Bon Dieu te destine de toute éternité.**

L'humble Jeune Fille, forte de toutes les vertus de la race, celle qu'il a créée pour toi, et qu'il se réservait de te faire connaître quand Son heure serait venue...
Et à cause de ta légèreté et de ta sottise, cette heure ne sonnera peut-être jamais.
Tu passeras à côté du bonheur sans le voir... et tu traîneras toute ta vie ton boulet de misère !...

Je veux que, ce soir, dans la paix du jour qui s'achève, tu laisses s'élever ton âme dans une fervente méditation... que tu songes un peu à cette « INCONNUE », à celle que le bon Dieu a faite belle parce qu'il savait qu'elle devait être à toi... et que, par la prière et par la lutte sur toi-même, tu te prépares à la mériter.

Parce qu'elle doit être la « REINE DE TES PENSÉES », je veux que tu cesses de regarder ces pauvres folles qui passent près de toi.
Parce qu'elle vaut mieux que toi, je veux que tu te rendes digne d'elle, que tu fortifies ta piété, que tu cuirasses ton âme contre toutes les attaques et tous les appels du démon et de la rue.
Parce qu'un jour tu exigeras d'elle un corps intact et un cœur pur, je veux que, loyalement, tu puisses donner toi-même ce que tu demanderas.
Alors, quand elles s'uniront dans la symbolique étreinte pour le serment solennel fait devant Dieu, vos mains ne trembleront pas.
Lorsqu'ils se rencontreront, vos regards seront clairs et limpides comme ceux des petits enfants...
Et nulle honte secrète, nul remords ne viendra courber ton front et te faire rougir.

Comme elle, tu seras pieux, d'une piété forte, instruite, intelligente, et tu feras de Dieu et de son EUCHARISTIE le centre de tes pensées et de toute ta vie.

Comme elle, tu seras généreux et bon, et tu te prépareras dès aujourd'hui à cette vie à deux qui sera belle dans la mesure où elle sera pénétrée de pureté, de volonté sainte, de renoncement à soi, de sacrifice...
Pour lui éviter des souffrances et des tristesses, tu deviendras un bon travailleur, un ouvrier consciencieux, tu aimeras la pratique des humbles vertus qui font la splendeur et la joie des foyers chrétiens...
Tu vivras dès maintenant de telle sorte que tu n'aies jamais à rougir devant elle d'aucun souvenir de ta jeunesse.

Et l'AMOUR sera pour toi ce qu'il doit être :
non pas une descente vers les bas-fonds, une suite de chutes dans la boue des ruisseaux ;
mais un sentiment qui enveloppera vos deux âmes et les lancera, d'un grand coup d'aile, vers l'Idéal ;
quelque chose d'éternel et de divin qui, à travers la vie, vous jettera, éblouis, aux pieds du « Dieu qui est Amour ».

Extrait de « Crois ».

RAYONNEMENT CHRÉTIEN

La force de l'exemple

Ce qui m'éloigne de la foi, a dit un contemporain, ce ne sont pas les dogmes ni la morale, ce sont les catholiques que j'ai rencontrés.

Songez-vous quelquefois à cette responsabilité qui pèse sur vos épaules de chrétien ?
Fardeau gênant, si vous êtes tiède...
Fardeau « léger », comme a dit le Christ, si vous marchez vaillamment à sa suite.

« C'est cela, un catholique ?... Mais il ressemble à tout le monde... Il n'en fait pas plus que les autres... ni pas moins que les autres... » Voilà ce qu'on ne doit pas dire de vous.
Un chrétien vit de la vie de Jésus-Christ ; il n'est pas un homme comme n'importe qui. Un chrétien doit savoir se compromettre au service de son Maître.

« Que votre lumière brille parmi les hommes », a dit Jésus.
Faire l'œuvre de Dieu avec Dieu, dire quand il faut le mot qui fait du bien, qui détourne du mal ; agir en enfant de Dieu, réagir en soldat du Christ, voilà le chrétien.

« Allons prêcher », disait François d'Assise à l'un de ses compagnons... Et, sans mot dire, ils parcouraient les chemins et les bourgs...
L'exemple, voilà le rayonnement du chrétien.
« Notre éloquence, c'est notre vie. »

Le coin des enfants

Mots en losange

- ★ Lettre ouverte.
- ★★★ Pour boire.
- ★★★★ Textile.
- ★★★★★ Département.
- ★ Anonyme.

Géographie

Ajoutez les notes de la gamme respectivement aux sept mots suivants :

Nulles	Ds
Guet	Ré
Routes	Mi
Réel	Fa
Muni	Sol
Val	La
Amen	Si

Vous trouverez sept villes françaises.

Charade

Racine de cent, mon premier.
Mon second ne retarde guère.
Si mon tout ne sait pas vous plaire
Il saura vous faire bâiller.

Enigme

Certain volatile
De la basse-cour,
Qui loin de la ville
A fait son séjour.
C'est aussi la mise
Fait dans un jeu
Et de bonne prise :
Total de l'enjeu.

Phrase historique

Quel est le personnage historique qui adopta pour devise « CONNAIS-TOI TOI-MÊME » ?

Le marchand de papier

Des clients divers entrent chez un papetier.

I. - QUEL PAPIER LE PAPETIER PROPOSERA-T-IL :

- à un marinier ?
- à un prince ?
- à une dame ?
- à un député ?
- à un fou ?

II. - A QUELS CLIENTS LE PAPETIER PROPOSERA-T-IL :

- le papier cloche ?
- le papier glacé ?
- le papier buvard ?
- le papier réglé ?
- le papier brouillon ?

Jeux innocents

Comment l'aimez-vous ?

1. Très lumineux. - 2. Rouge.

Qu'en faites-vous ?

1. Une tour. - Un genre de crayon.

Où le placez-vous ?

1. Sur la côte. - Dans un sac à main.

Le verre obéissant

Prenez une plaque de marbre, par exemple le dessus de votre table de nuit, et faites-en un plan quelque peu incliné, que vous *hameçotez d'eau*.

Posez sur ce plan humide un verre renversé ; il devra rester immobile. Mais si vous en approchez une queue de rat allumée, il se mettra en mouvement à volonté.

Comprenez pourquoi.

Curiosité mathématique.

Ecrivez un nombre de 7 chiffres. Mettez un zéro à sa droite. Ajoutez au nombre trouvé 7 fois votre premier nombre. Multipliez le résultat obtenu par 6. Retranchez du produit votre nombre initial.

Expliquez le résultat que vous trouvez.

Métagramme.

Tout d'abord une interjection,
Cri de douleur et d'émotion.

Une légumineuse plante

A l'odeur tant soit peu piquante

De la France un département.

Où cours d'eau simultanément.

Un fluide léger dont l'absence

Trancherait net votre existence.

De bois, ajoutez un morceau

Dont l'usage n'est point nouveau.

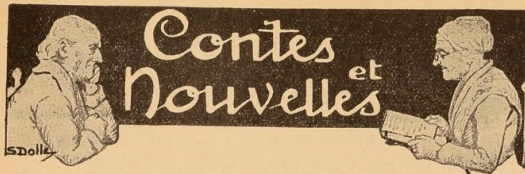
De vos efforts, comme finale,

Charmante cité provençale.

DEVINETTE

Que cherchent-ils ?

Pour la joie familiale

Un sacrifice

LE PAPA (retour du travail). — Jean n'est pas encore là ?

LA MAMAN (brève et morne). — Non, pas encore.

L'homme se lave les mains, prend son journal, et, dans un coin de la cuisine, s'assied.

Par-dessus les grandes feuilles imprimées, il suit d'un regard morose sa femme amaigrie, autrefois si bien portante et si fraîche, autrefois si gaie.

Dans cette même cuisine, lorsqu'il rentrait fatigué comme ce soir, il trouvait jadis un accueil réconfortant. Tout cela semble différent désormais, tout paraît changé ; et pourtant, apparemment, tout est semblable à cet autrefois regretté.

L'argent ne manque pas trop ; la maladie ne s'est pas, en tête indésirable, installée au foyer ; les deuils ne furent pas cruels.

Jean, le fils de dix-sept ans, est bien portant et courageux...

Qu'y a-t-il donc ?

Oui, qu'y a-t-il ?... Une habitude rompue, tout simplement. Les habitudes ne sont-elles pas, surtout à un certain âge, le canevas du bonheur ?

Comme un organisme mal entretenu, qui ne tombe pas subitement malade, mais qui se désagrège lentement, le bonheur déperit jusqu'à mourir si le remède ne lui est pas donné à temps...

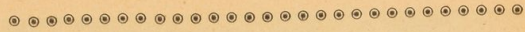
LE PAPA. — Si on allait au cinéma ce soir ?...Tiens, mais à propos, où est donc Jean ?

LA MAMAN. — Chez l'Abbé... il travaille, je crois...

Dans la salle du patronage, Jean repeint et pose la lumière électrique.

L'ABBÉ. — Eh bien ! mon petit enfant, ça va chez toi ?

JEAN. — Oui, Monsieur l'Abbé, seulement, vous savez, papa

et maman sont de plus en plus tristes... les soirées sont d'un pénible...

L'ABBÉ. — Veux-tu quelques livres pour eux ?

JEAN. — Merci, Monsieur l'Abbé, mais on ne lit guère chez nous, à part le bulletin paroissial...

L'ABBÉ. — Et toi ? Avec l'argent dont je vais régler ton travail, tout à l'heure, vas-tu pouvoir enfin acheter cette bicyclette rêvée ? Depuis le temps que tu économises !

JEAN. — C'est que... voilà, Monsieur l'Abbé, j'ai réfléchi... ce n'est pas une bicyclette que j'achèterai ; moi, je peux attendre... c'est un phono.

L'ABBÉ (*surpris*). — ... Un phono ?...

JEAN. — Oui, et je voudrais bien que vous me choisissiez des disques, j'ai apporté le catalogue *Lumen*.

L'ABBÉ. — Mais pourquoi donc, un phono ? Explique-toi, mon petit !

JEAN (*tout rouge*). — Monsieur l'Abbé, j'ai remarqué que depuis le départ d'une voisine qui jouait souvent du piano, mes parents ont encore un caractère plus difficile qu'autrefois. J'ai pensé que la musique leur redonnerait un peu de gaieté et de bonne humeur...

L'Abbé, tout ému, choisit alors quelques bons disques, les chansons de *Henry Colas*, une jolie berceuse de *Botrel*, un peu de musique d'orchestre...

— Voilà de quoi dissiper les nuages et les menaces d'orages, mon petit *Jean*. Grâce à ton sacrifice, et avec l'aide du Bon Dieu, tu vas sûrement retrouver sur le visage de tes chers parents le sourire que tu aimes.

Céline LHOTTE.

Si nous voulions

Un père de famille va acheter un paquet de « Gauloises ».

La buraliste pose le paquet sur un illustré fort peu convenable.

— Madame, je n'enverrai pas mon petit garçon acheter des cigarettes chez vous.

— Et pourquoi, Monsieur ?

— Je ne veux pas qu'il soit exposé à voir de pareilles gravures.

La buraliste comprit et modifia son étalage.

Il suffit souvent de peu de chose...

Si nous voulions !...

L'ACTION CATHOLIQUE

Nous voulons

qu'en tout individu soit respectée la dignité de la personne humaine, créée libre et consciente à l'image de Dieu.

Nous voulons

que la famille ait sa place d'honneur dans la cité, comme étant la cellule naturelle du corps social et le foyer sacré de l'œuvre divine, sanctifié par le lien indissoluble du mariage.

que soit reconnu le droit de l'enfant à la vérité totale, celle qui développe sa valeur morale et sociale, et lui fait attendre sa destinée éternelle.

Nous voulons

que l'Etat reconnaisse le droit des parents à donner à leurs enfants l'éducation qu'ils jugent la meilleure et qu'il assure à toutes les familles les mêmes droits dans les mêmes conditions.

que l'Etat assure la paix scolaire, en reconnaissant les services rendus à la collectivité par l'enseignement libre, et restitue aux religieux le droit d'enseigner qui leur est jusqu'ici odieusement dénié par la loi.

Nous voulons

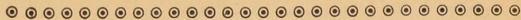
que la société ne soit pas divisée par les luttes de classes dressées les unes contre les autres, mais qu'elle soit unie par le ciment social de la justice et de la charité du CHRIST, régnant dans chaque profession sous le signe du bien commun.

que tous coopèrent à l'avènement d'un ordre social chrétien, où le travailleur ne soit plus une chose, ni le travail une marchandise, où les hommes soient frères parce qu'ils se reconnaissent enfants d'un même Père des cieux.

Nous voulons

que l'Eglise et l'Etat, souverains chacun dans son

patrimoine, s'établissent entre les patries la paix du Christ,

domaine propre, loin de s'ignorer, collaborent librement pour assurer le bien temporel et spirituel des citoyens.

et que soit officiellement reconnue par les États la souveraineté de Dieu, Créateur et Législateur du monde.

Nous voulons

que l'Église catholique soit libre de remplir dans le monde sa mission de salut et de libérer les foules d'âmes que le laïcisme a désemparées, privées d'espérance dans l'au-delà et détournées de suivre ici-bas le Christ Sauveur, véritable Voie, Vérité et Vie.

D'après M. le Chan. GUERRY,
Vicaire Général de Grenoble.

“ Le Sacerdoce étant le foyer de la vie dans l'Église, l'organe permanent par lequel Jésus-Christ fait l'œuvre de la Rédemption en ce monde, rien n'intéresse plus la vie de l'Église et le salut des peuples que ce qui touche au Sacerdoce. ”

Mgr DUPANLOUP

Cessons l'effort

Mots en losange

C
O L
C O T Ô N
L O T
N

Charade

DISCOURS (Dix - Court)

Métagramme

Aie - Ail - Aïm - Air - Ais - Aïx

Énigme

POULE

Jeux innocents

PHARE - FARD

Géographie.

Les sept villes à trouver sont, dans l'ordre :
Doullens, Guicret, Moutiers, La Fère, Moulins, Laval, Amiens.

Phrase historique

Cette maxime avait été adoptée par le philosophe grec SOCRATE, qui l'avait lue sur le temple de Delphes.

Le marchand de papier

Réponses dans l'ordre

- I - le papier à la rame ;
— couronne ;
— mousseline ;
— ministre ;
— timbre.

- II — aux marchands de melons ;
aux patineurs ;
aux ivrognes ;
aux gens en retard ;
aux phraseurs.

D'autres réponses peuvent être également satisfaisantes.

Curiosité mathématique.

Le résultat vous présente votre nombre initial écrit deux fois côte à côte ; cela s'explique par la suite des opérations effectuées, qui reviennent à multiplier par 101 ce nombre initial.

Le verre obéissant

L'air dilaté par la chaleur tend à soulever le verre qui peut alors glisser sur le marbre, tandis qu'une pellicule d'eau fait joint sur les bords.

Devinette

Les chercheurs ont perdu une montre, que l'on aperçoit à mi-hauteur du réverbère.

Az Északfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Istentiszteletek rendje. Szeptember havában a lelkes szabadsága miatt a roubaixi saint Antoinei szentmisek elmaradnak. Október 2-ik és 4-ik vasárnap szentmise Roubaixban, 3-ik vasárnap szentmise Lensban. Ugyancsak október havától kezdve minden csütörtökön reggel 8 órakor szentmise a Carmel kápolnában az iskolásgyermek részére.

Születés. Szabó Domonkos lensi honfitársunknak július 24-én fia született, ki augusztus 24-én István névre lett megkeresztelve.

Halálozás. Lévai Józsefné hosszú szenvedés és a nagybetegek szentségének ájtatos felvétele után augusztus 11-én Camblain-Chatelainban meghalt, Nyugodjék békében!

Egyesületi élet. A Szent István Kőr műkedvelő gárdája Szabó János titkár rendezésével jól sikerült műsoros előadást tartott július 8-án. Ez alkalommal a Missziót meglátogató és jelen volt papvendégeket Várkonyi János pécsi papnevelőintézeti lelkiigazgatót és Dr. Patton János mohácsi hitoktatót szeretettel üdvözöltük és a gyermekek virágcsokrot nyújtottak át nekik. Várkonyi János lelkiigazgató magas szárnyalású lelkes beszédében köszönte meg a meleg fogadtatást és felhívta minden itt élő magyar figyelmét az édes anyaországhoz való hűségre. Az előadást tánc követte. A zenét Pálinskás Ferenc, a Kőr elnöke ajándékolta, amelyért ezúton is köszönetünket fejezzük ki.

Dulánszky Mária búcsuzása. Az északi Missziót és az egész magyarságot nagy veszteség érte Dulánszky Mária missziós nővér távozásával, ki Grenobleba lett áthelyezve. A liliekörnyéki leányok július első hétfőjén a Cénacleban tartott összejövetelen búcsuztak igen érdekenyen tőle, kiben gondos, szerető második édesanyjukat veszítették. A magyarság augusztus első vasárnapján délután vett fájdalmas búcsút Dulánszky Mariától a Kőr helyiségében. Forró Gáspár a Kőr elnöke keresetlen, de szívből jövő szavakkal köszönte meg mindenkinek a nevében éveken át kifejtett önzetlen, fáradhatatlan és mindig sugárzó kedvességben kifejtett munkásságát.

Nagy Ilona az új missziós nővér, ki Dulánszky Mária helyébe jött és akinek távozását a párisi Misszió hasonlóképpen igen fájlalja, augusztusban foglalta el új állomását. E helyen is szeretettel üdvözöljük és kívánjuk, hogy munkásságát itt is a párisihoz hasonló siker kísérje.

Kirándulás. Július 1-én kényelmes szép autocaron egész napos kirándulást tettünk Malo-les-Bains tengeri fürdőhelyre. A plébániatemplomban szentmisét hallgattunk és kedélyes napot töltöttünk a tengerparton.

Szent István ünnepség. A roubaixi Szent István Kőr augusztus 10-én ülte meg védőszentjének ünnepét. A Saint Louis intézet kápolnájában ünnepélyes szentmise volt, amelyre nemzeti zászlónkat is elvittük. Délután 6 órai kezdettel hazafias beszéd, szavalatok, énekszámok, szindarabok emeltek az ünnepség fényét, amelyen nagyszámú közönség vett részt.

A Délfranciaországi Katolikus Misszió hírei

Keresztelés. Kozma Sándor és Nagy Erzsébet leánygyermekét, ki 1934. augusztus 8-án született, Szokolyi lelkes augusztus 25-én keresztelte Ilona, Ibolya, Nadinka névre. Keresztülők: Baudics József és Nagy Margit.

Adomány. Még 1933. november hónapjában megalakult *Sport Club* tagjai egy kis összeget küldöttek f. évi július 3-án a sashalmi nyomorgóknak.

Adokoztak: Deutsch Antal, Deutsch Antalné, Vilovits István, Vilovits Istvánné, Baecsi Emma, Ugrob Mária, Jén Mária, Jén Etel, Jén Irén, Kártyás Erzsi, Német Mariska, Horváth Sándor, Kiss Mátyás, Horváth Kálmán, Szürös Istvánné, Varga József, Horváth János, Kátyás Gyula, Boda Ilus, Farkas Karola, Farkas Jancsi, Fekete-Német Mariska, Német Gizli, Tischler István, Boda Gizli, 5-5 frankot, Fűcsök Juliska, Tóth Mariska és Ódor Terus 3-3 frankot, Logoyda Mária és Kipper Berta 22 fr. 40 c.-t., összesen 156 fr. 40 c.-t, illetve 50 pengőt.

A «N. D. de Myans»-i zarándoklat. Aug. 15-én reggel fél 8 órakor 50 citéi és grenoblei magyar indult Rondaue-tól Szokolyi lelkész és Kipper missziós hölgy vezetésével két hatalmas autócaron a legszebb időben N. D. de Myans felé. A Boldogságos Szűz mindjárt az út elején megmutatta irántunk való szeretetét, mert alig értünk ki Grenobléból, az első autócar, melyen a lelkész is helyet foglalt, hirtelen beleszaladt egy szabálytalanul hajtó villamosba. Az összeütközés okozta reccsogás az utasok ijedségén kivül nagyobb baj nem esett, mindössze a villamoskoeci egyik lépéseje vált le. A szokásos jegyzőkönyvek elintézése után nemskára tovább indulhattunk a szép Savoie felé. Gyönyörű vidéken át, főként szépen ápolt szőlőhegyeken keresztül értünk egy és fél óras utazás után N. D. de Myans-ba, ahol 10 órákor a kegykép előtt mutatta be Szokolyi lelkész az ünnepi szentmisét, melynek folyamán, az evangélium után, szép szentbeszédet mondott. A magyar zarándokok Kipper Berta missziós hölgy vezetésével lélekbe markoló ősi Mária-énekeket énekeltek, melyek oly hatással voltak az egybegyűlt francia hallgatóságára, hogy azok a szentmise végeztével valósággal megrögztek a magyar hiteket s úgy a lelkész, mint a magyar zarándokokat elaraszolták mindenféle emlé- és kegytárgyakkal. — Délután rövid ájtatosság s az emléktárgyak megáldása után Chambérybe, a savoie-i dinasztia hajdani fészkebe rándultunk ki s e szép város megtekintése után emelkedett hangulatban tértünk vissza este 7 órákor Grenobleba. *Résztevéő zarándokok:*

Arnóczy Józsefné, Arnóczy Róza, Arnóczy Ferenc, Varga Annus, Varga József, Molnár József, Tóth Jánosné, Tóth Laci, Lucsánszky Istvánné, Róza Anna, Fekete Mariska, Szemes Mariska, Sebess Rózi, Takács Erzsébet, Balog Róza, Tischler Erzsi, Horváth Józsefné, Német József, Szalay József, Vágner Józsefné, Boda Imre, Tischler István, Ceglédi Ferenc, Vilovits István, Vilovits Istvánné, Deutsch Antal, Deutsch Antalné, Kártyás Erzsi, Boróndy Anna, Kovács Bozsi, Neumann Irma, Szántosi Bözsi, Horváth Vilma, Öftzeroff Basil, Hegedűs József, Farkas László, Mőger József, Szarka József, Szarka Józsefné, Bödi István, Német Mariska, Balázs Margit, Ható József, Bió Ferenc, Blond Imre, Horváth Sándor, Bella Gizike.

A grenoblei magyar patronázs ifjúsága augusztus 26-án este 8 órakor *műsoros előadást* tartott, melyen a városi és citébéli magyarok egyesült erővel és nagy önfeláldozással nyújtották mindazt, amit a rendelkezésre álló szerény eszközök megengedtek. A próbák majdnem naponta belenyúltak a késő éjeli órákba. Szokolyi Alajos főtisztelendő úr és Kipper Berta missziós hölgy vezetése mellett, Sentey István kiváló rendezésében és Vilovits István nem kevésbé értékes közreműködésében színre kerültek a «Lili Lárónó», «Gavallér Quintett» és «Cigaretakeringó», «Oda a bårság» és «Dáni bá irni tanul» című bohózatok. Ének, élőkép, monológok tarkították az előműsorát. A kitűnően sikerült előadás tiszta bevételre az oly rég óhajtott zongorabeszéresi alap első filléreit képezi s ugyancsak ezen célra lesz még a közeljövőben terve vett szüreti mulatság jövedelme is.

Érdekes hírek néhány sorban

Az egész világtól meggyászolt Dollfuss osztrák kancellár az Egyház egyik leghűbb fia, gyakorlati katolikus életet élő ember volt, aki nem hogy nem rejtette véka alá, hanem büszkén megvallotta, gyakorolta hitét és annak szemlélésében vezette Ausztria politikáját. Tragikus halála fölött a pápa is könnyezett.

Lyautey marsal, Marokkó meghódítója a július 26-án meghalt francia hadvezér buzgó áhitattal vette föl a nagybetegek szentségét. Keresztényi módon élt, úgy is halt meg. Hamvai nancyi püspöki székesegyházban nyugszanak. Mint lotharingiai származású, a marsal hódoló táviratot küldött Ottó örökös királynak, a Habsburg-Lotharingiai ház fejének, ennek nagykorúsítása alkalmával.

A belgiumi keresztény munkásszervezetek két év óta naponként 100 új taggal gyarapodnak.

A francia katolikus iskolákba járó gyermekek száma az utolsó három év alatt 100.000-rel gyarapodott.

Az új osztrák kancellár Schuschnigg, Dollfuss legjobb barátja, szintén buzgó katolikus államférfi.

Az oberammergaui (Bajországi) passziójátékokat eddig 120.000 ember nézte végig.

Talange község tanácsa a 25 éves papi jubileumát ült Thomas plébánosnak 500.000 frank ajándékot adott, hogy a munkás Jézus templomát felépíthesse.

A kis Elzásznak több mint 1000 papja és 12 püspöke van a pogány missziókban.

Franciaországban 50 ezer szabadkőműves van, akik között 200 képviselő, illetve szenátor.

A keresztényülődő Calles, volt mexikói elnök fia, ki Sonora állam kormányzója, apja nyomdokain halad. Az összes templomokat bezáratta és a papoknak 24 órán belül el kellett hagyni az országot. Erről nem panaszkodik az emberi jogok ligája, ellenkezőleg örül neki.

A Prohászka-szobor leleplezéshez

Június 17-én szobrot lelepleztek le Budapesten a Károlyi kertben. A magyarság lelkenek érbeöntött alakját állították oda a székesfőváros lakosága elé mentőül. Prohászkat nem ez a szobor örökíti meg. Apostol volt, a lelkek óriási birodalmának ujjalkotó, pünkösdi tüzeket gyújtó nagy embere volt, magyar volt, második Pázmányunk volt. Élete, szelleme, imádsága, munkája örökítették meg őt. E szobor csak *kis mementó*. *Figyelmeztetés a nagy Prohászka örökségre. Emlékeztetés arra, hogy intéseit, szavait vegyük komolyan és tekintsük értékeknek.*

Prohászka 1904-ben Amerikában járt s a «Képek az Ujvilágból» címen megjelent utirajzából nagyon értékes gondolatot és megjegyzést olvashatunk a külföldi magyarságra vonatkozólag. Megszivlelendő, amit mond. «Idegen földön tanulja meg az ember hazáját szeretni, valamint a hazaszeretet lángját fölélesztetni. Mily jól esik itt a nagy idegenben magyar otthonba lépni, magyar templomban magyar éneket zengeni és hallgatni, magyar iskolában a gyermekeket magyarul üdvözölni. — A katolikus papok

a legnagyobb szolgálatot teszik itt az egyháznak és a hazának azáltal, hogy nemzeti testületekben szervezik a széjjelhuzó, földönfutó tömegeket. *A népet kihatóan s üdvösen s erősen szervezni másképp, mint egyházközösségekben, nem lehet.* Ahol a nép együtt lakik, ott sokan lehetnek egy rakáson; lehet betegségyezésük és önképzőkörük, de a brones a sok donga köré, erős kapcsol a lelkek közé csak akkor élkelődik, ha az a nép községet képez, melynek tüzehelye az oltár s központja az Isten szíve. Ezt bőségesen tapasztalhatják mindazok, kik más alapon akarják organizálni a magyart, s ezt azután meg kell keserülnünk sok tekintetben minekünk, hazánknak s egyházunknak, hogy egyházközösi szervezésre már jóval ezelőtt nem gondoltunk, s a magyar katolikus népet ott künt, Amerikában bitang jószágunk néztük. > (1)

Csak rövid idézet ez Ottokár püspök utikönyvéből. Ajánljuk a folytatás elolvasását is. A nagy püspök valóban a dolgok mélyére látott. Ezt bizonyítja a külföldi magyarság életének újabb 30 esztendő tapasztalata. Reméljük, hogy győzni fog végre a jobb belátás a franciaországi magyar Kat. Misszióval szemben is. Ha a Prohászka-mementót meg akarjuk hallani s nem akarunk következetlenek lenni, akkor kell, hogy minden ballasztól függetlenül minden erőnkkel segítsük a Katolikus Missziót és érvényesülni hagyjuk abban az összetartó donga-szerepben, amely szerepet eredménnyel és haszonnal semmiféle egyesület sem képes betölteni.

(1) Prohászka Ottokár: Utak és Állomások 293 l. stb. (P. O. összegyűjtött munkái, XVI. k. Szent István Társulat kiadása. 1928.)

SZÍV

Nem kérek én, csak egy kegyet!
Mindig, mindenben szív legyek.

Csodállak, szív, kis húsdarab,
Hogy ritmusod ki nem marad.

Nem ünöd bordád ketrecét,
És erőt küldesz szeretszét.

Dolgozol éjen-napon át
S nem kérsz magadnak koronát.

Ha gazdád hajszol, néha fájsz,
De még akkor sem kiabálsz.

Ó hűséges, szép, szent robot,
Mely nem harsog és nem roboz,

S amig nem int a nagy halál,
Meg nem pihen, csak kalapál,

Örök hűségben, csendesben,
Nem látja soha senkisen ...

Nem kérek én, csak egy kegyet!
Mindig, mindenben szív legyek!

Székely László

SZERÉNY FOHÁSZ

Itt messzehonban, távol földön
Én nem vagyok boldogtalan
S a boldogságom nemcsak álom.

Mégis Uram! ma hozzád küldöm
E csöpp kérést, hisz oly szerény
S erőszakosnak nem találom.

Engedd, hogy távol kis falumból
A sok-sok hívó levelet
Ne mindig csak hiába írják.

S engedd, hogy egyszer kis falumban
Kettesben, boldogan, anyámmal
Menjünk megnézni apám sírját.

Mons-en-Baroël.

Tóth Ede

Le Gérant: J. POLGAR.

Imprimerie Centrale Espérantiste (J. POLGAR), 33, rue Lacépède, Paris

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelkészek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe; Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord); Abbé SZOKOLYI DE BERNECE, 92, G^rue de la Tronche, Grenoble (Isère)

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjlanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 9-10. szám 1954. Szeptember-Október
Megjelenik havonta egyszer

Iskolakezdés

Szeptemberben-októberben nyitogatják az iskolák kapuit. A nyári szabadság alatt a nagyvárosokból eltűnt buksi kis fejek újra megjelennek s reggel-délután örömmel látjuk utcáinkon az iskolába siető gyermekeket, a mi kincseinket. A « Veni Sancte »-k fénye, a gyermekeregek, a tárkapus iskolák szeptemberi színek. Forduljunk most egy rövid, tudatos reflexióval e kedves színek felé.

Az bizonyos, hogy az iskola felé meginduló kis gyermekeink a legdrágábbjaink. Mit nem tennék meg egy gyermekért? Életünk folytatását látjuk bennük. Természetesen jól megalapozott életfolytatásra gondolunk. Mindazt, amit az emberiség sok évezredes történelmi élete alatt kapott, tapasztalattal, tudást, át akarja önteni a jövőendő életbe. Hogy e tudást megnyerjék, azért küldjük gyermekeinket iskolába. Ám a jó életalaphoz a tudáson kívül valami még szükséges. És éppen ez a valami még fontosabb a tudásnál is: a jellem. A tudás kifinomíthatja az életet, de a jellem adja meg a szilárdságot, a küzdelmekben az ellenállást, a folytonos célirányosságot. A tudás a tanításnak, a jellem a nevelésnek az eredménye. Az okos szülő tehát az iskolától tanítást és nevelést vár gyermeke részére. A jó nevelésnek a biztosítéka viszont a valláserkölsői világnézet. Vallás nélkül nincsen erkölcs, amint hogy törvény nincsen törvényhozó nélkül. Gyermekeinket tehát okvetlenül olyan iskolába küldjük, ahol a valláserkölsői nevelés biztosítva van, vagyis katolikus iskolába. Ha pedig ez nem lehetséges, biztosítsuk gyermekeink részére vagy a magyar, vagy a plébániai patronázsban a vallásoktatást. Azonkívül tartásuk a szülők elemi kötelességüknek, hogy gyermeküket vasárnap okvetlenül, csütörtökön pedig lehetőleg a szentmisére küldjék és hogy a gyermekek

s így megalakítsuk az Egyházi Énekkart, amely minden kedden este 7—9-ig a patronageban tart próbát Dulánszky Mária missziós hölgy vezényleésével. Eddig már igen szép számmal jelentkeztek cité-i és grenoblei nők s férfiak. A lelkes ezúton is felhívja híveit, hogy minél többen jelentkezzenek az ének-karba, mert Szt. Pál azt mondja: «Aki énekel, az duplán imádkozik». A szép magyar egyházi ének nemcsak a szentmisén résztvevő magyar testvéreket építi és emeli fel az áhitat szárnyán az Úr Istenhez, hanem alkalmas arra is, hogy az idegenek előtt is bizonyosságot tegyünk ősi kultúránkról s hogy őket is megnyerjük.

Gondoljunk, mi déliek, a Notre Dame de Myansban szép énekünkkel elért nagy sikerre és arra is, hogy Grenobleban japán és svajci barátaink mily szeretettel látogatták a magyar szentmisét. Az adventi és éjféli magyar szentmisék iránt máris nagy érdeklődést mutatnak angol és amerikai barátaink, akik szépséges dallamú egyházi énekünkön át fogják mélyebben megismerni ősi magyar kultúránkat!

Színházi próbák. Minden vasárnap délután 3-tól késő estig buzgón folynak a lelkész és a missziós hölgyek jelenlétében a «Michel» nagytermében, a Szita Lajos által művészi készséggel festett s magyar levegőt árasztó színpalak előtt, a «Sárga Csikó» próbái. Logojda Mária missziós hölgy végzi többek között a sűgő nehéz szerepét s eddig is nagy érdemeket szereztek a darab megszervezése körül Vilovics István és Sentye István, akik ily irányban már szép sikerekre tekintenek vissza. A díszelőadást karácsony napjára, dec. 25-ére tűztük ki.

Ezenkívül a gyermekek is készülnek egy műsoros karácsonyi ünnepélyre, amelyről most csak annyit árulunk el, hogy a legkisebbek is szerepelni fognak.

Mikulás-ünnep a patronageban. Mikulás napjának délutánja igen kedvesen telt el a patronageban. Már három óra óta gyülekeztek a gyerekek szüleitől kísérvé, úgy, hogy alig volt már hely az amúgy is szűk szobákban. Négy órakor Szokoloyi lelkész beszélt az áhítatos csendben figyelő gyermekekhez Szt. Mikulásról s az ünnep értelméről, majd élesen megberrent az ajtó csengője s belépett rajta a Mikulás hófehér szakállal, püspöki süveggel és palásttal csak úgy roskadozva egy hatalmas, csomagokkal telt putnyon terhe alatt.

A Mikulás (Szita Lajos) szép beszédet intézett az apróságokhoz, majd minden gyermeknek édességekkel teli csomagot nyújtott át az illető gyermeknek megfelelő intő pár szóval. Így 75 gyermek kapott a jó Mikulás bácsitól ajándékot.

Éjféli szentmise és áldozás. A lelkész a St. Pierre du Rondeau templomban tartja a plébános felkérésére az egész plébánia számára az ünnepi éjféli szentmisét, amely alatt a francia énekkar szerepel. Utána tartja a magyarok számára, magyar ősi egyházi énekekkel a második szentmisét. Miután sokan szeretnének karácsonyra győnni és áldozni, ezúton tudatjuk, hogy a lelkész 24-én este 10 óratól a templomban gyóntat s a hívek áldozhatnak az éjféli szentmise alatt. Előzőleg illik legalább este 10-11 óratól sem éteit, sem italt fogyasztani.

Le Gérant: J. POLGAR.

A Tudósító-t önrónkból tartjuk fenn. Fizesse be tagsági díját!
Megjelenet az új Missziós Naptár. Ára csak 3 frank. Mindenki vegye meg!

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelkeszek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord) — Tél. 24-85
Abbé SZOKOLYI DE BERNECZE, 92, G^e rue de la Tronche, Grenoble (Isère)

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Párisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 12. szám — Megjelenik havonta — 1954. December

Karácsonyi Harangszó

Csengve-bongva száll karácsony éjszakájának édes isteni titkokat rejtegető ünnepi csendjében hegyen-völgyön át az éjféli szentmise szelíd hangszava. Hívó hangjára téli dermesztő hidegben meleg szívet hordozó emberek sietnek, hogy a pásztorok és három királyok példáját követve 2.000 év elmúltával is hódoljanak a betlehemi kisedet előtt.

Ennek az évezredek óta epedve várt és évezredek múltával is új szeretettel várt drága kisednek eljöveteleit hirdeti a karácsonyi ünnepi harangszó. Nincs ennél fontosabb dátum az emberiség történelmében. E dátumtól számítjuk a történelmet, az évek folyását. Ez éjszakán találkozott az Ég és a föld, szállt le az Istenség az emberséghez, hogy az első szülők vétke okozta hadiállapotot az örök és felbonthatatlan békével megszüntesse és ezáltal a szeretetet és béke uralmát biztosítsa a földön mindenkoron Isten és ember között. Ez éjszakán hozta meg áldott gyümölcsét az emberiség életfájának legszebb virága, a názáreti szent Szűz és e gyümölcsnek édességét mindannyian megízleltük. Ez éjszakán mosolygott reánk és nyitotta ki gügyögő ajkát egy gyermek, kinek végtelen bája elbűvölő hatalmába ejtett köszívű embereket is, kinek isteni bölcseségtől és jóságtól sugárzó szemei a hit fényével vették körül a lelki sötétségben botorkáló tévelygő embereket. E gyermek hófehér, selymes kis kacsója simította el az emberiség homlokán végigkigyózó gondbarázdákat és adta meg az Istenbe vetett bizalom, az Istenre hagyatkozás oly megnyugtató harmonikus érzését. Ez isteni gyermek szent csókja édességével öntötte belénk az isteni szeretet egyedül kielégítő és soha ki nem apadó boldogságfolyamát. Ez az isteni kised az emberi szívbe soha fel nem hatolt anyai örömmel töltötte meg a mellette tér-

delő szent Szűzet, a szent szemlélődés főldöntüli édességével ársztotta el a följé hajló szent Józsefet, az imádságos hódolat, az adoráció bensőséges örömet szerezte az eléje boruló jámbor pástoroknak és atjő kezdve szüntelenül osztogatja a békesség és szeretet drága gyermeke az ő kicsiny kacsóival kifogyhatatlan kegyelmi kincseinek ajándékait.

Áldott hát az a szívünkbe csengő karácsonyészakai harangszó, amely mint a betlehemi kisdéd- király hírnöke boldogságra és szeretetre teremtett minden embernek hirdeti a kisdéd Jézus eljövételét, szavakba nem önthető jótéteményét, amelyben a betlehemi istáló lakóitól és látogatóitól kezdve minden hozzátérő jóakarutó embert részesít. Téged is hív a karácsonyi harangszó. Hagyd ott bűnös, elhidegült, hanyag, Krisztustalan életed kopár vadonját, fordíts hátat az Isten nélkül berendezett életsorsodnak és keresd föl azt a mosolygó édesarcú betlehemi kisdedet, az angyalok örömet, ki vár, hosszantartó tőrüssel vár, hogy kegyelmi mosolyával téged is üdvözítsen.

Adventi gondolatok

Adventi idő! Milyen misztikus homályt rejtenek magukban a decemberi, ködös hajnalok! Hajnali misére hívnak a harangok, s csengésükre feléled lelkünkben a Krisztus előtti évezredek minden szunnyadó vágya, reménye, a bűntől való szabadulás, az Istenfia utáni vágyás. Aki megvált és kiemel a bűn undok fertőzéből és egy Istennek tetsző, lélekhez méltó életre hív, segít.

Sötét van, köd van, hideg van — fázósan húzódnak össze és mégis! — valami hív, melegít. Lelkünkben visszhangzik a hajnali harangszó, szívünk tele van Krisztushoz siető vágygal: Rorate coeli desuper! Harmatozzatok égi magasok!

Uram, nyitva a lelkünk, várva-várunk, Feléd sóvárgunk: Jöjj el édes Üdvözítőnk! Miként eljöttél egykor a bűnös földre, jöjj el a mi lelkünkbe is, segíts újjászületnünk.

A ködös, borongós idő kifejezője annak hangulatnak, amely urrá lett a Krisztus előtti évezredek millióinak lelkén, de hű tükörképe az egyn földi élet-Adventjának is, annak a homálnak, amelyben most élünk és várjuk a világosságot, a Megváltót, miként a régiek. Tudjuk, hogy egész földi életünk csak Advent, várás, — előkészítője egy másik életnek, az örök életnek, amelyet ennek a mostani Adventnek átélése fog majd számunkra kiérdemelni.

Krisztust kell kialakítanunk életünkben, hogy nyugodtan léphessünk az igaz Biró elé egykor — Adventünk végén.

Úgy látszik, mintha az egész adventi idő az alvásnak, pihenésnek, szunyadásnak ideje lenne. Van benne abból is, de «felre a lelki alvajárással!» írja valahol Prohászka, mert nem méltó hozzánk, hogy ölbetett kézzel mindig csak várjuk, kívánjuk a jobbat, hanem tegyük is, fogjuk meg az Anyaszentegyház kezét, engedjük, hogy vezessen azon az ösvényen, amely biztosan örök üdvünk felé vezet.

Az Advent, nemcsak készülődés, vágyakozás, — miként boldog gyermekkorunkban, — a kis Jézus eljövetele, a csillogó, gyertyafényes karácsonya után, hanem, komoly előkészület a másik, az életünk végén elkövetkező karácsonyra, Krisztus színről-színre látására.

A közelgő Karácsonyra előkészülünk egy jólvégzett szent gyónással, de a másik Karácsony ennyivel nem elégszik meg, többet kíván. Lelkünkben visszhangzik, az Irásvava: «Készítsétek el az Ur útját!»... Halljuk, értjük is, de vajjon megfogadjuk-e Uram? Tele van a lelkünk, — most különösen az egyházi év kezdetén — lelkesedéssel, tennikészek, tenniakarók vagyunk, lényünkben szinte öntudatlanul folyik az örök Szépség, Jóság után forró vágy, nagy tettek, nemes törekvések buzgó támogatása, de milyen sokszor, csak szalmaláng vagyunk, a lelkesedés nyomában csüggedés jár és — az élet forगतagától elsodorva — az év végén azt konstatáljuk, hogy időben ugyan előre haladtunk, de a tettek? — az álmok régióiban várnak megvalósulásra.

Fogadjuk most az Advent elején, mikor szívünk-lelkünk tele van a hajnali harangszó édes muzsikájával, mikor önként, lélekből olyan könnyen átadjuk magunkat a Krisztus-várás boldog érzésének, hangulatának, amikor kitárl a szívünk és esengve, bizva sóhajtnak: «Jöjj el édes Üdvözítőnk» — fogadjuk meg, hogy az Ur útjain akarunk járni. Erős kintartással, megalkuvást, ingadozást nem ismerv haladunk a keskeny, de biztos uton, még akkor is, ha az nehéz-tövises, ha könnyezve, verejtékezve, de a kereszt árnyékában, az üdvösség útján «mert igaz világunk, legfőbb boldogságunk, Te vagy édes Üdvözítőnk!»

Ketskés Erzsi

A Párisi Katolikus Misszió hírei

Jövő programunk. Minden vasárnap és kötelező ünnepnapon *fél 11-kor* szentmise és szentbeszéd az Église Diocésaine des Étrangers-ben, 33, rue de Sèvres, Métro: Sèvres-Babylon. Gyóntatás ugyanott a szentmise előtt, valamint szombatn d. u. 4-6-ig. Ezenkívül gyóntatás december 24-én u. o. 4-6-ig. Karácsonyi éjjeli szentmise a Saint-Sulpice plébániatemplom kriptakápolnájában (a templom főbejáratától jobbra forduljunk be a rue Palatine-ra, első ajtó!) közös áldozással. Dec. 26-án 10 ó. szentmise és szentbeszéd, gyónási lehetőség Drancy-Blancmesnil-ben a Cité de Jardin-i kisegítőtemplomban. — Dec. 30-án (vasárnap) d. u. 5 ó. évvégi hálaadó litánia az Apostolat de la Prière kapornában, 1, rue Gerbert, XVe, Métro: Vaugirard. — Január 6-án d. u. fél 5 ó. kezdettel Dr. Müller Lipót előadása Mecs László költészetéről. — Február 3-án a Leánykör előadása a M. H.-ban. — Március 3-án a Misszió farsangi teadélutánja, vidám előadásokkal.

Házasság. November 15-én vezette oltárhoz a Saint-Jean-Baptiste de Grenelle plébániatemplomban Szakos Mária Farkas Béla követségi irodaigazgató. Tanuk voltak dr. Müller Lipót magyar tanulmányközponti igazgató és Vitéz Balásfalvy Artúr külügyminiszteriumi tisztviselő. Az egész Misszió nevében gratulálnak az új házaspárnak és frigyükre Isten áldását kérjük! — November 24-én esküdtek egymásnak örök hűséget Lenkő Ferenc és Szabó Teréz a Suresnes-i plébániatemplomban. Legyen Isten áldása frigyükön!

Temetés. November 26-án kisértük utolsó útjára, a Clichy-i temetőbe Szalontay Jenő honfirtársunkat, ki közvetlenül Magyarországra tervezett hazautazása előkészületeiben betegedett meg s Párisban a Beaujon-kórházban halt meg. Sirjába az áldott magyar földből tettünk egy maroknyit. Isten adjon neki örök nyugodalmat!

Meghívó. Mint a mult években, Missziónk ezidén is szent karácsony estén családi összejövetelt rendez azoknak az egyedülálló honfitársainknak a részére, kik ezt az estét nem tölthetnék családjuk körében. Egy kis szerény vigília-vecsorát, szentesti családi melegséget, áhitatot, karácsonyfát és rövid betlehemi játékot ajánlunk fel. Nem sokat ígérünk, de amit adunk, szívből adjuk egymásnak. Kezdet 21 ó. a M. H. patronázstermében. Fél 12-kor közös indulás az éjjeli szentmisére. Kérjük a részvétel szíves bejelentését. — Az *éjjeli szentmisére* csak úgy tudunk kápolnát biztosítani, hogy a rendről kezeskedtünk. Ezt viszont csak úgy érjük el, ha a szentmise-megkezdése után a kápolnát bezárjuk. Kérem azért a k. híveket, hogy a szentmise előtt legalább negyedórával gyülekezzenek. Az elmúlt évek tanúsága az, hogy a magyar hívek kívánják az éjjeli szentmise megtartását és mindig nagyobb számmal vesznek részt azon, szép lenne, ha a párisi magyarok a szeretetnek ezen az éjjelen ezidén is nagyszámban együtt énekelnék az angyalok enekét és ha a francia példát követve sokan járulnának a szentáldozáshoz. — Január 6-án d. u. fél 5 órai kezdettel *Dr. Müller Lipót*, a Magyar Tanulmányi Központ igazgatója előadást tart *Mécs László költészetéről*. Ez az előadás egyúttal tájékoztató előkészítése annak a nagyszabású Mécs-szavalóestnek, melynek megtartása véget a nagy költő február végén, vagy március elején fog közénk jönni.

Kis szemle a közelmúlt eseményei felett. *Szent Erzsébet ünnepségünk*, melyet nov. 18-án tartottunk igen tekintélyesszámú közönség részvételével, a legnagyobb siker jegyében folyt le *Lovag Horn Emilnek*, az első párisi magyar Szent Erzsébet-ünnepségek kezdeményezőjének jelenlétében. A lelkész bevezető szavai után Rödiger Endre énekait adta elő igen kedves hangon Király Rózi a szerző kíséretében, majd színrre került korhű ruhákban Pohárnok Jenő: Árpádházi Szent Erzsébet című kétfelvonásos szindarabja nagyszerű szereposztásban. A szereplők: Vámos Lily, Skribek László, Adamovics Erzi, Daczó Ilona, Elekes Anna és Teréz, Magyar Gizi, Pécsi Józsefné, Pécsi Klárka, Pruzsinszky Lászlóné, Sóty Franciska, Uray Józsefné, Gogola Gyula, Pruzsinszky Laci, Simon Karsai mind tehetségük javát nyújtották.

Az ünnepélyen megjelent Uhl Antal, liliei magyar lelkész is, «a legközelebbi magyar plébános», ki az északi magyarság köszöntését tolmácsolta a párisiak «bücsúja» alkalmával. Az előadást gondosan előkészített büffe, forralt bor követte, melyen háziasszonyok és házikisasszonyok voltak: Gerstenbrein Nándorné, Kispál Józsefné, Mme Muhu, Pruzsinszky Lászlóné, Rác Kálmánné, Uray Józsefné, Weisz Ferencné, Angyal Margit, Saczó Ilona, Faltányi Margit, Járvas Ida, Lovász Erzi, Sóty Franciska, Reiszwéber Olga, Zsibrita Zsófia, kiknek ezúton mondunk köszönetet.

Szent Erzsébet ünnep nyolcadát nov. 25-én d. u. 3 órakor a Szent Erzsébet plébániatemplomban *ünnepélyes litániával* fejeztük be, melyre az Egyházi Énekkar négyyszólamú énekkel készült. — A *cserkész-előadás*, melyet a Foyer de la Paix baráti kör dec. 2-i teája alkalmával *Georges Cerbelaud-Salagnac* cserkészparancsnok és egyben a Scouts de France orsz. cs. szöv. főtisztviselője tartott, nívós és nagyon tartalmas volt. Az előadó, kinek a gödöllői Jamboree alkalmával módjában állott a magyar nép lelkébe jobban betekinteni, különös melegséggel beszélt édes hazánkról. Előadását vetített képekkel színesítette. Majd Dobay Székely Andor szövetségi elnök mondott köszönetet illusztris előadónknak, ki a «Scout de France» és a «La Route» nov. számainak szétosztásával még külön meglepetést is tartogatott a jelenlevők számára. Flittinger János igen lelkesen szavalta el Both Bálint

Folytatása a 177. oldalon

I
M
M
A
C
U
L
É
E

C
O
N
C
E
P
T
I
O
N

Photo Braun **Madone aux fleurs** Tableau de A. BARNOIN

*Toi que n'osa frapper le premier anathème,
Toi qui naquis dans l'ombre et nous fit voir le jour,
Plus Reine par ton cœur que par ton diadème,
Mère avec l'innocence et Vierge avec l'amour,
Je t'implore là-haut, comme ici-bas je t'aime,
Car tu conquis ta place au céleste séjour,
Car le sang de ton fils fut ton divin baptême
Et tu pleuras assez pour régner à ton tour.*

*Te voilà maintenant près du Dieu de lumière ;
Le genre humain courbé l'invoque la première ;
Ton sceptre est de rayons, ta couronne est de fleurs ;
Tout s'incline à ton nom, tout s'épure à ta flamme ;
Tout te chante, ô Marie ! Et pourtant, quelle femme
Même au prix de ta gloire eût bravé tes douleurs ?*

Henri ROCHFORT

Cliché extrait de l'« ALMANACH DE
Peuple de France ».

Mes soirées chez PEQUILLAT

Le rôle de la souffrance dans notre vie

Ce rôle est double, disions-nous dans notre dernière causerie : la souffrance *expie*, la souffrance *élève*, à condition qu'elle soit *acceptée* chrétiennement. Alors, elle grandit l'âme.

La souffrance *expie*. Nous sommes de pauvres pécheurs. Or, on n'entrera là-haut que purifié de ses fautes, tout à fait « présentable ». Cette œuvre de purification, ce nettoyage préalable, la souffrance l'accomplit admirablement.

— C'est ce que ma bonne maman répète souvent quand elle dit qu'il vaut mieux faire son *Purgatoire en ce monde* qu'en l'autre.

— C'est bien cela. Si tu veux, dans le même genre, une parole plus riche, je te citerai celle de Louis VEUILLOT qui, accablé d'épreuves, répondait aux condoléances ce mot profond : « *Je solde mon compte de pécheur* ».

De même, SAINTE JEANNE DE CHANTAL, retirée à Monthelon et persécutée par la gouvernante de son beau-père, répondait à ceux qui s'indignaient de la voir si calme devant ces affronts : « *Si Dieu se sert de cette femme pour m'imposer une croix qui m'est si profitable, pourquoi lui en voudrai-je ?* » L'origine de sa sainteté, c'est-à-dire de son immense gloire là-haut, fut d'ailleurs l'effroyable drame qui selon le monde avait « brisé son bonheur », quand à l'âge de 28 ans et mère de quatre enfants, on lui rapporta sur un brancard le corps de son mari tué à la chasse...

La souffrance *élève*, précisément, parce qu'elle est une digue excellente contre nos passions, parce qu'elle nous montre la fragilité des joies de ce monde et nous *force à élever notre regard en haut*. Elle accomplit en nous, mystérieusement, l'œuvre de Dieu.

Pour le prouver — si une vérité aussi évidente avait besoin de preuves — je me bornerai à ces deux exemples :

FRÉDÉRIC OZANAM, un de nos grands historiens et fondateur des fameuses *Conférences de Saint-Vincent de Paul*, était arrivé, jeune encore, par son travail et son talent, à un poste éminent à l'Université de Paris. Il jouissait d'une réputation enviée. Son foyer lui apportait toutes les joies désirables. Il avait 39 ans. C'était donc un homme heureux et du plus bel avenir.

Et voilà qu'en plein essor, il se sent frappé d'un mal implacable. La vie lui tient au cœur. Il se débat. Mais la souffrance grandit cette âme... Ecoute-le, après un an d'un vrai martyre, s'entretenir avec Dieu en ce dialogue d'une si tragique beauté :

« Je sais que j'accomplis aujourd'hui ma quarantième année... je sais que j'ai une femme jeune et bien aimée, une charmante enfant, beaucoup d'amis, une carrière honorable... »

« Faut-il donc quitter tous ces biens, que vous-même, mon Dieu, m'avez donnés ? Ne voulez-vous pas vous contenter d'une partie du sacrifice ? N'accepterez-vous point l'holocauste de mon amour propre littéraire, de mes ambitions académiques, de mes projets d'étude ?... »

« Si je vendais la moitié de mes livres pour en donner le prix aux pauvres, si je consacrais le reste de ma vie à visiter les indigents, à instruire les apprentis, Seigneur, seriez-vous satisfait et me laisseriez-vous la douceur de vieillir auprès de ma femme et d'achever l'éducation de mon enfant ?... »

« Vous n'acceptez pas ces offrandes intéressées. C'est moi que vous voulez... Je viens, Seigneur !... »

Le mal continue ses ravages et l'âme d'Ozanam monte encore. Après quelques mois passés à Livourne, il veut revenir mourir en France. Au moment du départ, s'arrêtant sur le seuil de la maison où il venait de tant souffrir, il se découvrit et, joignant les mains :

« Seigneur, je vous remercie des souffrances et des afflictions que vous m'avez envoyées dans cette demeure. Acceptez-les en expiation de mes péchés. »

Et comme sa femme pleurait, lui prenant les mains : « Je veux, lui dit-il, que tu bénisses Dieu avec moi de nos douleurs »...

Trois jours après, il mourait à Marseille en renouvelant son héroïque offrande.

Quelle splendeur dans de tels sentiments, n'est-ce pas, et comme on y voit l'action purifiante et ennoblissante de la souffrance !

Ecoute encore ce petit fait tout près de nous et tout récent. Une jeune fille était tout à la joie de ses fiançailles et d'une union longtemps rêvée. Un accident, et la voilà clouée sur son lit pour deux ans.

Elle s'irrita d'abord, puis pria, puis comprit l'épreuve, y reconnut la main de la PROVIDENCE... si bien qu'en se relevant, elle pouvait dire : « Mon Dieu, quelle grâce vous m'avez faite ! J'étais insouciant, chrétienne médiocre, je ne vous connaissais pas. Maintenant j'ai compris votre bonté, j'ai reconnu que vous aviez voulu me rendre plus digne de mon fiancé, mieux préparée à la vie où je vais entrer. Mon Dieu, merci ! Merci pour ces deux ans d'épreuves. »

Ces exemples, qu'on pourrait multiplier indéfiniment, en disent plus long que tous les raisonnements du monde. Ils justifient le mot de l'*Imitation* : la souffrance, c'est la voie royale, celle des grandes âmes. Et c'est ainsi qu'il faut toujours la considérer.

— Ce n'est pas si facile.

— Non, bien sûr. Nous en reparlerons.

P. CROIZIER.

“ Jeunesse Agricole Catholique ”

Aux jeunes paysans de France, ouvriers, artisans, qui vivent de la Terre et pour la Terre, la « J. A. C. » ouvre ses rangs fraternels et les presse de venir se joindre à la phalange vibrante de jeunes militants avides de refaire une « FRANCE AGRICOLE CHRÉTIENNE ».

Voici les paroles de son président, un paysan parlant aux paysans :

Noblesse paysanne

Ayons la fierté de notre état. En est-il un plus noble après celui du PRÊTRE ? Nous sommes les collaborateurs immédiats de DIEU CRÉATEUR.

Pourquoi rougir, terriens, de notre métier ? Demande-t-il moins d'intelligence, d'expérience que les autres ?... N'est pas paysan qui veut. Pour nous, « paysan » est un titre de noblesse.

Le foyer rural

Aimons notre maison. La maison, c'est la FAMILLE stable... le foyer où, de génération en génération, les pères et les fils cultivent le même coin de terre... Et le cultivent : EN FAMILLE.

Aimons notre travail parce qu'il est familial, qu'il permet à la femme de répondre à ses multiples tâches de mère, de reine du foyer et d'associée au travail de l'homme ; parce qu'il permet aux enfants d'apprendre les vertus paysannes en s'initiant au labeur des champs ; et aux domestiques eux-mêmes, de vivre autant que possible la vie de famille, en collaborant à l'exploitation.

La profession agricole

Nous sommes en face de la crise, nous vendons mal nos produits. Soit ! nous ne sommes pas les seuls malheureux.

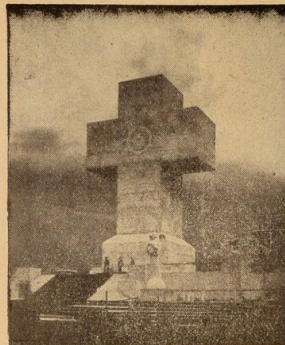
Mais qui nous sortira de ces difficultés économiques, sociales et morales ? — Nous, LES PAYSANS, unis fortement dans des organisations puissantes et disciplinées. A nous de compléter l'organisation syndicale, mutualiste, coopérative.

AIMONS NOTRE VILLAGE ; mettons-y la joie, la paix...

AIMONS NOTRE CLOCHER où nous puiserons, dans la prière, la force de refaire chrétienne LA TERRE DE FRANCE.

Robert GRAVIER,
président national de la J. A. C.

Cette page est extraite de « LA JEUNESSE AGRICOLE », numéro spécial, artistique, illustré, 24 pages : les buts, les espoirs de la J. A. C., 14, rue d'Assas, Paris (6e). Le numéro : 3 francs. — Par 5 : 2 fr. 75. — Par 100 : 1 fr. 75.

Croix monumentale érigée pour le Congrès (BUENOS-AYRES).
Phot. NYT.

sa « mobilisation eucharistique » ... Vivante manifestation de l'« unité catholique » ! Invitation du ROI PACIFIQUE à la paix et à l'accord fraternel que seul l'idéal chrétien peut cimenter entre les peuples !

Par centaines de mille, on a vu dans la capitale de la RÉPUBLIQUE ARGENTINE, les fidèles suivre les cérémonies du CONGRÈS avec la piété acquise par des semaines de préparation, et procurer au DIEU DE L'HOSTIE le triomphe qui Lui est le plus cher : celui de communions innombrables — d'hommes en particulier.

Le président de la RÉPUBLIQUE ARGENTINE, Général Justo, ne craignit pas d'introduire dans son discours public et officiel cette prière qui est une magnifique profession de foi :

« Dieu de l'Évangile, mon Dieu, pardon ! Nous vous aimons et nous vous bénissons. Ecoutez la prière d'un de vos enfants les plus humbles. Nous vous demandons la paix pour l'Argentine, l'Amérique et l'humanité... Protégez-nous, Seigneur ! »

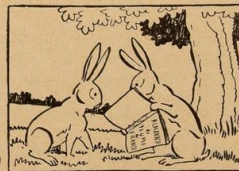
L'instant le plus émouvant fut celui où, à travers 12.000 kilomètres, la VOIX DU PAPE se fit entendre à la radio, proclamant le triomphe du Christ, Roi eucharistique.

Après la battue

— Qu'est-ce qu'elle dit, ta feuille de chou ?

— Blague pas, mon vieux... Y a des images « maous » ! Le chasseur qui lisait ça était si absorbé que j'ai mangé du trèfle entre ses souliers...

— Parbleu ! Tu m'en diras tant... C'est l'« ALMANACH de Peuple de France » !

Au 32e Congrès

Eucharistique

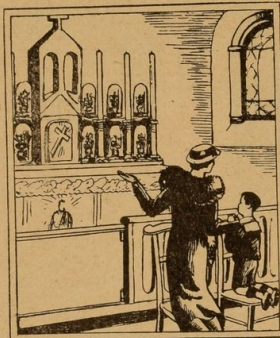
International

La CROIX
sur le monde

Hier DUBLIN. Avant-hier, CARTHAGE. Aujourd'hui BUENOS - AYRES. Demain, MANILLE...

Il y a constamment, à la surface de la terre, un peuple en train de préparer

La visite au bon Jésus

Une halte

Mais on approche de l'église. Bébé la connaît déjà bien. Il est encore trop petit pour assister aux offices, mais chaque fois que Maman sort avec lui, on entre dire bonjour « au petit Jésus ».

Voici les vitraux dont les couleurs vives le ravissent, les statues des saints auprès desquelles, quand on a le temps, on fait une petite station ; la Sainte Vierge qui, tout comme Maman, porte son petit enfant. Et voici l'autel et la petite porte dorée que la mère regarde toujours quand elle fait prier son chérubin.

Le bon Jésus est là

Là, dit-elle, regarde..., il y a le bon Jésus... Et l'enfant rapproche ses petites mains dans un geste de prière.

Sans doute, il ne comprend pas, mais son regard habitué aux moindres nuances du visage maternel, retrouve l'expression de gravité et de ferveur qu'a toujours sa mère au moment de la prière.

Et puis, dans sa jeune âme, la grâce baptismale agit bien plus qu'on ne l'imagine ! à condition que la mère la cultive soigneusement dans l'âme de son enfant.

C'est par sa maman que le tout-petit prend contact avec le DIVIN SAUVEUR, avec la VIERGE maternelle et nos célestes protecteurs : les ANGES, les SAINTS...

C'est par elle, avec elle, que ce petit chrétien entre, tout naturellement, dans la vie surnaturelle.

Marguerite BAUR.

Pensez à renouveler votre abonnement au « Bulletin paroissial » !

Un pèlerinage de VINGT NATIONS

60.000 Anciens Combattants à Lourdes

C'est dans la cité du miracle, aux pieds de NOTRE-DAME DE LOURDES, que s'est produit en septembre — fait unique depuis la guerre — ce rassemblement de 60.000 ANCIENS COMBATTANTS CATHOLIQUES, venus de toutes les nations.

Hier ennemis, ils se sont trouvés unis par le souvenir des souffrances réciproques. Surtout, ils se sont trouvés frères par la communauté de foi et d'idéal chrétiens. Ensemble, ils sont venus supplier le PÈRE commun de donner la paix aux nations, et l'éternel repos aux dix millions des leurs qui ont acheté de leur sacrifice la réconciliation des peuples.

« Il y avait à Lourdes, écrit G. PINEAU, à côté d'une armée de FRANÇAIS, des BELGES, des ANGLAIS, des ALLEMANDS, des POLONAIS, des YUGOSLAVES, des ITALIENS, des AUTRICHIENS, des PORTUGAIS... »

« Parmi les Français, on notait la présence de catholiques, tellement catholiques qu'ils en sont cardinaux ou évêques !... comme l'ex-aumônier LIÉNART, aux six citations ; le ci-devant sergent LAMY, aux sept blessures, actuellement évêque de Meaux ; l'aumônier G. LOUIS, aux cinq citations, dans le civil évêque de Périgueux ; l'adjudant GERLIER, blessé et fait prisonnier, actuellement évêque de Lourdes ; etc... »

Ils sont venus prier pour la paix du monde. Ils ont trouvé d'abord la paix pour eux-mêmes. TRENTE MILLE d'entre eux participèrent à la communion générale du dimanche ; la veille, renouvelant les scènes que l'on voyait au front, les veilles d'attaque, ils défilèrent, interminablement, auprès des aumôniers — leurs camarades — leur demandant, brièvement, debout, le signe de l'absolution.

En dépit du silence injustifié de la grande presse sur cet événement considérable, il est réconfortant de savoir qu'au moment où l'on parle le plus d'armements, de gaz, de béton et d'avions, les ANCIENS COMBATTANTS CATHOLIQUES font, en tous pays, un effort d'un autre genre, l'effort de compréhension mutuelle et de prière le plus indispensable au maintien de la paix.

Voir nos illustrations page suivante.

LA LEÇON DES MORTS

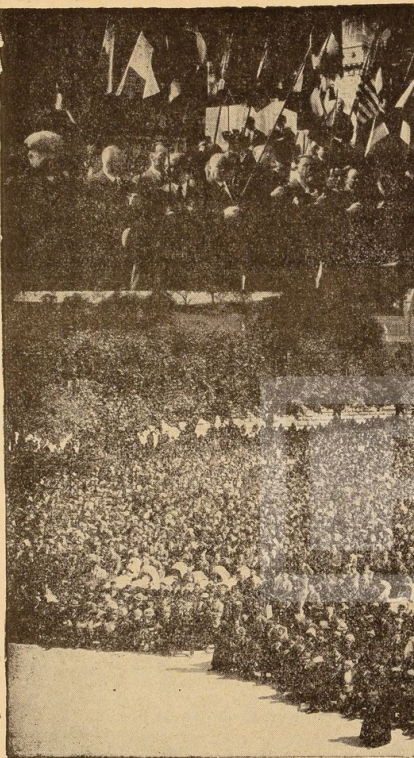
« Écoutez le silence de nos morts, et tâchons de rester dignes des immortels exemples qu'ils nous ont laissés. Si nous voulons vraiment les honorer, nous devons faire en sorte que l'héritage moral des vainqueurs ne soit pas gaspillé et jeté aux vents. Tous, tant que nous sommes, prenons ces morts pour maîtres et sachons leur obéir. »

Raymond POINCARÉ.

Le Pèlerinage International des Anciens Combattants à LOURDES

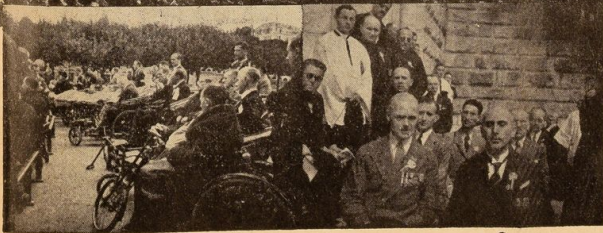
« Scellons aujourd'hui l'union fraternelle des Anciens Combattants ; union
« qui n'implique pas l'abdication d'une parcelle, si minime soit-elle, de nos
« patriotismes... Demandons le repos éternel pour nos frères tombés dans la
« bataille et supplions le Ciel de nous donner la paix... ».

MGR GERLIER.

DU DISCOURS DE L'ABBÉ BERGEY : « Vous êtes les chevaliers légendaires, usés et mutilés à la poursuite d'un grand rêve...
« Les morts ont compté sur vous pour créer la paix définitive, une
« paix joyeuse de liberté et d'honneur... Si les diplomates n'appellent pas
« l'Ouvrier divin à leur œuvre de Babel, nous, nous tendons nos mains
« vers un Ciel qui pour nous est plein de promesses et de grâces... »

NOS CLICHÉS : *Au centre, la foule des Anciens Combattants de toutes nations, devant la Basilique. Aux premiers rangs, les mutilés et, dans leurs voiturettes, les grands invalides. En haut, les Anciens Combattants des nations étrangères, avec leurs drapeaux ; la délégation allemande figure à gauche. En bas, grands invalides ; médaillés étrangers.*

Dialogue de fin d'année

Comme "la crise" a bon dos !

MONSIEUR. — Noël approche, et le jour de l'An. As-tu pensé aux cadeaux ? D'ailleurs, tu sais que par ce temps de crise, nous ne sommes pas obligés de nous mettre en frais...

MADAME. — Laisse-moi faire. Commençons par les neveux... Pour Marguerite...

— ... Un beau livre d'images ?

— Mieux que ça ! Un nécessaire à ouvrage, quelque chose de bien. Elle a douze ans ! Et pour Victor...

— Un mécano...

— Non. J'ai vu un chemin de fer électrique avec des tunnels et des sémaphores... Il sera enthousiasmé.

— Qu'est-ce que ça va coûter ?

— Laisse donc. On rognera un peu sur les autres...

— Et la tante Stéphanie ? Il ne faut pas l'oublier.

— D'autant plus qu'elle pensera à nous, plus tard... J'ai songé à une lampe électrique de salon, en biscuit translucide, sans abat-jour... tout ce qu'il y a de moderne... qu'elle mettra sur son guéridon pour lire le soir...

— Au moins 300 francs ?

— T'inquiète donc pas...

— Tu sais que nous devons deux mois au boucher... et que ta modiste a déjà présenté deux fois sa facture... Les petits commerçants ne sont pas moins intéressants que les gros...

— Que tu es naïf ! Comme s'il n'y avait pas la crise ! Tout le monde sait bien que par ces temps difficiles les factures sont nécessairement en retard.

— Tout de même... tu avoueras entre nous que pendant les vacances, nous ne nous sommes pas refusé grand chose. Crois-tu que ça ne se sait pas ?

— Mais fais donc comme tout le monde, voyons ! On n'est pas naïfs à ce point-là !

— Merci bien. En attendant, cela m'étonne de ta part. Pour quelqu'un qui a des principes religieux et qui passe pour une bonne catholique... Tout parpaillot que je suis, comme tu dis quelquefois, j'aurais plus de scrupules...

— C'est ça, Monsieur, un sermon ! Pendant que tu y es, fais donc la quête aussi... « Pour Monsieur le Curé, s'il vous plaît ! » Je te vois d'ici ! Ha ! Ha ! Ha !

— Du train où tu y vas avec tes cadeaux, il ne restera sûrement rien pour le dernier du culte...

— Eh bien ! Monsieur le Curé attendra... comme d'autres... Par ce temps de crise, nous ne sommes pas obligés de nous mettre en frais...

— Tiens, tiens ?... Je ne te l'ai pas fait dire...

En robes longues à ramages,
Voici les Mages...
Portant l'encens, la myrrhe et l'or :
Balthazar, Gaspar, Melchior.

En marche vers la Crèche

VIEX NOËL BOURGUIGNON

I
Lorsqu'en la saison qu'il gèle
Vint au monde Jésus-Christ,
L'âne et l' bœuf tout près de lui
Le chauffaient de leur haleine.
Que d'ân's et de bœufs je sais.
Se trouvant près de leur Maître,
Que d'ân's et de bœufs je sais
Qui n'en auraient pas tant fait !

II
Et lorsque les pauvres bêtes
Virent le poupon si doux,
Ell's se mirent à genoux,
Humblement baissant leurs têtes.
Que d'ân's et de bœufs je sais
Qui pour tout se font des fêtes,
Que d'ân's et de bœufs je sais
Qui n'en auraient pas tant fait !

III

Mais le plus beau de l'histoire,
Ce fut que l'âne et le bœuf
Ont ainsi passé tous deux
La nuit sans manger ni boire.
Que d'ân's et de bœufs je sais,
Sous la soie et sous la moire,
Que d'ân's et de bœufs je sais
Qui n'en auraient pas tant fait !

Rires & Sourires

AMUSONS-NOUS

Le jeu des contraires

Avec les initiales des contraires des mots suivants, reconstituer une maxime philosophique, figurant dans une poésie de Victor Hugo.

Prés, Frodigue, Acheter, Allumer, Blanc, Calme, Souple, Règle, Complication, Puits, Récent, Opinion, Autorisé, Offense, Rugueux.

Mots en étoile

Les mots se lisent horizontalement, ainsi qu'en diagonale de droite en haut à gauche en bas.

- * Au mur.
- ** Du verbe avoir.
- ***** Chef de musique.
- ***** Peuple hébreu.
- ***** Au milieu de la chambre
- ***** Course par équipes.
- ***** Vient de l'huile.
- ** Propre au bon écolier.
- * Dans la mer.

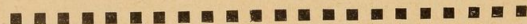
Maxime tronquée

Retrouver les syllabes manquantes.
LA — LEUR — L'EN — ME — DIEU
— GE — SAINTS.

Vocabulaire

Prenez pour « clé » le premier caractère de votre JOURNAL.

Placez la clé en tête et formez, avec les lettres des mots suivants, autant de mots nouveaux :
ANE, AUNE, GUÉ, LAON, LIEU, LOI, NOTE, OIE, PAON.

Devinettes

1. Quel est le manteau le plus chaud en hiver ?
2. Que voyez-vous quand vous regardez un moineau sur une branche ?
3. Comment écrire « herbe séchée » avec deux voyelles et deux consonnes ?
4. Quelle différence y a-t-il entre un aviateur et un estampeur ?

Charade

Le premier, à l'ouvrière,
Se voit au bout de la main.

Le second n'est pas visière,
Mais morceau du corps humain.

Le troisième, peu sévère,
Est la couleur du jardin,
Quand la saison printanière
A chassé l'hiver chagrin.

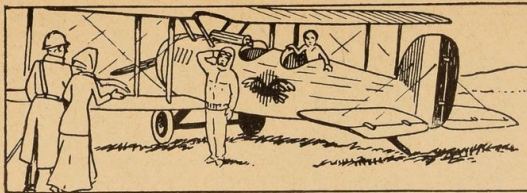
L'entier est, sur notre sphère,
La chose trouvée au loin,
Soit île, mont, pôle ou terre
Aperçue en quelque coin.

Discours d'adieu

Un chiffonnier qui avait fortement biberonné, vit son chapeau tomber dans le ruisseau...

Mais il eut encore assez de logique pour adresser à ce « vieux camarade » le discours que voici :

— ... Si je te ramasse... je tombe...
Si je tombe... tu ne me ramasseras pas... Je te laisse...

Une héroïne de 12 ans

Gosse de France

Juin 1917, en Belgique... sur le front, les Allemands s'efforcent d'en finir, car VERDUN n'a pas donné les résultats attendus.

La population de Bruxelles vit des heures d'angoisse, dans l'insuffisance du ravitaillement : Les pauvres petits qui voient le jour en d'aussi tragiques conditions sont pâture bien facile pour les maladies infantiles... Vaccins et sérums font défaut.

A l'hôpital d'enfants qui s'élève dans la rue Haute, au cœur du vieux Bruxelles, l'implacable diphtérie accumule sans merci les petites victimes...

Par l'intermédiaire de la malle diplomatique espagnole, les religieuses des pauvres ont fait un suprême appel à la Reine des Belges ; exposant leur situation tragique, elles la supplient de toute leur âme de faire envoyer le précieux sérum.

Hélas ! la Reine ne quitte pas le mince lambeau de territoire belge resté encore inviolé, et c'est à La Panne qu'elle reçoit, impuisante, la triste supplique.

L'INSTITUT PASTEUR de Paris offre bien le sérum nécessaire, mais comment passer à travers les lignes du front ou les fils électrifiés de la frontière hollandaise ?... Seule, la voie des airs serait, à la rigueur, praticable.

Il existe, en effet, des aviateurs spécialisés dans ces sortes d'expéditions, qui déposent et reprennent des messagers à des heures propices et en des endroits variés pour éviter le repérage.

On fait passer la demande aux escadrilles belges, puis françaises. Bientôt, par une note de service, un appareil français est annoncé, piloté par un jeune capitaine du nom de FRONVAL qui se charge de la périlleuse mission.

Arrivant sur le terrain d'aviation de La Panne, où se sont rendus les Souverains belges, Fronval fait descendre de son petit avion de chasse une fillette de 12 ans, fagotée plutôt que vêtue d'une robe miséreuse et coiffée à la diable. De vieux souliers éculés

la chaussent, et ses bas troués achèvent de lui donner l'aspect minable d'une petite pauvre.

— *Majestés*, dit le capitaine, *voici votre commissionnaire; et voici l'emballage pour placer les ampoules...*

Et Fronval de remettre à Elisabeth une *vieille poupée*. Un haillon recouvre le pauvre jouet, mais — ô miracle ! — c'est un jouet qui s'ouvre comme une boîte, et qui recèle une cachette.

Les Souverains ne peuvent croire à une telle audace... Comment un père peut-il offrir sa fille pour une expédition si dangereuse ? Car c'est bien GINETTE FRONVAL, cette charmante enfant qui sourit si gentiment sous le déguisement peu flatteur !

Ginette, d'ailleurs, affirme qu'elle passera, qu'elle est sûre de passer, et que les « Fritz » ne sont pas si malins...

La Reine, enfin, consent. Serrant la petite contre son cœur, elle l'embrasse, les yeux mouillés de larmes. D'un bond, l'aviateur escalade la carlingue, l'hélice se met à tourner...

Une petite tête dépasse et une menotte, dans un geste gracieux, envoie un baiser à la Reine. Le grand oiseau monte vers les nuages et disparaît, prenant de la hauteur... Quelques détonations sourdes, dans le lointain, annoncent son passage au-dessus des lignes, mais il est déjà hors de portée...

La grisaille du soir descend sur la plaine... Tout est calme.

Maintenant, il fait presque nuit... Hélice calée, sans bruit, l'avion descend, glisse, rase les dernières maisons de Ruysbroek et fait un atterrissage ouaté dans une prairie... Heureusement, les fils de fer des clôtures ont été réquisitionnés par les Allemands !

Vite en bas de la carlingue, Fronval reçoit dans ses bras l'enfant qui, aussitôt, prend sa course vers les premières maisons proches.

Alors, brusquement, dans un vrombissement formidable, l'avion s'enlève et disparaît dans la brume, réveillant la campagne.

C'est l'alerte !

Déjà, les postes de surveillance de la capitale belge sont avertis et les limiers allemands sont vite en chasse. Toute personne circulant dans les environs est fouillée, reconnue ou... bouclée !

Sur le pas d'une porte, une enfant, malgré l'heure tardive, est assise tranquillement, une poupée dans les bras...

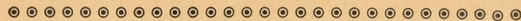
Un soldat s'approche et la questionne.

— *As-tu vu l'avion ? Où est l'homme qui est descendu ? Dis-le, si tu l'as vu, tu auras du chocolat.*

Mais l'enfant s'est mise à pleurer de frayeur et l'Allemand, dans un juron, s'éloigne en grognant :

— « *Dummes Kind !* » *Bête de gosse !*

A présent, la fillette se met en marche... On lui a dit : « La route est par là, tu verras des rails de tram et tu les suivras jusqu'à Bruxelles ».

La route est là ! Ginette marche, suit les rails, longtemps, longtemps... Enfin, des lumières, un pont de fer... C'est BRUXELLES.

La fillette est très fatiguée... Deux hommes sortent d'un petit café faiblement éclairé... On lui a dit de ne s'adresser à personne, mais leur accent bruxellois la met en confiance :

— *M'sieu, M'sieu, vous savez pas où est la rue Haute ?*

— *La rue Haute à c't' heure, fille. Qu'est-ce que tu vas y faire ?*

— *Ma Sœur est à l'orphelinat, je vais la voir.*

— *Tu pourras pas la voir, c'est trop tard ; enfin, c'est ton affaire, viens avec moi, je passe pas loin de là.*

RU Haute, c'est la grande bâtisse sévère à côté de l'HOPITAL.

— *Qui est là ? Que voulez-vous ?*

— *Ma Sœur, dit l'homme, c'est une fillette qui dit qu'elle vient voir sa sœur.*

— *Pas à cette heure-ci, répond la voix. Revenez demain.*

— *Ma Sœur, ma Sœur, ouvrez-moi, vite, vite.*

Et l'enfant s'est élançée vers la porte et crie : « *Vous serez contente ; j'apporte quelque chose pour les petits malades* ».

Surprise, la tourière hésite. Ouvrira-t-elle ?

Son geste est plus fort qu'elle...

la porte s'entr'ouvre.

L'enfant se glisse dans l'intérieur et l'homme s'éloigne interloqué.

— *Que veux-tu ? fait la Sœur.*

— *Ma Sœur, il faut que je parle tout de suite à la Mère Supérieure, tout de suite, tout de suite !*

Et comme la Sœur semble ne pas comprendre, l'enfant s'approche bien près, se haussant sur ses petits pieds :

— *C'est de la part de la Reine.*

— *Attends-moi sans bouger !*

répond la religieuse saisie.

Pauvre gosse, elle n'a pas envie de bouger ! Elle tombe de fatigue et, seule, l'idée qu'elle est au bout de sa course la tient éveillée.

Un frôlement de robe dans le couloir :

— *Que me veux-tu, ma petite ? dit la Supérieure très doucement.*

L'enfant, simplement, lui dit que son papa l'a déposée en avion près de Bruxelles. Puis, prenant sa poupée, elle lui ôte la tête et laisse voir aux yeux admiratifs de la Religieuse, les petites ampoules bien rangées.

Dans la chambre de la Supérieure, la petite dort maintenant, et la sainte femme, à genoux, remercie Dieu longuement.

Le lendemain matin, à l'arrivée du docteur, elle entraîne celui-ci auprès de Ginette :

— *Un ange du Bon Dieu est venu cette nuit, dit-elle. Voici le sérum, nos enfants sont sauvés.*

Pol CROISSANVILLE.
(Le XXe littéraire.)

s így megalakítsuk az Egyházi Énekkart, amely minden kedden este 7—9-ig a patronageban tart próbát Dulánszky Mária missziós hölgy vezényletével. Eddig már igen szép számmal jelentkeztek cité-i és grenoblei nők s férfiak. A lelkész ezúton is felhívja híveit, hogy minél többen jelentkezzenek az ének-karba, mert Szt. Pál azt mondja: « Aki énekel, az duplán imádkozik ». A szép magyar egyházi ének nemcsak a szentmisén résztvevő magyar testvéreket építi és emeli fel az áhitat szárnyán az Úr Istenhez, hanem alkalmas arra is, hogy az idegenek előtt is bizonyosságot tegyünk ősi kultúránkról s hogy őket is megnyerjük.

Gondoljunk, mi déliek, a Notre Dame de Myansban szép énekünkkel elért nagy sikerre és arra is, hogy Grenobléban japán és svajci barátaink mily szeretettel látogatták a magyar szentmisét. Az adventi és éjféli magyar szentmisék iránt máris nagy érdeklődést mutatnak angol és amerikai barátaink, akik szépséges dallamú egyházi énekünkön át fogják mélyebben megismerni ősi magyar kultúránkat!

Színházi próbák. Minden vasárnap délután 3-tól késő estig buzgón folynak a lelkész és a missziós hölgyek jelenlétében a « Michel » nagytermében, a Szita Lajos által művészi készséggel festett s magyar levegőt árasztó színpalak előtt, a « Sárga Csikó » próbái. Logojda Mária missziós hölgy végzi többek között a sugó nehéz szerepét s eddig is nagy érdemeket szereztek a darab megszervezése körül Vilovics István és Sentej István, akik ily irányban már szép sikerekre tekintenek vissza. A díszelőadást karácsony napjára, dec. 25-ére tűztük ki.

Ezenkívül a gyermekek is készülnek egy műsoros karácsonyi ünnepélyre, amelyről most csak annyit árulunk el, hogy a legkisebbek is szerepelni fognak.

Mikulás-ünnep a patronageban. Mikulás napjának délutánja igen kedvesen telt el a patronageban. Már három óra óta gyülekeztek a gyerekek szüleiktől kísérvé, úgy, hogy alig volt már hely az amúgy is szűk szobákban. Négy óraker Szokolyi lelkész beszélt az áhítatos csendben figyelő gyermekekhez Szt. Mikulásról s az ünnep értelméről, majd élesen megberrent az ajtó csengője s belépett rajta a Mikulás hófehér szakállal, püspöki süveggel és palásttal csak úgy roskadozva egy hatalmas, csomagokkal telt puttony terhe alatt.

A Mikulás (Szita Lajos) szép beszédet intézett az apróságokhoz majd minden gyermeknek édességekkel teli csomaggal nyújtott át az illető gyermeknek megfelelő intő pár szóval. Így 75 gyermek kapott a jó Mikulás bácsitól ajándékot.

Éjféli szentmise és áldozás. A lelkész a St. Pierre du Rondeau templomban tartja a plébános felkérésére az egész plébánia számára az ünnepi éjféli szentmisét, amely alatt a francia énekkar szerepel. Utána tartja a magyarok számára, magyar ősi egyházi énekekkel a második szentmisét. Miután sokan szeretnének karácsonyra győnni és áldozni, ezúton tudatjuk, hogy a lelkész 24-én este 10 óratól a templomban gyóntat s a hívek áldozhatnak az éjféli szentmise alatt. Előzőleg illik legalább este 10-11 óratól sem éltel, sem italt fogyasztani.

Le Gérant: J. POLGAR.

A Tudósító-t önrönből tartjuk fenn. Fizesse be tagsági díját!
Megjelenet az új Missziós Naptár. Ára csak 3 frank. Mindenki vegye meg!

PÁRISI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

A FRANCIAORSZÁGI MAGYAR KAT. MISSZIÓK HIVATALOS HAVI ÉRTESÍTŐJE
(BULLETIN MENSUEL DE LA MISSION CATH. HONGROISE DE FRANCE)

Rédaction et Administration :
Mission Catholique Hongroise, 9, square de Vergennes, Paris-XVe. — Tél. : Vaugirard 08-57

Lelkészek : Abbé KOZMA, 9, Square de Vergennes, Paris-XVe
Abbé UHL, 2, rue Jean-Levasseur, Lille (Nord) — Tel. 24-85
Abbé SZOKOLYI DE BERNECZE, 92, G^e rue de la Tronche, Grenoble (Isère)

A Franciaországi Magyar Katolikus Missziók évi tagsági díja 10 fr., pártoló tagok részére 20 fr.
A tagok a *Parisi Katolikus Tudósítót* díjtalanul kapják.

A magyarországi előfizetéseket Martineum R. T. könyvkereskedés, Szombathely, címre kérjük.

III. évfolyam, 12. szám — Megjelenik havonta — 1934. December

Karácsonyi Harangszó

Csengve-bongva száll karácsony éjszakájának édes isteni titkokat rejtegető ünnepi csendjében hegyen-völgyön át az éjféli szentmise szelíd hangszava. Hívó hangjára teli dermesztő hidegben meleg szívet hordozó emberek sietnek, hogy a pásthorok és három királyok példáját követve 2.000 év elmúltával is hódoljanak a betlehemi kisdéd előtt.

Ennek az évezredek óta epedve várt és évezredek múltával is új szeretettel várt drága kisdednek eljövételét hirdeti a karácsonyi ünnepi harangszó. Nincs ennél fontosabb dátum az emberiség történelmében. E dátumtól számítjuk a történelmet, az évek folyását. Ez éjszakán találkozott az Ég és a föld, szállt le az Istenség az emberséghez, hogy az eltsó szülők vétke okozta hádállapotot az örök és felbonthatatlan békével megszüntesse és ezáltal a szeretetet és béke uralmát biztosítsa a földön mindenkoron Isten és ember között. Ez éjszakán hozta meg áldott gyümölcsét az emberiség életfájának legszebb virága, a názareti szent Szűz és e gyümölcsnek édességét mindannyian megízleltük. Ez éjszakán mosolygott reánk és nyitotta ki gügyögő ajkát egy gyermek, kinek végtelen bája elbűvölő hatalmába ejtett köszívű embereket is, kinek isteni bölcseségtől és jóságtól sugárzó szemei a hit fényével vették körül a lelki sötétségben botorkáló tévelygő embereket. E gyermek hófehér, selymes kis kacsója simította el az emberiség homlokán végigkigyózó gondbarázdákat és adta meg az Istenbe vetett bizalom, az Istenre hagyatkozás oly megnyugtató harmonikus érzését. Ez isteni gyermek szent koskja édességével öntötte belénk az isteni szeretet egyedül kielégítő és soha ki nem apadó boldogságfolyamát. Ez az isteni kisdéd az emberi szívbe soha fel nem hatoló anyai örömmelkkel töltötte meg a mellette tér-